

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Дъглас Агамс, Тери Джоунс
ТИТАНИК - ЗВЕЗДНИЯТ КОРАБ

ПАН

Дъглас Адамс, Тери Джоунс

Титаник – звездният кораб

По идея на Дъглас Адамс

На моята скъпа Алисън

ВЪВЕДЕНИЕ

Идеята за „Титаник – звездният кораб“ се появи съвсем случайно, както често става с големите идеи. Преди години, докато пишех „Живот, Вселената и Всичко“ ми хрумна да доразвия сюжета като включва авария със звездния кораб Титаник, веднага след старта на изпитателния му полет. Такива отклонения от основната линия на разказа се явяват често в хода на работата, докато се чудии как да продължиш нататък Мислиш си: „Е, нищо не ми пречи да поразвия и тази идея!“ Така стана и в този случай. Известно време няколко изречения си стояха като част от „Живот, Вселената и Всичко“, докато един ден не ме озари прозрението: „От това може да излезе нещо по-значително!“ Обмислях дори да превърна идеята в отделен роман, но изведнъж си рекох, че това наистина е много добра идея, а аз винаги съм се отнасял с предубеждение към великите идеи.

В средата на 80-те направих текстов вариант за компютърна игра по „Наръчник на галактическия стопаджия“. Работата върху него бе много забавна. Играчът влиза във виртуален разговор с компютъра. Когато пишеш нещо такова, трябва да предвидиш реакциите на виртуалната публика. Струва ми се, че компютърът ни даде възможност да се върнем към времената преди откриването на печатарската машина, да възродим магията на интерактивното общуване. Е, в онези времена едва ли са го наричали интерактивно. Тогава хората не са имали нужда от специален термин, тъй като не са познавали други форми на общуване. Когато някой разказвал история, слушателите реагирали спонтанно. А разказвачът можел веднага да импровизира. С откриването на печатарската машина, интерактивният елемент се загубва, а разказът се затваря в строги рамки. Струва ми се, че интерактивният компютърен разказ съчетава добрите страни на двете форми на общуване. Ала появата на компютърната графика убива всичко. Текстът дава много възможности, но изглежда скучен на екрана – не се движи, не пролясва и затова е принуден да отстъпи място на по-забавни неща.

Естествено, първите компютърни графики бяха бавни, грубовати и грозни. Те никак не ми харесваха и затова реших да изчакам. Само след десет години вече изглеждаха много по-добре. Ала тогава пък интерактивното бе сведено до посочване на обекти с мишката и

кликване върху тях. Липсваха разговорите, в които текстовите игри въвлечаха играчите. Помислих си, че е възможно двете неща да се комбинират...

По това време с група приятели се бяхме заели със създаването на нова дигитална компания – *The Digital Village* (<http://www.tdv.com>). Започнах да търся нещо подходящо за първия ни проект – игра на CD-ROM, която да комбинира изявната графика с възможността играчът да въвлече героите в разговор. И тогава се сетих за „Титаник – звездният кораб“.

Когато се захванахме с този огромен проект, на преден план излезе въпроса за романизирането. Оказа се, че аз, който обикновено пишех книги, този път бях измислил чудесна история с начало, завръзка и (странно, но факт!) идеален край, докато се забавлявах с нещо съвсем различно от обичайното ми занимание. Издателите настояваха романът да излезе заедно с играта, за да могат да го продадат по-добре. (Това ми се видя странно, тъй като и по-рано успешно продаваха книгите ми, без каквито и да било допълнения. Но такава беше издателската логика, а както ви е известно, издателите са от планетата Цог). Във всеки случай, ясно беше, че не мога да приключа едновременно и книгата, и играта. Трябваше да призная, че няма да завърша романа, освен ако не зарежа това, с което всъщност бях започнал – играта. Но кой да се заеме с книгата?

По това време в офиса идваше Тери Джоунс. Един от героите в играта е смахнат папагал, оставен на борда на кораба. Тери беше приел да озвучи този герой. Оказа се, че това е ролята на живота му. Когато видя всички графики, които бяхме разработили през последните няколко месеца, той живо се интересува от целия проект и произнесе съдбовното изречение: „Мога ли да помогна с още нещо?“ Аз го попитах: „Искаш ли да напишеш роман?“, а Тери отвърна: „Да, разбира се. Имаш го. Мога да го напиша гол.“

Тери е един много известен човек, а лицето му е съвсем малко познато от задника му. Разбира се, той го показва, само когато наистина се налага по артистични съображения. Но характера на артистичните му занимания е такъв, че това често се налага. Творческият живот на 2-н Джоунс е една безкрайна нудистка лудория. Той е известен също като телевизионен режисьор, сценарист и автор на детски книги, но никое от тези занимания не му предостави възможност да се разсъблече напълно. Това обяснява и условието му да напише „Титаник – звездният кораб“ чисто гол. На твореца, седнал пред компютъра си

по гол задник, дължим цялата свежест, лекота и лирична уязвимост на книгата.

Мечтата ми да работя върху някакъв проект заедно с Тери Джоунс датира още от първата ми среща с него преди двадесет и пет години, когато го видях на една зелена уличка в покрайнините на Екзетър, облечен в красива рокля на цветя. Зад колата му се влачеше малка тактическа ядрена установка. Както ще се убедите по-нататък, той създаде много по-глупав и по-палав, но и много по-добър роман от този, който аз бих могъл да напиша. С това си спечели уникалното признание – Папагал и Роман от Тери Джоунс.

Дъглас Адамс

I.

– Къде е Леовинус?! – кресна Патлака на Блеронтис, главен надзирател по количеството на целия Североизточен газов район на планетата Блеронтин. – Не! Не ги ща пак тия лайняни сандвичи с рибен пастет!

Е, не каза точно „лайняни“, защото такава дума не съществува в блеронтинския език. По-скоро би могло да се преведе буквално като „наподобяващ по размери мекичкото на лявото ухо“, но по значение се доближава повече до „лайнян“. Нито пък каза точно „рибен пастет“, защото на Блеронтин рибите не съществуват във формата, под която ние бихме ги разбирали като риби. Но когато превеждаш от езика на цивилизация, за която не знаем и бъкел, намираща се чак в центъра на Галактиката, ти се налага да я караш по приблизителната процедура.

По подобен начин Патлака на Блеронтис не е точно „надзирател по количеството“, а терминът „Североизточен газов район“ със сигурност не дава никаква представа за цялото величие и великолепие на неговото положение. Ами вижте какво, май по-добре да започна отначало.

– Къде е Леовинус? – кресна Патлака на Блеронтис, най-важният и значителен държавник на цялата планета Блеронтин. – Без него корабът не може да излети!

Изпратиха неколцина по-дребни чиновници да търсят Великия. Огромната тълпа се люшкеше с нарастващо нетърпение пред огромния Монтажен док, където новият Звезден кораб се издигаше, увит с копринено покривало в привлекателен розов цвят. Никой от тълпата не беше зървал дори и нитче или болтче от този кораб, но славата му вече се носеше нашир и надлъж из галактиката – от единия ръкав на спиралата, та чак до другия.

Ала великият Леовинус все още не се виждаше никакъв на стартовата площадка. А някакъв дребен чиновник за хиляден път обясняваше на Патлака на Блеронтис защо сандвичите с „рибен пастет“ имат такова голямо значение.

– Обикновено, Ваше изумително и най-възвишено великолепие, вие бихте били съвсем прав да предположите, че изстрелването на един космически кораб не заслужава да се отбелязва с такива забележителни чествания. Но както ви е добре известно, този Звезден кораб е нещо друго. Това е най-великият, най-разкошният, най-напредналият в

технологично отношение космически кораб, строен някога; това е Върховният космически кораб – най-великото постижение на кибернавтика-та през този век и през който и да било друг; абсолютно неунищожим. Ето защо Интергалактическият съвет сметна за уместно да обяви изстрелването му за събитие, достойно за отбелязване със сандвичи с рибен пастет.

Сърцето на Патлака се сви. И последната му защитна линия се съсухри и се разпадна пред очите му; той разбра, че е обречен да изяде поне една хапка с „рибен пастет“, преди корабът да литне. И знаеше, че вкусът ще се задържи в устата му месеци наред. А един блеронтински месец ще ви стигне за няколко живота, ако случайно сте земянин. Но той, естествено, не беше.

Всъщност никой в цялата тълпа от около петдесет милиона блеронтинци, събрала се да гледа изстрелването на Най-великия звезден кораб в Историята на вселената, не беше и чувал някога за Земята. И да ги бяхте питали, нямаше как да ви разберат, защото при събития, отбелязвани със сандвичи с „рибен пастет“, преводаческите лепенки не бяха разрешени. Поредната тъпа традиция – от ония, които въбесяваха Патлака¹.

А Леовинус все още го нямаше никакъв.

– Всички тук са затаили дъх и стискат палци – прошепна Главния репортер на Блеронтинското бюро по събиране на новините в невидимия си микрофон. – Все още никой не е зърнал дори за миг прочутия Кораб, но всеки е убеден, че той е не само най-модерният в технологично отношение, но и най-красивият космически кораб, създаван някога. В края на краищата е създаден от Леовинус, на чийто архитектурен гений дължим великия мост Север-юг, който свързва нашите две полярни шапки; на неговото музикално вдъхновение дължим блеронтинския национален химн „Възтържествуват сандвичите наши всеки Божи ден“; на

1. Блеронтинците настояват по време на фестивали и излизане на много важни книги да се сервира т.нар. сандвичи с „рибен пастет“, въпреки че всички ги намират за отвратителни. Тази традиция идва от времето, когато Блеронтин била тънеща в мизерия планета на ръба на гладната смърт. След като им свършила всичката друга храна, отборът на Блеронтин бил принуден да предложи сандвичи с „рибен пастет“, когато кандидатствал за участие в Интергалактическия сандвичев шампионат на столетието. По някаква незнайна причина „рибният пастет“ се харесал на преситените небца на журието и то връчило шампионската титла на Блеронтин. Така се отворил пътят за господството на тази планета над целия Център на галактиката за епохи напред.

майсторството му в балистиката и в енергетиката на биомасата дължим нашето трето слънце, което сега сияе над нас благодарение на прочуто-то си копче за палене и гасене... Но ето, идва новината с... ама какво става? Дами, господа и други същества, май излиза, че великият Леовинус е изчезнал! Цял ден никой не го е виждал. Без съмнение сега корабът не може да бъде изстрелян... но тълпата вече настоява да се предприеме нещо... И – о, Боже! Това пък какво е?

Из множеството се понесе недоволно шушукане: една тайфа дребо-същи, облечени в дрипави гаширизони и сплескани такета, изведнъж започна да си пробива път през наблюдателната площадка. Крещяха нещо на неразбираем език и размахваха някакви плакати.

– Като че ли делегацията от Ясака е успяла да се промъкне! – в гласа на Главния репортер се долавяше тревожна нотка. Беше написал предварително целия си коментар – както винаги. Мисълта, че непредвиден обрат в хода на събитията може да го принуди да импровизира, за него беше кошмар, тревожил съня му, откакто се бе захванал с репортерския занаят.

– Хм! – изсумтя Главния репортер. Усещаше как главата му олеква. – Ъ! – помъчи се да си поеме дъх и усети как стомахът му се присвива. – Ох! Кхъ-кхъ! Ми к'во да кажа? – молеше се думите сами да дойдат на езика му. В повтарящия се кошмар – сънуваше го винаги след като е ял сноковни чревца – попадеше точно в такова положение: някаква невидима ръка отмъкваше сценария му и после ни гък, ни мък.

В защита на Главния репортер сме длъжни да обясним, че по време на обществени събития на Блеронтин рядко възникваха непредвидени обстоятелства, защото властите упражняваха здрав контрол.

– Много ясно, че са те! – възкликна Главния репортер. – Успях! Това са ясаканците, няма грешка! Виждам ги! – ама това всъщност си бяха цели две изречения! Той можеше! – Имат пурпурни щипкохлъцки! Ох, мамка му! – да не можеш нищичко да измислиш, си беше едно; но защо сега дрънкаше пълни глупотевини? Това го нямаше дори в кошмара. Беше още по-зле!

Истината е, че личното нещастие на Главния репортер беше брънка от цяла верига нещастия, смущавали строежа на Кораба от самото начало. Носеха се слухове за претупана надве-натри работа: курсорите гълби в кибермрежата ги нямаше никакви; големият двигател беше забутан незнано къде; самият Леовинус се беше сдърпал с Председателя на

„Звездострой инкорпорейтид“; свада избухнаха и между Леовинус и неговия мениджър Бробостигон; между Бробостигон и счетоводителя на Леовинус, Скралионтис; между Скралионтис и Леовинус и т.н., и прочее.

Факт си беше, че построяването на Звездния кораб беше докарало до финансово разорение всеки, забъркан в него, включително и цялата планета. До този момент Ясака беше процъфтяващ курорт, населяван от трудолюбив народ. Тъй като разполагаха с най-ефикасната и надеждна строителна индустрия в цялата Централна галактика, ясаканците от векове се радваха на спокойно благоденствие и на висока репутация. Никога не надуваха цените. Винаги свършваха работата в срок. Не претупваха нещата. Бяха раса от горди занаятчии, които нямат нищо общо с Интергалактическите сандвичеви турнири и точно заради това спечеленото от тях се използваше за благото на собствения им народ.

Така беше, докато не се захванаха с построяването на шедевъра на Леовинус – Звездния кораб, изправен на стартовата си площадка в очакване да вдигнат булото му.

– Върнете ни щастливия живот! – крещят демонстрантите от Ясака.

– Планети, а не звездолети! – реват плакатите им срещу неразбиращата тълпа.

– Разкарайте тия копелдаци оттук! – ръмжи Флортин Риманкес, началникът на Полицията и зайците.

– Къде е Леовинус? – хленчи Патлака на Блеронтис.

II.

Това беше невъзможно – само преди ден Леовинус беше дал прес-конференция! Щом стъпи на трибуната, бе почувствал могъщо самодоволство. Бялата му брада беше фризирана специално за случая от Феронис Феронизис, най-великия фризьор на Блеронтин; залепиха му вежди с нови лепенки за перуки (с гаранция за абсолютна незабележимост). В много отношения това беше най-великият миг в живота му.

– Какво е да бъдеш не само най-великият архитект, познат някога в цялата галактика, но и най-великият скулптор, също и най-великият математически гений, гарнитурчик и аранжор на сандвичи от световна класа? – точно такива въпроси Леовинус най-обичаше.

Едно време като по-млад сигурно щеше да изтърси: „Върви да лижеш задника на някой друг, чвор с чвор! Мен ме интересуват единствено Истината и Красотата!“ Ала в един момент беше усетил, че колкото повече бръчки преброяваше на челото си и колкото повече проблеми имаше с целомъдрието и умножението по седем, толкова повече ласкателството му идваше добре.

– Направо се влюбих във вашата сграда Пандакс с разменящите се стаи и потенциал за пълно пренареждане! – викна една млада репортерка с кротък поглед и очарователно зелени устни.

– Благодаря – Леовинус пусна най-достопочтената си усмивка.

– Изглеждате страхотно! – изви глас друга.

Леовинус тъкмо се опитваше да реши която от двете млади репортерчици с кротък поглед и очарователно зелени устни да покани зад кулисите да му пийнат по едно или да ги покани и двечките, пък както се получи, когато се вряза един мъжки глас:

– Над какъв точно научен експеримент работехте при последния нещастен случай с вас, сър? И вярно ли е, че още не са ви пораснали веждите? – Леовинус потисна пристъпа на паника и си рече наум, че веждите му си изглеждат съвсем добре. Тоя печен журналист просто му пускаше мухи. После му се наложи да потисне пристъпа на паника, надигнал се поради това, че току-що бе получил пристъп на паника.

„Нормално е на моята възраст да имаш пристъпи на паника! – скастри се сурово наум, като в същото време забеляза с благодарност, че вълна от неловкост заля събралите се представители на медията. – Имам късмет, че на моята възраст нямам и ангина, и увиснал задник!“ В

такива моменти Леовинус открай време си припомняше какъв късметлия е.

Ала пресконференцията определено беше тръгнала накриво. Някакъв журналист в дъното на залата задаваше въпроси с тон, който никак, ама никак не звучеше любезно. Всъщност в гласа му се долавяше нещо толкова, ама толкова нелюбезно, че Леовинус едва разбра въпроса.

– Питак – повтори журналистът със същия неласкав тон – как бихте отговорили на обвиненията, че при строежа на Космическия кораб доста неща са били претрупани и че е имало някакви финансови проблеми с вашия мениджър Антар Бробостигон и счетоводителя ви, Друут Скралионтис?

– Подобни инсинуации – отговори Леовинус, като присви фалшивите си вежди в особено забележителна бръчка и изпъчи рамене в, както си въобразяваше, най-гордата си и смразяваща стойка – не са достойни дори за презрение. Господин Бробостигон е мъж с неопетнена репутация и е завоювал най-голяма почит със своята коректност. Друут Скралионтис е мой счетоводител вече от трийсет години и през цялото това време е бил безупречен.

Усети как едната му вежда започва да се отлепва.

Смешна работа – винаги си беше въобразявал, че като остарее и добие повече самоувереност, ще престане да се поти, когато му се налага да изтърси някоя нагла лъжа. Ама още си се потеше.

– Но не е ли вярно, че откакто строителството се е преместило от Ясака на Блеронтин, качеството на работата по Кораба е паднало?

– Пълни дивотии! – заяви Великият гений с най-добрия си тон в стила „как смееш да губиш времето на такъв велик гений като мене?“ (напоследък го беше упражнявал и се бе ошлайфал страхотно). – Аз проверявам лично стандарта на работата по най-малката частичка от кораба и ви гарантирам, че ако нещо се е случило е качеството, то е, че от трансфера насам то се е повишило! – той усети как и другата му вежда се отлепва.

– А какво ще кажете за колапса на ясаканската икономика, господин Леовинус? – беше същият онзи ужасен журналист; не мирясваше. Защо някой не го попита дали предпочита архитектурата пред квантовата физика и дали според него живописиста би трябвало да бъде смятана за по-висша форма на изкуството от аранжирането на сандвичи? С тия въпроси напоследък се справяше, без да му мисли. – Чувствате ли се лично отговорен за всички днешни страдания на народите на Ясака?

Леовинус изпробва защита в стил „последния вратар“^{с2}.

– Аз съм Художник, господин Журналист – произнесе той с онзи свой глас, който караше стомасите на големите мъже да се свиват, а младите репортерки с очарователно зелени устни – да се подмокрят отвсякъде. – Разбира се, дълбоко съжалявам за ужасното разрушение на цяла една култура, до което доведе лошото ръководство на тяхната икономика и изразявам моето най-сърдоболно съчувствие към народа на Ясак. Дълбоко съм натъжен, че точно осъществяването на *моята* мечта се случи да бъде катализаторът на финансовото им падение. Но аз съм Художник. Отговарям единствено пред Изкуството! И бих предал свещеното доверие на моя гений, ако бях направил компромис с мечтата си заради фискалната целесъобразност!

– Ох! Оооох! Ааах! – въздъхна една от репортерките и се премести на другата половина от дупето си.

Но Леовинус почти не я забеляза. Беше твърде притеснен от чувството, че цялата пресконференция се е изплъзнала от контрол. И наистина, тя като че ли устремно летеше към някакъв катастрофален изход, който трябваше да се избегне на всяка цена – дори и това да означаваше да се въздържа от възхитителното питие с възхитителните репортерки. Във всеки случай знаеше как би свършила една такава срещичка: скоро щеше да открие, че усмивките им го дразнят, кротките им погледи са се превърнали в изпитателни волтови дъги, заредени с баналност и той щеше да избяга отчаян и разочарован. Винаги ставаше така. Защото дълбоко в себе си Леовинус знаеше, че никоя не е достатъчно добра за него. И защо да минава пак през всичко това?

Леовинус колебливо се изправи.

– Благодаря – рече и си излезе.

Най-великият гений на века си излезе, без дори да кимне на репортерките. Направо да не повярваш.

Въпреки възрастта, съвършенството и гениалността си Леовинус далеч не винаги проявяваше разум. Той си имаше свои страсти. Те се надигаха от вътрешността на самото му същество и надвиваха величествения му мозък както холера залива града. И далеч не всичките му страсти се въртяха около младите репортерки. В момента единствената му всепоглъщаща страст беше Корабът. Величественото творение. Сияйната слава на живота му.

2. Блеронтинският футбол се играе с шест топки и като последица от това се позволява в играта да влизат голям брой вратари.

От последния нещастен случай насам на Леовинус не му се пътуваше в чужбина; отчасти защото ставите му се бяха посхванали, а отчасти и затова, че не искаше да го виждат без вежди. Беше доста суетен. Ето защо имаше навика да следи работата по построяването на кораба чрез виртуална реалност и телеприсъствие – блеронтинските учени ги бяха довели и двете до такова съвършенство, че понякога беше трудно човек да се сети кое беше истинското, особено ако си вече на годинки, а пък в акъла ти се въртят зелени устни и цепки.

Защото вече от много месеци умът на Леовинус беше обзет точно от това – но не от цепките в деколтетата на младите репортерки. Не. Леовинус беше обсебен от цепката между потоците от данни, когато те се разклоняваха в случайни мисловни полета; цепката между невроконекторите, щом се подреждаха в банката с памет и в системата за обработване на сетивните усещания, от цепките между сепаратори и транссоединители, които свързват и разделят двата жизненоважни процеса: мисъл и чувство. Той беше обсебен от сърцето на кораба. Беше го кръстил Титания.

Титания беше сърцето, умът, духът, *душата* на кораба.

Разбира се, управлението му изискваше масивна киберразумна система, но, както вече знаем, разумът, лишен от емоция, е нефункционален. Колкото и да му сече акълът на един робот или компютър, той може да върши само каквото му кажат и после – край. За да продължи да мисли, той трябва да го *иска*. Трябва да бъде мотивиран. Ако не можеш да чувстваш, не можеш и да мислиш. Така че разумът на кораба трябваше да бъде проникнат от емоция, да притежава личност. И името на тази личност беше Титания.

Звездният кораб беше творение на Леовинус. Титания – също.

На Леовинус му харесваше да си работи вкъщи, докато се бе съсредоточил върху това живо сърце на кораба, но сега осъзна, че не е стъпвал на самия кораб от... дори не помнеше откога!

И така, наизни нощ след пресконференцията облече дълго палто от косми на снорк и се отправи към Дока за сглобяване, където шедьовърът му стоеше и чакаше да го изстрелят на другия ден.

Преди това му се бяха обадили мениджърът на проекта, Антар Бробостигон и главният счетоводител Друут Скралионгис И двамата бяха преизпълнени с такава благодарност, че ги е защитил на пресконференцията и така разпалено го убеждаваха как щяло да мине изстрелването,

че Леовинус усети как ни в клин, ни в ръкав в ума му се завъртяха думите „папагалски курешки“.

Той се промъкна незабелязано през служебния вход и зачака в тъмното, докато най-накрая видя как роботът пазач спря да си почине по програма (както постановяваха законите на Блеронтин). После притича през открития преден двор и изчезна в сенките на бараките, където живееха работниците. Не че нямаше пълното право да се намира тук, но просто искаше да си спести тържеството по посрещането, официалната обиколка с гид и изобщо цялата шумотевица, придружаваща официалните му визити. Искаше да остане насаме със своето творение.

Вдигна поглед. Докът за сглобяване се издигаше високо-високо в нощното небе. Протягаше се цял километър и половина нагоре, а Корабът, неговият Кораб, неговата рожба, се издигаше още на километър над него, готов да излети на другия ден точно в дванайсет часа.

Коприненото покривало плющеше на вятъра, който повя през Наблюдателната площадка, над Административните сгради и около доковете. Леовинус усети как прилив на чувства обзема тялото и великолепия му мозък. Сърцето му пропусна няколко удара. Коленете му омекнаха. Но не гордостта от това изумително творение го гъделичкаше така приятно. Нито екзалтираното чувство от факта, че най-сетне е завършено, го караше да се чувства като гимназист на първа среща. Онова, което караше ръката му да трепери, докато я прекарваше през прошарените си къдри, беше мисълта, че там – в онези огромни зали и кабинни – го чака Титания.

III.

Щом Леовинус се наведе към кораба, духна вятър и завихри във въздуха окапала шума, целофанови опаковки, разпокъсани религиозни списания, страници със сантиментални стихове, модели за плетки и всички обичайни боклуци, които остават по Сервизния район след строителни работници. Покривалото на Кораба заплушва бясно като в древния филм „Великият таласъм изплашва сума ти народ“. Леовинус потръпна от спомена за детския си страх. После пак потръпна, защото забеляза как някаква фигура се плъзна от основата на стартовата площадка в сенките срещу главното стълбище на кораба.

И още в мига, когато я видя, той разбра – усети го дълбоко в костите си без всякакво съмнение – че всичко ще тръгне ужасно, страшно накриво.

– Е? – проговори глас от мрака. Това накара стомаха му да се премести някъде към коленете; прииска му се да повърне; прииска му се да е навсякъде другаде, но не и там, където беше. Леовинус се огледа – търсеше някакъв начин да се измъкне, ала беше твърде късно. – Последни проверки, а? – фигурата излезе от сенките и застана насреща му. Беше онзи кошмарен Журналист от пресконференцията.

– Не ме ли измъчи достатъчно вече? Не провали ли вече деня, който трябваше да бъде един от най-великите в живота ми? – искаше да каже Леовинус, но вместо това измърмори:

– А, ти ли си бил...

– Да не би да се боите, че при изстрелването може да стане нещо нередно?

– Разбира се, че не! – Леовинус възприе нужния студен и безизразен тон. – Просто дойдох от уважение. – Обичаше хората да си мислят, че освен голям мозък, той е и малко сантиментален.

– Ама хайде сега! Трябва поне малко да се притесняваш. Всеки знае, че работата тук, на Блеронтин, не може да се мери съвсем с тази на ясаканците – всъщност и двамата знаем, че майсторството на блеронтинците хич, ама хич не го бива за довършване на толкова сложен кораб.

– Фактът, че правителството ни е решило да наеме Обединените строителни отряди на неомъжените майки-тийнейджърки не е основание да се мисли, че работата е била, така да се каже, мърлява! – каза

старият Леовинус. – Имам пълно доверие в работата им.

– Не ти вярвам! – възрази Журналиста.

– Добре! Ще ти покажа! – Великият разбра, че интимният му тет-тет с Титания отиде на вятъра, който сега го брулеше, докато една малка, неосветена работна платформа ги носеше нагоре.

„Чак когато се издигнеш дотук – помисли си Журналиста, – започваш да оценяваш начинанието в пълен мащаб“.

Стартовата площадка долу потъна в мрак и тишина, а те се изкачваха с дрънчене по огромния Кораб – все по-нагоре и по-нагоре, докато най-накрая големият кил се разшири и стигнаха до главното туловище на кораба. Кратък преход – и се озоваха пред централния му вход. Декодерът разчете отпечатъка от пръста на Леовинус, съпостави го с кръвна проба, скорошна оценка на оплешивяването и любимата му възстановителна дейност. Вратите се отвориха и двамата влязоха вътре.

Журналиста, разбира се, и преди беше влизал в космически кораб, но в такъв – никога. Този беше великолепен, слисващ. Когато са го строили, са си представяли луксозни звездни пътешествия. Беше направен, за да впечатлява. Нещо повече – *все още* го строяха!

Щом Леовинус и Журналиста влязоха в Първа зала, двама работници се вмъкнаха в сервизния асансьор.

– Просто да пипнем тук-там преди старта – смънка единият и изчезнаха.

– Хммм – каза Леовинус по такъв начин, че Журналиста си го преведе като: „Чудя се тия двамата какви са ги намислили? Че какво ще пипат непосредствено преди старта? И защо аз нищо не знам? Я по-добре да проверя.“ Преводът, както разбирате, беше твърде свободен.

– Мамка му и бази данни! – възкликна Най-великият жив гений на галактиката. – Я погледни!

Журналиста погледна. Видя един спретнато облечен робот със слушалки на ушите, стъпил върху излъскания мраморен под на една от най-елегантните стаи, в която някога беше влизал. Дизайнът беше типичен Късен Леовинус, но пропит с нов дух. Притежаваше лекота, която според някои критици липсвала в голяма част от ранните му работи; цветовете бяха ярки и все пак топли и предразполагащи. Може би Леовинус най-накрая беше успял да се докосне до женската страна на своята природа – или може би по-нежната и по-достъпна атмосфера на интериора на звездния кораб дължеше нещо и на многобройните дребни финални мазки, дело на Титания.

Журналиста се намери в небрано лозе, щом забеляза колко е ядосан

Великият, но Леовинус вече крачеше към отсрещната стена. Там спря и дръпна един декоративен панел.

– С краката нагоре! – кресна той. – Понякога си мисля, че трябваше да построя целия кораб с тия две ръце! – той измъкна една отвертка и започна да обръща панела, както трябва. – Не виждат ли, че цялата структура на стаята се унищожава точно от тази пълна липса на внимание към детайла?

Журналиста си отбеляза нещо със записващото устройство, монтирано в палеца му.

– Добре дошли на Звездния „Титаник“ – спретнатият робот сега се обръщаше към ел-инсталацията, която стърчеше от стената. – Позволете ми да ви покажа какво се предлага на пътниците от Втора класа – след което се въртна чевръсто на пети и се нахака право в най-близката затворена врата. Чу се „дрънн!“ и роботът плъсна по гръб на декоративния мраморен под. – Тук можете да видите Големия осов канал, Втора класа! – обяви гордо той и протегна облечена в бяла ръкавица ръка към тавана.

Журналиста пак си записа нещичко.

Отбеляза си също и как реагира Леовинус на дребната злополука с робота. Започна се с „умът ми не го побира“ и се свърши с „гняв студен“. Междувременно се изреди очарователно разнообразие от настроения и Журналиста си ги записа всичките: „изненадващо неудовлетворение“ скоро бе заменено от „изумено възмущение“, което на свой ред бързо-бързо премина в „ядно отхвърляне“, а то също така бързо-бързо се трансформира в „изгаряща жажда за мъст“ и по-нататък – в „гняв студен“.

– Бробостигон! – измърмори Великият. – Копелето недно е икономисвало от синтоневроните!

Журналиста пак си отбеляза нещичко, но Леовинус се извърна към него толкова внезапно, че той си налапа палеца и се престори, че го смуче.

– На този кораб това не може да го бъде – обясни Леовинус и подбара падналия робот. – Всеки портобот си има предпазен неврон, вграден във веригите му, който блокира всякакви ирационални дейности като току-що наблюдаваната от нас. Скъпи са, но според мене ще се съгласите, че си струват парите.

Журналиста кимна и се престори, че в палеца му се е забила тресчица.

– Само дето онова КОПЕЛЕ ГАДНО БРОБОСТИГОН ОЧЕВИДНО

НЕ ГИ Е СЛОЖИЛ! Ама като го видя и ще го... – но Леовинус млъкна по средата на изречението.

„Сигурно се чуди какво ли още му има на кораба“ – помисли си Журналиста с все по-нарастващо вълнение; усещаше как пред него се материализира статия – голяма статия, грамаданска статия – а най-великото беше, че той не трябваше и пръста си да мръдне; всичко щеше самичко да се разгърне пред очите му. Знаеше го. И още преди Журналиста да успее да се престори, че е намерил несъществуващата тресчица, Леовинус бе поправил портобота, вратата се отвори, Великият се наведе и премина в коридора отатък.

– Приятен меден месец, късметлии! – викна бодро подире им портоботът. Журналиста си го записа и заприпка подир великия архитект и корабостроител, който току-що беше завил надясно и навлязъл в едно от най-смайващите архитектурни пространства, в които някога бе попадал пишещият брат.

То беше овално и обградено с колони. Стената бе украсена с живописен фриз, изобразяващ любимото занимание в свободното време на Отците – основатели на Блеронтин: позиране на художници на фризове. Леовинус се бе втренчил в огромната статуя на крилата жена в другия край на стаята. Но погледът на Журналиста се спусна надолу... надолу и все по-надолу, сякаш до безкрайност, защото там, в краката му, беше огромният Централен кладенец, заемащ гигантския кил на звездолета. Това беше гръбнакът на кораба, а по него като нервни импулси нагоре-надолу непрекъснато щъкаха грейнали асансьори, обслужващи апартаментите, наредени етаж подир етаж. На самото дъно, далече-далече там долу, близо до трюма, бяха Апартаментите „де лукс“ за Супергалактически пътници; над тях – Луксозните двустайни апартаменти Втора класа, отгоре, високо-високо – забележително обзаведените Каюти Първа класа.

Но Журналиста нямаше никакво време да възприеме всичко това, защото Леовинус отново закричи през многоколонната зала към вестибула и потъна в него.

Когато спътникът му успя да го настигне, Леовинус беше застанал на кърмата на една още по-необикновена и прекрасна част на Звездния Титаник: Големия осов канал, Втора класа.

От Централния кладенец на кораба излизаха два големи канала: единият към предната част, другият – към задната. Ефектът беше отчасти охлаждането на двигателите, но освен това те бяха и места за приятно прекарване на свободното време; нагоре и надолу по канала гондоли

пореха вълните, а роботите-гондолиери пееха с цяло гърло блеронтински народни песни по своя лична подборка – но най-вече онази за младата хубава акробатка, която се влюбила в гондолиер и му дала шест пнеди (приблизително един милион паунда) бакшиш.

Леовинус пак повтори номера си с преминаването от „не може да го бъде“ до „гняв студен“. Журналиста си записа.

– Тия не трябва да пеят, когато нямат пътници! – Леовинус като че ли се задави, докато се мъчеше да се качи в най-близката чакаща гондола. Пеенето мигом замлъкна.

Журналиста също се качи в гондолата.

– Може би са ги пуснали, защото ги тестват – това беше единственото що-годе ободряващо нещо, за което можа да се сети.

– Стига си ми гугукал! – срязва го Леовинус. Явно не беше в настроение да го ободряват. – Към асансьора на Палубата за разходки!

– *Си!* Горда с къщата си домакия и набожна майка на близнаци! – рече гондолиерът-автомат. Леовинус трепна и усети как вената на бедрото му пулсира.

Великият гений остави раздражението да се трупа в него, докато изправяше един от безценните шедьоври на но-арта, които украсяваха фойетото на асансьора.

– Добър ви ден, сър, мадам или каквото сте там. С какво бихме могли да ви бъдем полезни днес, що се отнася до вертикалното ви транспортване? – пиколоботът беше наполовина вграден в стената на асансьора, а свободната му ръка нетърпеливо висеше над лоста, щръкнал от гърдите му.

– Само до Палубата за разходки и без приказки! – изкомандва Леовинус. Понякога съжаляваше за това какви характери придобиваха тези работи, но нямаше как: щом на корабния разум бе позволено да изпитва чувства – а без съмнение чувствата на Титания бяха силни – то трябваше да ѝ се позволи да избере такива характери за роботите, че да се разбира с тях. Нямаше смисъл да се насилват нещата. Макар че Леовинус чат-пат си беше приказвал с Титания доста остро за това с какви типове се обгражда. Но пък тя беше толкова толерантна и така добре разбираше кривиците на хората, че можеше да се сработи буквално с всекиго. Той я беше създал такава.

Гигантската Палуба за разходки си оставаше най-любимата рожба на Леовинус. Под огромния ѝ прозрачен купол пътниците можеха да се

разхождат и да се чудят и дивят на главолонния блясък на Галактиката, през която преминаваха. Композитното стъкло от вариспекс, от което беше направен куполът, притежаваше способността да усилва лъчистото сияние на звездите като в същото време даваше възможност на наблюдателя – само ако лекичко извърне глава – да види толкова отчетливо, колкото и с мощен телескоп, всяка звезда, която той, тя или то си бяха харесали. Покрай стената пелераторът (един вид хоризонтален асансьор, проектиран от Леовинус) даваше възможност на по-неактивните пътници да обикалят палубата без излишно използване на мускули.

Така беше на теория. Такова го бе видял Леовинус чрез телеприсъствието и по виртуалната реалност и беше обзет от тихо самодоволство. Но онова, което виждаше сега, беше нещо съвсем друго. Реалната реалност беше по-различна.

Онова, което виждаше сега, в архитектурата наричаха „мазало“. Огромният стъклен купол се простираше там горе, както си трябваше и разкриваше огромните розови коприни, обвиващи кораба. Но под него цареше тотален бъркоч. Прекрасният под, покрито полиран паркет, беше такъв горе-долу до една десета от общата си площ – останалото бяха оголени греди и кабели, зейнали дупки и стърчащи жици. Там, където трябваше да се шири огромната бирария за пътниците от втора класа, се ширеше само огромно празно пространство, осеяно със строителни отпадъци и пластмасови чашки. Как беше възможно? На Блеронтин дори не употребяваха пластмасови чашки! Ама на – там си бяха! Нямахме как да се скрие отвратителния, немислим факт, че Палубата за разходки *не е завършена* – и като че ли до утре сутринта, когато беше стартът, надали щеше да бъде.

Журналиста се обърна и видя Леовинус, паднал на колене. Изведнъж заприлича на старец, какъвто си беше. Обичайните му напереност и галантност, характерни за появяванията му пред публика, сякаш бяха из-смукани от него и той беше като смачкана празна торба.

– Не може да бъде... – пъшкаше той в брадата си. – Дори и Бробостигон... Дори и Скралионтис не би лъгал така... Такова де... Че нали едва тази сутрин ми казаха, че вече край...

– Добро утро, сър, бихте ли желали да ви подкастрият космите в носа? – някакъв портобот изведнъж се бе активирал и очевидно се опитваше да ги вкара в една бетонобъркачка.

И тук Леовинус вече не издържа.

– КОПЕЛЕТА ГАДНИ! – кресна той към плющящите коприни над купола. – КОПЕЛЕТА ГАДНИ! – ревна към недовършената палуба.

Изведнъж нейде зад една от колоните се размърда и привлече погледа му. Като че ли за секунда Леовинус отново се изпълни с жизненост, припна по паркета и се метна с плонж зад колоната, с което силно изненада Журналиста. Самотен работник, облечен в дрипав гаширизон, беше приклепнал и се опитваше да се завре в една пукнатина на пода.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – кресна Леовинус.

Работникът припряно стана и се престори, че наглася някаква стърчаща жица.

– Ми оправям малко – измънка той.

– Оправяш МАЛКО?! – кресна Леовинус. – Ти на това ОПРАВИЯ ли му викаш? – той метна ръка към безбрежната недовършеност на Палубата за разходки. – Утре тоя кораб излита, а тука има работа още за месеци!!!

– Ъ-хъ... ми... ми то малко... се позабавихме... – работникът отстъпваше към гладката врата от неръждаема стомана на асансьора – единствения начин да избяга от тоя смахнат дъртак.

– Какво правеше току-що? – тросна се смахнатият дъртак.

– Кой, аз ли? Кога, сега? – отвърна с въпроси работникът.

– Да! Видях те – нещо правеше!

– Кой, аз ли? Не, хич нищо не съм правил, дойдох само да си прибера папагала – думите се отронваха от устата му и сякаш замръзваха във въздуха, а после като корави буци лед се стоварваха върху Леовинус и под ударите им се олюля.

– Папагал? – отрони той. – Папагал!!! Какъв папагал?!

– Ми... тъъ... ми такова, папагал като папагал... нали ги знаете... с две крила... от тия де... такова...

– Какво търси ПАПАГАЛ на борда на прекрасния ми кораб? – ревна побеснелият гений.

– О! Асансьор! – възкликна работникът и в следващия миг беше вътре, а Журналиста – по петите му; вратата се затвори и двамата полетяха към долните етажи.

– Папагал! На моя звезден кораб! Какво, по дяволите, става тук?! – изведнъж великият, великолепият Леовинус, на когото цял свят завиждаше, се превеи в ъгъла и се разрида пред статуята на крилатата жена.

– Титания! – хълцаше той. – Титания! Какво стана? Къде да се денем сега?

Титания!

Геният на Леовинус никъде не се беше проявил така ярко, както тук, в неговото последно и най-обично творение; Титания беше мозъкът на кораба и нейната статуя стоеше навсякъде – тя служеше за очи, уши и комуникативна същност на корабния разум. Но той беше пълен и с емоционален живот. И в това Леовинус беше надминал себе си. Титания беше не само умът, но и сърцето на кораба.

Емоционалната интелигентност на Титания трябваше да бъде изпитана внимателно, така че да съответства на задачата ѝ. За да управляваш един толкова сложен и объркан кораб, да се справяш с екипажа му и да се грижиш за огромен контингент пътници от най-различни раси, породи, съзнание и телесни функции и всички те да са щастливи и да усещат, че са на сигурно място и че се грижат за тях – за това от Титания се изискваше да бъде невероятно интелигентна, добра, умна, грижлива, ведра, топла... а тя си беше всичкото това.

Също като образа ѝ – грамаден унесен ангел във всяко помещение, на всяка палуба – духът на Титания трябваше да пропива целия кораб. Обаче явно не го пропиваше.

IV.

– Антар Бробостигон, моля – Леовинус изплю името в слушалката.

– Боя се, че господин Бробостигон не е вкъщи. Искате ли да говорите с госпожа Бробостигон?

Леовинус открай време тайничко съжаляваше съпругата на ръководител-проекта. Не можеше дори да си представи какво е да живееш с такъв двуличен и студен егоманиак като Антар Бробостигон. Съжалението му донякъде – обаче съвсем леко – намаляваше от факта, че знаеше какво представлява самата Кроса Бробостигон – къде-къде подвлична и студена егоистка, ако става дума. Може би двамата успяваха някак си да се неутрализират и в крайна сметка Бробостигоновите живееха семеен живот, изпълнен с топлина, интимност и загриженост. За Великия изобретател това тяхното си беше пълна загадка.

– Колко се радвам да те чуя, Лео – рече Кроса Бробостигон. Леовинус страшно мразеше да му викат така и освен това знаеше, че тя знае, че той знае, че тя знае. – Как са домашните?

– Аз нямам домашни, Кроса – напомни ѝ Леовинус, като се надяваше тя да е възприела тона му като съдържано търпелив. – Къде е Антар?

– Мисля, че е... всъщност, сигурна съм, че е на кораба. Отидоха с Друут преди два-три часа. Беше се вдигнала някаква паника, знам ли за какво – нали ги знаеш, ще се разболеят от притеснения покрай този твой кораб.

Той схвана: горе-долу по същия начин постъпва анакондата с токущо погълнатата коза.

– Има ли как да се свържат с тебе, като се върнат?

Леовинус изключи телефона. Силно злокобно предчувствие се надигна от бедрата през корема и гърдите и нахлу в сърцето му.

– Бробостигон и Скралионтис на кораба! Какъв го дирят там, по дяволите? – злокобното предчувствие изведнъж премина в остра пронизваща болка. Втресе го. Доповръща му се. Налагаше се да поговори с единственото лице, което можеше да му помогне: Титания.

Тръгна надолу покрай Големия осов канал, Втора класа, към Централния купол. Стигна до огромната статуя на Титания, властваща над Централния купол и началото на Централния кладенец, и хлътна във вратата под едното ѝ крило. Дълго стълбище водеше към живото сърце на кораба: тайния будоар на самата Титания.

Леовинус отдавна се радваше на славата на изобретател на Ироничната архитектура. Негово творение беше знаменитата къща на Габрис Арбълдонгър, професора по математически неправдоподобия от Блентинския Университет, в която вратите всъщност бяха радиоапарати, а в къщата се влизаше и излизаше през ваната. Но тук, на Звездния кораб, смяташе, че е създал едно от най-забележителните си иронични творения: Тайния будоар на Титания, сърцевината на нейния разум, бе разположен точно по средата на огромния Централен купол; представляваше гигантски полилей, увиснал над Централния кладенец. Скритото сърце на кораба бе точно там, близо до всеки пътник и до всеки член на екипажа. Самият будоар висеше с краката нагоре, но беше заобиколен от обърнато гравитационно поле, така че като влезеш, да ти се струва, че е в нормално положение. Назъбените ребра, които пресичаха Големия купол, всъщност – след като веднъж попаднеш в инверсивното поле и се подложиш на дезориентиращия процес на обръщане на гравитацията – бяха дълги, обърнати с главата надолу стълбища, които отвеждаха в будоара, а самият Голям купол беше огромен вдлъбнат под на дъното на чудовищния Централен кладенец, който се издигаше нагоре, наопаки, по начин, който объркваше и смайваше всеки, видял го за първи път.

Леовинус спринтира по стълбището. Прескачаше по две стъпала наведнъж. Една-единствена мисъл владееше ума му. Любовта на неговия живот! Страстта на застаряващото му сърце! Интелигентната, добра, мъдра, грижлива, ведра, топла... Титания!

Нахлу с трясък в тайния будоар и дъхът му секна. Зави му се свят – а когато мозъкът ти е голям колкото този на Леовинус, да ти се завие свят е забележително усещане. Повърна. Едва успя да се принуди да погледне ужаса, разстлал се пред погледа му, и все пак не можеше да отлепи очи: Титания... неговата Титания... свидното му създание... радостта на дните му... беше поругана! Лежеше наред помещението, а косите и крилето ѝ бяха разпилени в съвършен кръг около нея. Но прекрасната ѝ грациозна глава беше гротескно обезобразена: устните ѝ бяха изтръгнати, очите ѝ – извадени, а носът ѝ – откъснат и на мястото му зееше натъпкана с микроелектроника кухня.

Ала преди да смогне да отрони „Злодеи!“, Леовинус осъзна, че в стаята има още някой. Някаква фигура бе приклепнала пред сук-У-бустаблата.

– Бробостигон! – Леовинус смля името в устата си като хрущял. – На какво си играеш, в името на Мрака? – и без дори да се замисли, се нахвърли върху ръководител-проекта. Малък, блещукащ сребърен

чиреп изпадна от ръцете на Бробостигон и издрънча на пода. Леовинус погледна надолу и видя, че до крака му лежи една от деликатните церебрални артерии на Титания – сърцевината на разума ѝ.

– Ти ще я унищожиш!

Бробостигон блъсна Леовинус. Старецът залитна назад и се строполи на пода до разперените крила на любимото си създание.

– Слепец си ти, Леовинус! Седиш си в кулата от слонова кост и си въобразяваш, че твоят ум е твърде извисен и чист, за да се занимава с груба материя като бизнес и финанси! Е, цялата тази работа е излязла извън всякакъв контрол – и то благодарение на тебе!

– Какво искаш да кажеш? За какво говориш въобще? – Леовинус беше готов да се разплаче.

– Целият този проект е финансова катастрофа! Не си ли го разбрал? На ръба сме на върховно фискално оплескване! – Бробостигон се опитваше да се добере до вратата, но Леовинус с удивителна пъргавина скочи на крака и прегради изхода.

– И сега какво се опитваш да направиш? – но още докато задаваше въпроса, Леовинус изведнъж прозря целия заговор с пределна яснота.

– Застраховката! – хлъдна той. – Искал си да разрушиш безценния ми кораб и да сложиш ръка на застраховката!

– Кога ще пораснеш! – изръмжа Бробостигон. – Това тук е реалността... – но така и не продължи. Позастарелият гений се метна и му фрасна право в брадичката забележително банален ъперкут. Бробостигон залитна назад, препъна се в крилото на Титания и се стовари върху сук-У-бус-таблата.

В този миг сук-У-бус-роботът се задейства. Наведе се и протегна месинговата си муцуна напред.

– За мен винаги е удоволствие да изхвърля вашия боклук! – съобщи той и всмука Бробостигон. Последва неприятно хрущене, после се чу лекичко „плък“ – и вече нямаше ръководител-проект!

Сук-У-бус-системата представляваше доста противоречива част от план-скицата на кораба. Във века, когато телеприсъствието беше голямата мания, идеята за пренасяне на обекти с кораб по най-материалния начин чрез вакуумни тръби изглеждаше старомодна и ретроградна. Но Леовинус не отстъпи. Това беше поредната от лелеяните му дребнички иронийки. Най-накрая бе успял да защити идеята с един основен аргумент – безопасността. Материалният транспорт винаги беше по-малко рискован от телепортацията и от всички начини за псевдопътуване. Нещо повече, неговите сук-У-бус-роботи щяха да са способни да

категоризират и сортират всичко, което човек слага на таблата, така че ако не успееш да им кажеш къде искаш да го изпратят, те го правеха автоматично.

Системата обаче не беше проектирана за човешки същества, а се предполагаше, че сук-У-бусът е програмиран така, че да блокира, ако на таблата попаднеше жив човек. Но очевидно и в тази област бяха допуснали компромиси. Леовинус осъзна – и щом го осъзна, стомахът му се сви и му се догади: Бробостигон бе станал жертва на собствения си разговор и сега се бе превърнал в кондензиран куб детрит на път към корабното дъно.

Чак сега Великият започна да разбира напълно ситуацията. Ето го него, Най-великият гений, когото Галактиката познаваше, ден преди най-съвършеният му шедьовър да полети – с недовършен кораб, финансова криза (за която досега хабер си нямаше) и мъртъв ръководител-проект, спипан по време на саботаж. Това никак нямаше да изглежда прилично в официалната му биография.

А между другото, къде ли се губеше Скралионтис? Кроса Бробостигон бе споменала, че на кораба мъжът ѝ имал среща със счетоводителя.

Леовинус коленичи до обезобразената Титания и нежно плъзна сребърния чиреп в нервния център в основата на черепа ѝ. Ръката му затрепери, щом забеляза, че и другата артерия също я няма, а всъщност, като се загледа – то по-голямата част на мозъка ѝ липсваше. Как не го беше забелязал досега? Мозъкът на Титания! Толкова крехък! И най-малкият шок, и най-малката драскотина можеха да му нанесат трайна повреда.

В един толкова сложен кораб бе особено опасно нервният център да не функционира. Напоследък се носеха слухове за някакво ново явление: нещо като хай-тек метална умора, засягаща определени артефакти, в които твърде плътно са вградени логически системи: СМПС. Спонтанен мощен провал на съществуването. Леовинус знаеше, че макар и да е малко вероятно, теоретически това е възможно. Освен това беше наясно, че практически всяка молекула на Звездния кораб „Титаник“ по един или друг начин е част от логическата му система. Ако корабът полети в сегашното си състояние, кой знае каква катастрофа можеше да последва!

Нямаше време за губене. Трябваше да измери всички липсващи части на Титания и да ги монтира наново, преди да се случи немислимото.

V.

Няколко мига по-късно той вече се намираше в Преддверието и крещеше на рецепциобота: „Естествено, че познаваш Скралионтис!“ Рецепциоботът, макар и да продължаваше да се държи съвършено любезно, не проявяваше никаква склонност към оказване на помощ.

– Един такъв мършав и дребен! С очила! Счетоводителят на целия проект, да го вземат дяволите! – не се предаваше Леовинус. – Виждал си го да се мотка тука поне хиляда пъти!

– За голямо мое съжаление, сър, прегледах цялата си база данни за познанства и не успях да открия никой, който да съответства на посоченото от вас описание. Както и да е, упълномощен съм да ви предложа койка на Палуба „Е4 – Супер Галактически Пътешественик“. Стаите са боядисани в розово, а шумът от устройствата за преработка на боклука е почти незабележим.

– Искам да знам къде е Скралионтис! – кресна Леовинус и размахна пред рецепциобота малка златна карта. На картата имаше надпис: „Клуб «Шейсет милиона»“.

– Разбира се, сър! – вирна радостно глава рецепциоботът. – Бих ви предложил да потърсите господин Скралионтис в ресторанта на Първа класа.

В ресторанта на Първа класа се влизаше само с черна папийонка, тъй че метр д'оботът бе обяснимо шокиран, когато възрастен мъж със съмнителен вид нахлу изведнъж с крясък:

– Скралионтис! Знаем те, че си тук!

– Каква чест за нас да ни поветите, сър! – възкликна сърдечно метр д'оботът. – Убеден съм обаче, че бихте се чувствали по-удобно в бирарията на Втора класа...

– Млъквай, бе! – сръза го Леовинус.

– Разбира се, сър. За мен би било огромно удоволствие не само да млъкна, но и езика да си глътна, да спра да дрънкам и най-общо да се разкарам, за вас, сър, но бихте ли ми позволили да изтъкна, че за нас би било голямо щастие да ви предоставим, сър, подходящо облекло, тъй че, ако бъдете така любезен да ме последвате...

Леовинус бе забелязал Скралионтис – беше застанал пред командното табло на работа за телеприсъствие и се опитваше да набута нещо в

сук-У-буса. Щом чу гласа на Леовинус, той вдигна поглед, усмихна се немощно и скри онова, което се мъчеше да набута там, под смокинга си.

– Сър без съмнение не би искал да изпита притеснение, когато се изправи лице в лице с другите посетители, тъй че мога ли да ви препоръчам смяна на облеклото, преди да поръчате коктейла си? – щом Леовинус тръгна към Скралионтис, метр д'оботът му прегради пътя. За миг Великият изгуби счетоводителя от поглед, докато роботът подскачаше и се кършеше пред него, като се кланяше и кимаше при това.

– Разкарай се от пътя ми! – изръмжа Леовинус.

– За мен би било удоволствие, сър, но мога ли да ви напомня, че в ресторанта на Първа класа е разрешено да се пуши, ала се изисква строго официално облекло и се боя, че ако сър продължи нататък, ще се наложи да извикам помощ...

– Закъсня, Леовинус! – извика Скралионтис. – Тая камара боклук ще върви на майната си! И ще тръгне натам утре по обяд, с всичка сила! – счетоводителят открай време обичаше да говори с елиптични изречения, които не бяха чак дотам смислени. Това му даваше чувството, че донякъде е литературна персона, въпреки професията си.

– Престани, каквото и да правиш! – кресна Леовинус.

– Оценяваме вашето посещение, сър и се надяваме за в бъдеще да ви виждаме често, но ако е възможно да говорите само една идея по-тихичко, ще ви покажа изхода веднага щом...

– Млък, ти казах! – Леовинус изведнъж се хвърли към робота, награби го и замери с него Скралионтис.

– Мога ли да препоръчам на сър пожарния изход? Според мен сър би намерил простотата на коридорите по-подходяща на сегашното му одяние – забеляза метр д'оботът, щом се стовари във физиономията на счетоводителя и го просна на земята. Предметът, който счетоводителят се мъчеше да скрие, падна на пода и издрънча – беше другата церебрална артерия от мозъка на Титания! В същия миг роботът избухна и се пръсна по елегантния под на ресторанта. Скралионтис се надигна, сграбчи единия му крак и нападна Леовинус. Старецът се дръпна, докопа дясната ръка на робота и се изправи насреща му.

Известно време двамата се въртяха в кръг един срещу друг. После Скралионтис откри с директно нападение и застана в „открита линия“ – кракът на робота одраска рамото на Леовинус и отбеляза „висок външен“. Леовинус просто го парира от четвърта позиция като описа сърчно кръг с ръката на робота и това му спечели право на рипост. Но Скралионтис очевидно бе учил фехтовка по друга книжка, защото мина

направо към реконтра без значение, че Леовинус имаше право на рипост. Великият гений се вбеси. Той замахна с роботската ръка по Скралионтис – този тип атака със сигурност не фигурираше в никоя книжка с правила – и премина в ръкопашен бой като заряза всякакви преструвки за етикеция на дуела.

Сега Леовинус бе стиснал Скралионтис за гушата.

– Бробостигон! – изпищя Скралионтис. – На помощ!

– Бробостигон е боклук! – обикновено милото и добро лице на Леовинус бе придобило злобен зеленикав оттенък. Това се дължеше главно на факта, че лампата на масата, върху която се бореха в момента, се намираше точно под брадичката му.

– Може и да е боклук, но има патлак! – изхъхри Скралионтис.

– Мъртъв е! – кресна Леовинус и пръстите му започнаха да се затягат около врата на счетоводителя. Ако знаеше, че Бробостигон има патлак, сигурно щеше да се държи е него малко по-внимателно.

– Ааааррргх! Задушаваш ме! – извряка Скралионтис.

– Знаем! Нали тъкмо това искам! – Леовинус се опита да звучи убедително, но всъщност му се струваше ужасно трудно да накара пръстите си да стиснат гърчавия врат на счетоводителя. Предполагам, че би могъл да се каже, че Леовинус просто не притежаваше инстинкта на убиец.

От друга страна, Скралионтис го притежаваше. Беше се вкопчил в настолната лампа – стилизирана статуетка на Титания, като осветлението идваше от крилата ѝ. Щом усети, че ръката на гения трепери, Скралионтис заби коляно в чатала на Леовинус. В същото време вдигна лампата и я стовари върху величествения череп, подслонил един толкова величествен мозък.

Ръцете на Леовинус пуснаха врата на счетоводителя. Той се свлече на колене. Хряс! – Скралионтис отново стовари настолната лампа върху черепа на Леовинус, и пак, и пак... Изключителният и върховен ум регистрира, че не всичко е наред. Той блокира болката, после осъзна, че положението е наистина бедствено и мъдро реши да прекъсне контакта с външния свят в обозримото бъдеще. Леовинус се търколи на ресторантския под в безсъзнание, а от главата му се лееше кръв.

Скралионтис се втренчи в него. Мили Боже! Бе убил Великия!

Обзет от паника, счетоводителят се огледа из Ресторанта на Първа класа. Да се отървеш от труп, макар и досега да не беше го правил, беше нещо, за което акълът му наистина си го биваше и само след няколко мига той изтърча с бодра стъпка навън. В суматохата обаче бе забравил малкия блещукащ сребърен чиреп, който сега се въргалиеше на пода сред

останките на метр д'обота.

Леовинус бе надеждно увит в една от големите завеси, които пома-
гаха на Ресторанта на Първа класа да добие атмосфера на неподправен
люкс и елегантност.

VI.

Докато Леовинус се занимаваше с бизнес, Журналиста се опитваше да изпомпа информация от работника, който твърдеше, че бил дошъл на борда да си прибере папалага.

– Хайде бе! – възкликна Журналиста. – На кого ги пробутваш тия! Какви ги кроиш?

– Гледам си папалат – заобяснява работникът, вкопчил се упорито в абсурдната си версия. – Винаги си го вземам с мен на работа. Знам, че господин Леовинус не би позволил да се вкара птица на борда и затова го криех. Но ето, връщам се да си го прибера и гледам, той копелдак отворил вратичката на клетката и папалатът избягал!

Журналиста извърна очи към небесата. Беше свикнал да му пробутват всякакви небивалици, обаче тая за папалага и копелдака дори не успяваше да се откъсне от хлъзгавите стартови блокчета на безвкусицата.

– Много съм разстроен, наистина! Обичах го аз този папалат – обърна се към него работникът.

– Каж ми всичко, което знаеш за кораба и аз няма да те издавам на „Звездострой Инкорпорейтид“ за папалага.

Тъкмо бяха стигнали Централния купол. Работникът забърза през галерията, опасваща Централния Кладенец, към Преддверието.

– Защо работите са толкова изостанали? Претупват нещата през пръсти, така ли? А Леовинус е тънел в неведение по въпроса. И всички тези истории за финансовия проблем... Верни са, нали? Какво ще стане утре? Този кораб не е в състояние да излети, нали?

– Точно така! – отвърна работникът, докато вървеше през Преддверието. – Всичко, което казахте, е вярно.

– Ако пребиваването на нашия борд ви е приятно, защо не отпразнувате това с вечер в бар „Шампионски сандвич“ – там се предлагат сандвичи от Всеблеронтинските финали от шест века насам? – предложи рецепсиоботът.

– Е? – рече Журналиста.

– Е? – отзова се работникът, обърна се към Журналиста и го погледна за пръв път в очите. – Ако видите някъде папалага ми, дайте му това – той пхна в шепата на Журналиста малка метална пластинка и се изниза през главния вход. Журналиста погледна пластинката – на нея бе написан адрес и телефонен номер. Веднага ги разпозна: бяха на

Ясаканското посолство на Блеронтис.

Следващия почти половин час Журналиста прекара в самостоятелно проучване на кораба. Откри още куп недоправени неща. Например Преддверието бе недовършено отвсякъде. На сума ти стаи във Втора Класа им трябваше обзавеждане – в някои дори и легла нямаше. Той си записа всичко и се върна в Централния купол... и тогава изведнъж една фигура изскочи иззад колоните на галерията и се блъсна в него.

– Друут Скралионтис! – възкликна той.

– Знам кой съм! – тросна се счетоводителят.

– Тъкмо вас търсех! – усмихна се Журналиста.

– Ох! – подскочи Скралионтис и очите му виновно се стрелнаха над рамото на Журналиста, сякаш очакваше ченгетата от Отдел убийства с техните ужасно зли обучени зайци да нахлуят на кораба и арестуват ухицеца на Най-великия Гений, Известен Досега на Галактиката. – Не е мъртъв, заклевам се!

– Кой не е мъртъв? – Журналиста не можеше да повярва – колко много сносни истории днес му се предлагаха самички! Дано успее да задуши някоя! – Кой е тоя, дето не е мъртъв?

Скралионтис усети, че е допуснал грешка.

– Махай се от пътя ми! – кресна той.

– По-полека! – възкликна Журналиста, но Скралионтис вече бе прехвърлил границите на любезността. Той блъсна Журналиста в една колона и побягна. Журналиста се стегна, метна се подир счетоводителя и го повали по начин, който би могъл да мине и за прием от ръгби, стига на Блеронтин да играеха ръгби.

Счетоводителят се бореше с яростта на попаднало в капан животно. Той драскаше с нокти Журналиста по лицето, удряше и риташе. Двамата успяха да се изправят със залитане на крака, като продължаваха да се борят като два снарка в кофа снаркова помия (стар Блеронтински израз). Журналиста беше млад, пък и по-трениран и скоро успя да притисне противника о бариерата на Големия Централен кладенец. Докато се опитваше да ограничи свободата на движение на Скралионтис, той се взираше в зашеметяващите дълбини на Кладенеца... надолу, надолу, надолу, сякаш безкрай... да ти спре дъхът!

– Каж ми какво става тук! – Журналиста изви ръката на Скралионтис. – К'ви са тия шашми?

– Шашми ли? – ухили се гадно Скралионтис. – Никога няма да

научиш!

– Ще, ще, и още как! – отвърна Журналиста.

– Много добре! Всичко ще ти кажа! – отвърна, доста изненадващо, Скралионтис. Журналиста съвсем се уплете. Таман да каже „Не, нямааа!“, но за късмет успя да се спре навреме.

– Много прилично от твоя страна – сколаса да изрече той вместо това, но не беше чак толкова глупав, че да пусне ръцете на Скралионтис.

– Ще го взривяваме! Как ти се вижда това като новина?

Този път Журналиста излезе достатъчно глупав и пусна ръцете на счетоводителя.

– Искаш да кажеш, че на борда има бомба?

– Да, обаче никога няма да я намериш! – ухили се Скралионтис. – Защото вече ще си мъртъв! – и изведнъж в ръцете му се появи нещо. Журналиста на забеляза какво е, но усети как то се заби в ребрата му. Той залитна назад, прегъна се надве и вдигна поглед: Скралионтис се бе надвесил над него, стиснал в ръка нощна лампа от Ресторанта на Първа класа. Острият светещ връх бе облян с кръв.

Точно в този миг обаче се разнесе ужасен, пронизителен крясък и проблесна шарена светкавица – един голям папагал изхвърча изпод арките и се нахвърли върху Скралионтис. Счетоводителят се опита да го прогони, но птицата продължаваше да пляска с криле в лицето му и да го кълве по носа. Нападнатият се притисна о парапета, като размахваше ръце и пищеше: „Махнете го от мен! Махнете го от мен!“

И тогава то се случи.

Беше един от онези иронични моменти, които идеално пасваха на сегашния архитектурен стил на Леовинус, и той даде на Журналиста първото твърдо доказателство, че наистина при строежа на Звездния кораб Титаник си бяха гледали работата през пръсти.

Разбира се, Скралионтис бе в дъното на плана за съкращаване на разходите по построяването на кораба. Бе се изяснило, че проектът няма да може да си покрие и разходите, да не говорим за печалба. Всъщност той се беше засилил към тотален, грамаден финансов провал. Репутацията на счетоводителя и тази на Бробостигон, както и личните им състояния бяха на път да изгърмят. Проблемът имаше само едно чисто, просто, рационално разрешение – да потрошат кораба и да приберат застраховката.

Корабът, разбира се, вече беше застрахован за тлъста сума, но Скралионтис се погрижи полиците да бъдат анулирани и всички дължими

пари да преминат през фирми – негови и на Бробостигон. Разходите по строежа бяха орязани до кокал, а самата работа ограничена до чиста козметика. Без да известява Леовинус, той бе инструктирал наетите по договор работници да съкратят наполовина, а после и на четвърт спецификациите на всички и всякакви елементи на борда.

Един от щедро икономисаните материали бе металът, използван за направата на парапета около Големия Централен кладенец.

– В края на краищата – бе отбелязал Скралионтис – пътниците няма да се облягат, тъй че защо да го укрепваме излишно?

Но сега той осъзна, че причината за това можеше и да не е облегал се на парапета пътник; всъщност можеше да бъде счетоводителят на проекта, притиснал се до него в безизходица под ударите на папагал. Ала вече беше твърде късно. Скралионтис чу как металът немощно изпука и в следващия миг падна по гръб в бездната.

Когато ужасеният журналист успя да се добере до парапета и погледна надолу, счетоводителят изглеждаше като малка фигурка – бе изминал не повече от една трета от Големия Централен Кладенец. Въртеше се леко в кръг, размахваше ръце и крещеше все по-слабо и по-слабо: „Мръсни гадни папагали!“

Въпросният папагал кацна на рамото на Журналиста.

– Мръсни гадни счетоводители! – рече той.

VII.

Бяха успели вече да озаптят злите зайци. Шефът можа да успокои превъзбудените полицаи от отдела за граждански ред, протестиращите ясаканци лежах на земята на разпердушинени кървави купчини и пш-каха. Упражнението по справяне с тълпата беминало с пълен успех, Флортин Риманкес козирува старателно и докладва на Блеронтинския Патлак:

– Всичко е под контрол, Ваше величествово благодеяние! Можете да изстреляте кораба.

– Но Леовинус още го няма – отвърна Патлака, който бе крайно притеснен от факта, че ще изпусне страхотната възможност да го снимат под ръчичка с Най-великия Гений, който Галактиката е Раждала Някога. Тъкмо това му трябваше, за да си вдигне падналия рейтинг – така беше казал агентът му по публичността. „Каквото и да правиш, гледай да те снимат с Леовинус“ И наистина, по време на цялата процедура това беше единственото и най-важно нещо, което се въртеше в ума на Патлака.

– Съжالياвам, Ваше Най-висше превъзходителство – рече шефът на полицията и пак козирува рязко. – Тълпата долу наброява петдесет милиона. И започват да стават изключително непокорни. Скромно ви предлагам да приключваме с това изстрелване, тъй че моите момчета да се захванат веднага с разпръсването им, инак може всички да съжالياваме после.

Патлака разбираше за какво става въпрос. Тълпата вече се беше затворила над телата на извадилите лош късмет демонстранти от Ясака и той забелязваше, че по цялата територия ту тук, ту там избухваха сбивания.

– Много добре! – въздъхна той. – Не, благодаря! – и отказа предложението му сандвич с „рибен пастет“.

– Боя се, че се налага, Ваше Великолепие, това влиза в церемонията! – прошепна му припряно низшият чиновник.

Патлака изпъшка. Оркестърът засвири Блеронтинския национален химн и тълпата застана на главите си – винаги го правеха в знак на уважение към монархията.

– Господа, дами и други работи – произнесе в церемониалния микрофон Патлака на Блеронтис – Сандвичът с „рибен пастет“ е

превъзходен!

Тълпата избухна в ликуване. Патлака отново въздъхна – „Колко е жалко всичко“, помисли си той.

– А сега имам чест да изстрелям този... най-велик звезден кораб, построен някога! Блеронтинци, сънародници мои, това е миг на гордост за всички нас. Кръщавам този звезден кораб... Титаник... Нека щастието споходи всички, които ще полетят с него!

И щом го рече, Патлака замахна с бутилката френско шампанско³ и тя се разби о арката на кораба. В този миг низшият чиновник дръпна канапа и покривалото, скривало досега огромния Звезден кораб, се свлече на земята в изящна розова копринена каскада.

Мнозинството ахна. Дори и народ, свикнал с гледката на огромни звездни кораби, не бе виждал подобна грамада с такъв безупречен дизайн.

– Не е ли прекрасен? – въздъхнаха безбройните наблюдатели – мъже и насочиха биноскопите си към обшивката в търсене на регистрационния номер.

– Мама го е строила... – шепнеха неомъжените майки-тийнейджърки на рожбите си.

– Истински триумф! – възкликна Главния репортер като изведнъж си спомни какво пишеше в сценария му точно за този момент.

Разнесе се призрачен рев, сякаш прибор, който се разбиваше на далечен бряг отвъд хоризонта на мисълта и знаменитият кораб внушително, величествено започна да излиза от строителния док. После набра скорост, залитна мъничко, поразтреса се, рязко смени курса и тъкмо когато тълпата се готвеше да изпищи в невярващ ужас, изчезна. Ей тъй на. Бе му се случило това, което по-късно щеше да се прочуе като СМПС (Спонтанен мощен провал на съществуването).

Само за десетина секунди цялото смайващо начинание приключи.

3. Може да ви се види странно, че цивилизация, която не е чувала никога за планетата Земя и без съмнение представа си няма за нейното съществуване, използва в подобни случаи френско шампанско. Обяснението е доста сложно и е свързано със сума ти неща, отнасящи се до времевите изкривявания, черните дупки и Интергалактическия контрабанден кръг. На ваше място хич нямаше да се замислям, ами щях да продължа да си чета нататък. Б.авт.

VIII.

– Тук ще е банята, а там – вратата – рече Дан.

– Страхотно – съгласи се Нети – обаче...

– Аз пък си мислех, че банята ще е там, а пък вратата тук – намеси се Люси.

Защо ли вечно се уплиташе? Дан полагаше усилия да не е така, ала колкото и да се стараше, всичко, което бяха обсъждали с Люси едва предния ден или тотално му убягваше, или излизаше съвсем объркано.

– Тъкмо това исках да кажа – оправда се той.

– Страхотно – рече Нети, – а сега ще ви кажа нещо...

Но тук я прекъсна Найджъл, който душеше из мазето.

– Човек усеща как векове пианско блаженство лъхат от пряка тухла! – викна той.

– Но къщата съществува само от сто и петдесет години! – проехтя гласът на Люси в отговор.

– Била е построена за жилище на енорийския пастор – пошушна Дан на Нети.

– Ммм, страхотно – рече Нети. – Обаче виж сега, Дан...

– Няма майтап! – Дан усети как нейде дълбоко в него бликва ентузиазъм както всеки път, когато станеше нужда. – Тука ще е ресторантът – като влезеш, отядно. И не с твоите префърцунени манджи, ами истинска калифорнийска храна, приготвена като хората! А тука ще има бар.

Люси го погледна унищожително, ала милостиво не го поправи. О, да, сега си беше спомнил, ресторантът щеше да е отляво; отначало щеше да е отядно, после решиха да е отляво, после пак решиха да е отядно, но когато Люси изтъкна, че най-добре ще е кухнята да е от другата страна, пак го бяха върнали отляво. Ама как да го запомни всичкото това, по дяволите?

– Страхотно – рече Нети – обаче вижте... – ала тук влезе Найджъл и гласът ѝ заглъхна. Нети изглеждаше поразително в простата си тениска с доста дълбоко деколте и плетена жилетка. Найджъл я прегърна през раменете.

– Харесва ли ви гледката? – попита той.

– Ммм – отвърна Дан.

– Говоря за къщата – поясни Найджъл. Дан не можеше да понася

това мазно превъзходство, което се удаваше на бизнеспартньора му без всякакви усилия и което той можеше да си пуска и спира като студената вода в маркуча. Не, чакай! Туристическа компания „Топ Тен“ вече не съществуваше. Току-що я бяха продали за сума, която изглеждаше на Дан абсурдно задоволителна.

– Ние с Люси цял живот си мечтаем за такова нещо, нали така, Лютиче? – рече той. Люси много мразеше да я нарича с галени имена пред хора, но никога не му го беше казвала, тъй че сама си беше виновна, както си признаваше. Разбираше, че той си мисли, че на нея ѝ харесва, и това малко заблуждение продължаваше вече толкова време, че тя изобщо не виждаше по какъв начин би могла да оправи положението. От колко време бяха заедно? Май бяха станали цели тринайсет години – всъщност, още от първите дни на Туристическа компания „Топ Тен“: тогава Найджъл я беше заговорил в един бар в Санта Моника и я бе представил на бизнеспартньора си.

Отначало англичанинът с изисканите маниери бе привлякъл силно Люси, но след като се поопознаха, тя бе открила, че Дан, кротушкото от Университета на Източното крайбрежие, е по-истински и по-разбираем. Всъщност колкото повече се сближаваха, толкова повече тя се чудеше как така, да му се не види, хората не можеха да познаят от пръв поглед що за абсолютна мазня е Найджъл.

– Ще го наречем „Хотел Уотъргейт“ – рече Дан.

– Това няма ли да отблъсне републиканците, на които все още им се ще да се подслушват помежду си? – попита Нети.

Найджъл я потупа по дупето.

– Върви да обърнеш колата. А така, добро момиче – каза той и Нети припна с високите си токчета надолу по стълбите на елегантната викторианска пасторска къща и потъна в нощта.

Как може да му позволява да се държи с нея така? – помисли си Люси, но на глас рече:

– Кога ще подпишеш последните документи за компанията, Дан?

– О... Ъъ... Ами не знам... – изведнъж Дан като че се изнерви. – Май Найджъл още не ги е взел...

– Формулярите би трябвало да ни чакат в хотела – обади се Найджъл, преди Люси да избухне. Избухването беше реакция спрямо Найджъл, която тя намираще за все по-естествена. В този случай обаче вече бяха ѝ подпалили фитила и той щеше да гори, докато се върнеха в хотела и откриеха, че (малка сладка изненадка!) формулярите в крайна сметка така и не са пристигнали и че проклетата пощенска компания

ПАК бе издънила Найджъл. Горкичкият Найджъл! Вечно си намираше разни извинения.

Угасиха светлините в празната къща и тръгнаха по алеята в мрака. Над тях звездите изпълваха студеното нощно небе с потресаваща яснота.

– Защо Нети не е обърнала колата? – лекото раздражение придаваше известна изостреност на любезните маниери на Найджъл.

Щом стигнаха до колата, откриха, че Нети се визира през обектива на „Минолтата“, която бе поставила на покрива.

– Какво, дявол да го вземе, смяташ че правиш, Бозо? – когато Найджъл заговореше с игрив тон, тогава беше най-опасен.

– Шшшт – изшътка му Нети. – Снимам къщата. Недей да клатиш колата.

– Не знам дали си забелязала, Айнщайнчето ми – гласът на Найджъл преливаше от чиста радост. Той обичаше да взема гаджетата си на подбив... – Но сега е нощ.

– Тъй де! – съгласи се Нети, ала не помръдна русата си глава на милиметър дори. – Снимката ще се казва „Хотелът на Дан и Люси под звездите“. Може би ще я сложиш в рамка и ще я окачиш във фойето?

– Нощем не можеш да снимаш, освен със светкавица, глупчо – и Найджъл отвори вратата на колата.

– Хей! Ама ти я разклати! – писна Нети.

– Качвай се вътре, мозъче. Аз ще карам – рече Найджъл.

– Май доста дълго продължи това – обърна се Нети към Дан.

– Наистина – отвърна той.

Тъкмо се канеха да се качат в колата, когато внезапно вятър лъхна през ливадата пред свещеническият дом и дърветата се огънаха, сякаш ги бе връхлетял ураган – само дето се огъваха във всички посоки.

– Исусе Христе! – възкликна Дан и се прилепи о колата. – Това пък какво беше?

– Виж! – въздъхна Люси. Сочеше небето. – Падаща звезда!

– Пожелайте си нещо! – викна Нети.

– Леле божке! – изръмжа Найджъл. Той беше от онези хора, които винаги бяха предпочитали Капитан Марвъл пред Супермен. – Вижте само това?!

Над тях ставаше нещо съвсем необичайно. Точно над главите им изведнъж се оформи облачен кръг и после се разля като ядрен взрив,

докато най-накрая кипящият слой от злокобни кълбести облаци покри цялото небе. Коленете на Найджъл омекнаха. Люси я втресе. Дан усети как стомахът му подскочи. А Нети просто зяпна.

Но имаше и още.

Четиримата земляни чуха призрачен рев, сякаш от прибор, разбиращ се върху Далечен бряг отвъд хоризонта на мисълта и после внушително, величествено и без всякакво предупреждение един огромен метален зъб се спусна от облака и разряза бившия им елегантен викториански дом (с предстоящо разрешение за комерсиална експлоатация) на две.

Найджъл зяпна. Люси зяпна. Дан зяпна.

– Страхотно! – измърмори Нети.

Не се чуваше никакъв друг шум освен вятъра, който се мятеше като луд сред дърветата, сякаш търсеше къде да се скрие, и сегиз-тогиз тупкането на някоя падаща тухла от останките на къщата.

Самото нещо беше лъскаво и вертикално и се губеше нагоре в облациите. Беше толкова огромно и настоящо, сякаш имаше абсолютното право да си стърчи там. Докато го гледаха, една малка светла точица се спусна по корпуса му и се изгуби в разрушената къща.

Кълбящите се облаци междувременно бяха започнали да се разпъскват и когато светлата точица за втори път се запуска, разкриха нещото в цялата му страховита грамадност. Широкото острие или зъб, който бе погребал къщата, се издигаше близо цяла миля нагоре в небето, а там като че се разширяваше и преминаваше в огромно металическо тяло; приличаше на гигантска подводница.

– Това е космически кораб – измърмори Нети и тръгна към него като хипнотизирана. Фотоапаратът висеше на китката ѝ. Изведнъж светлата точица отново се стрелна нагоре.

– Недей! Нети! Върни се! – изкрещя Дан.

Но Люси вече тичаше подире ѝ. Тъй че Дан се затича подир Люси. Найджъл се мъчеше с всички сили да помогне като се опитваше да се скрие зад кормилото.

– Не се приближавай! – викна Дан.

– Нети! – Люси я дърпаше за ръката и се мъчеше да я замъкне обратно при колата. – Ние... Ние не... не знаем какво е това!

– Прекрасно е... – измърмори Нети. Нещо в тона ѝ накара всички да вдигнат очи към огромното нещо и да спрат да вършат онова, което вършеха, каквото и да беше то. При сблъсък с нещо толкова огромно, толкова излизащо извън границите и на опита, и на въображението им, всички техни действия изведнъж им се видяха неуместни и

безсмислени.

Светлата точица отново се беше спуснала в къщата и от коридора сега идваше някакво сияние. Когато тримата свалиха погледи към земята, замръзнаха на място: на прозорчето на входната врата се беше появила някаква сянка.

– Нещо идва! – Дан усещаше как коленете му се разтреперват.

Люси задърпа Нети за ръката. Но Нети продължаваше да пристъпва напред, сякаш нямаше търпение да поздрави онова, което в момента отваряше вратата на съсипания дом...

– Добър вечер, неизвестни форми на живот – рече нещото. – Собствениците на „Звездна светлина Инкорпорейтид“ биха желали да ви се извинят за неудобствата, които вероятно сме ви причинили по невнимание при спешното паркиране на кораба.

– Аааааа! Аааааа! – Люси вече се беше разпищяла невероятно добре. Найджъл беше запушил ушите си и се опитваше да се навре още по-надълбоко под кормилото.

– Всичко е наред, Люси – опита се да я успокои Дан.

– Аааа! Аааааааааа! Аааааааааааааааа! – Люси нямаше желание някой да я успокоява. Току-що се бе сблъскала с Пришълец от друг свят и много ясно, че смяташе да си попищи на воля.

– Шшшт! – изшътка Нети. – То ни говори!

– Именно – обади се Нещото от Космоса. – Като извинение ще ни позволите ли да ви предложим безплатно пътешествие на борда на Звездния кораб?

– Може би друг път... – рече Дан.

– Аааааааааа! Аааа! ААаааа! АаааааАААаааАа! – продължаваше Люси.

– Да! – викна Нети. – Много бих искала!

– Елате с мен, мадам – покани я Нещото от Космоса, въртна се и влезе обратно в разрушения дом.

– Е? Хайде бе! – подвикна им Нети. – Егати как реве! – и преди Люси или Дан да успеят да я спрат, тя последва съществото през вратата.

Дан се поколеба и чак тогава осъзна, че няма избор; и преди Люси да е успяла да се разпищи отново, той вече тичаше след Нети, а Люси се усети, че е хукнала след Дан.

Нещото бе застанало пред една осветена веранда и сега те виждаха, че то не е по-страшно от робот, облечен в изструпани дрешки и със слушалки, който им се кланяше учтиво и се извиняваше, задето се налагало да ги покани в товарния асансьор.

– Моля ви, не се тревожете – каканижеше успокоително той. – Уверявам ви, че Звездният кораб „Титаник“ е най-люксовият и най-напредналият в технологично отношение интергалактически космически кораб, строен някога.

Той пак се поклони и ги въведе вътре, и кой знае как – по-късно нито Дан, нито Люси, нито Неги успяха да обяснят как така неусетно и тримата влязоха в асансьора. Преди да проумеят какво става, стълбичката зад тях се прибра и роботът натисна едно копче.

– Отново ви се извинявам, задето се налага да се возите в товарния асансьор – забеляза той. – Обикновено в кораба се влиза на нивото на Преддверието.

– Хей! – възкликна Дан. – Ама ти как така говориш английски? – След като си бе намерил конкретен повод за задаване на въпроси, вече се чувстваше по-добре.

– Ще ме извините, но аз не говоря... как го казахте, „английски“ ли беше? Всички функциониращи роботни единици на този кораб са снабдени с инфравиолетови сензори за превод, които автоматично сканират мозъчните импулси на пътниците за езикови модели. Тези модели се пренареждат вътре в мозъка ви, тъй че да можете и да говорите разбираемо, докато сте на кораба. Всъщност в момента вие говорите и разбираете блеронтински. Доста удобно е за авторите на научна фантастика, а?

Дан не беше сигурен как да разбира последната реплика – дали роботът намекваше, че не представлява нищо повече от приумица на нечий писателски ум, или че цялата тази история не се случва наистина? Както и да е, преди да успее да измисли още нещо по тази тема, фантастичната ситуация, в която бяха попаднали, обзе изцяло ума му: те се издигаха вертикално с голяма скорост по огромния кил към туловището на Звездния кораб, на миля над земната повърхност.

Найджъл набра един номер на мобифона си и отчаяно повика през прозореца:

– Дан? Люси? Неги?

Но гласът му едва достигна порутените зидове на разрушената къща.

В следващия миг той чу призрачен рев като прибой, разбиващ се в далечен бряг.

– Ало? – рече мобифонът му. – Тук полицейски участък Оксфорд. С какво можем да ви бъдем полезни?

Найджъл не отговори. Беше твърде зает да наблюдава невероятната грамада, която отново се издигна във въздуха и изчезна по посока на Млечния път.

Найджъл погледна попиления викториански дом и алеята, на която само преди мигове стояха неговите приятели, и върна мобифона на поставката му.

– Това не се е случило – измърмори той под носа си. – Не се е случило.

Бихме могли да си помислим, че в начина, по който отпусна рамене, прозираше лек оттенък на облекчение, но, разбира се, вие ще отхвърлите подобна идея като пълна измишльотина.

Във всеки случай, в същия този миг Найджъл изведнъж наистина много се напрегна. Същност едва не изскочи от панталоните си „Армани“. И без никакво съмнение си удари главата в покрива на колата.

– Оууу! – изкрещя той.

Един старец с ветрееща се бяла брада си седеше тихичко на предната седалка. В очите му имаше сълзи, а едната му вежда всеки момент щеше да падне.

IX.

В мига, в който корабът потегли, Дан усети как стомахът му се сви. Това, разбира се, беше просто резултат от невероятното ускорение, стоварило се върху тялото му. Но Дан, който представа си нямаше, че корабът е ИЗЛЕТЯЛ, реши, че просто започва да се изнервя. Свиването на стомаха бързо бе последвано от отлив на кръв от мозъка, което доведе до моментно виене на свят, а след това до пълно затъмнение.

Ако не беше принадлежал току-що, Дан щеше да забележи, че излитането бе засегнало Люси и Нети по еднакъв начин, макар че и двете не знаеха какво става.

– Няма за какво да се тревожите, сър, мадам и нещо си там – с това последното учтивият робот като че се обърна към изпадналата в кома Нети. – Съвършено рутинно излитане. Вие, формите на живот, му ударете една хубава дрямка, докато ние, машините, караме кораба – и самият пиколобот също се изключи и полегна във вид на спретната могилка, докато корабът набираше скорост, далеч надхвърляща първоначалните му спецификации, към някоя незнайна част на Интергалактическия пространствено-времеви континуум.

Роботите на борда вероятно се бяха свестили преди човеците. Нети се събуди, съблечена и настанена в леглото, в мъничка каюта – горе-долу колкото апартаментът ѝ в Харингей.

Като не броим размера, всичко останало на това място ѝ бе напълно непознато. Чаршафите бяха направени от някакъв материал, който на пипане напомняше коприна, но много по-плътен и тежък. Върху чашата с четката за зъби бе изрисувана възрастна египетска оперна певица, или поне на това ѝ приличаше на Нети. Веднъж тя беше получила пощенска картичка с възрастна египетска оперна певица и си я пазеше в едно чекмедже. Самата четка за зъби беше доста смахната, защото постоянно свеждаше глава и четкаше собствената си дръжка като птичка, която се пощи.

Срещу леглото имаше телевизор, по който като че единственото забавление, което предлагаша, беше снежна буря. Нети хвана дистанционното, насочи го към телевизора и започна да натиска копчетата. От пода се подаде барче; един чистачобот се измъкна от гардероба, забърса невидима пращинка, изскърца „Благодаря, че обичате чистата околна

среда“ и пак изчезна от погледа ѝ; вратата се отвори, лампите започнаха да святкат и загаснат; но телевизорът отказваше да дава каквато и да било програма освен снежната буря.

– А! Здравсти! Радвам се, че си си намерила Личната Електронна Джаджа. Моля те, носи си я през цялото време, тъй като чрез нея се свързваш със Звездния кораб Титаник! Добре дошла на борда. – Нети проумя, че очевидно това, което ѝ говореше, беше стандартният лампион в ъгъла на каютата. Тя инстинктивно придърпа чаршафите, за да покрие гърдите си.

– Лелееее! Хич не те обвинявам, че гледаш да пазиш тия сладуранчета само за себе си!

– Бихте ли се обърнали, докато се облека! – тросна се Нети. Лампионът послушно се обърна. От другата страна беше досущ същият.

– Бихте ли се махнали, моля? – рече тя.

– Ей! Ама т'ва ще е супер! И без това ми е дошло ей-дотука да вися в тая каюта! – и стандартният лампион чинно заситни към вратата. – О, между другото – рече той нехайно – аз съм твоят Слугобот. Ако искаш нещо, просто се обади, аз ще съм наблизко. Уха! Страхотно е да смениш малко пейзажа! – и затвори вратата.

– Убедена съм, че не е редно този робот да се държи така – си рече Нети, навлече дрешките си и огледа нещото, което бе сбъркала с дистанционно. На него имаше най-различни копчета. Върху едното беше изрисуван слугоботът. Тя го натисна, вратата се отвори и Слугоботът надникна вътре.

– Мале, мале, мале! Страшна си с тая тениска! – възкликна той.

– Бихте ли се въздържали от лични забележки, моля! – навъси се Нети.

– Ей! Не съм искал да те обидя бе, такова! – Слугоботът като че наистина се засегна дълбоко. – С какво мога да ти бъда полезен?

– Първо, искам да се срещна с колегите ми. Второ, вероятно бихме искали да разберем как може да напуснем този кораб.

– А стига бе! – Слугоботът щракна с металните си пръсти: дзъннн! – Искаш да кажеш, че тука има и още такива суперпарчета като тебе?

– Държете се по най-невъзпитан начин за андроид! – Нети знаеше как да се обърне към един робот. – Ако обичате, бихте ли си държали личното мнение за себе си? Иначе ще се оплача – разбирате за какво ви говоря.

Слугоботът замръзна на място.

– Ей, виж сега – аз съм истински бот с „презаписана личност“.

Такъв си ми е характерът!

– Е, на мен твоят характер обаче не ми харесва. И щом си тук, за да ми слугуваш, просто веднага престани!

Роботът се нацупи ужасно.

– Добре! Айде стига толкова.

– Знаеш ли къде са приятелите ми?

– В съседните стаи? – предположи слугоботът. Само след секунда Нети изхвърча от кабината. На всяка врата по тесния коридор, който завиваше и се губеше от поглед, имаше надпис.

– Какво означава това? – попита тя. В отговор роботът измъкна чифт очила и ѝ ги подаде. Тя се поколеба, после ги сложи.

– Преводочила – обясни с нещастен тон Слугоботът.

Сега Нети забеляза, че на всяка врата беше изписано име. „Хиацинт“, „Жасмин“, „Делфиниум“ и тъй нататък.

– Ама че кич – измърмори тя и задумка по „Карфиол“. След около дузина напразни опити с най-разнообразна флора тя се обърна към Слугобота, който мълчливо ситнеше подире ѝ с прибори зад гърба ръце.

– Видж какво! Знаеш ли или не знаеш къде са приятелите ми?

– Не знам – отвърна слугоботът.

– Знаеш ли или не знаеш как да ги намеря? – Нети построи въпроса си много внимателно.

Слугоботът мисли, мисли и накрая рече:

– Знаем.

– Тогава ми кажи!

– Списъкът с гостите – обясни роботът.

– И къде е той?

– Рецепциоботът – Преддверието – на етаж за качване – изрецитира ботът.

– Не може ли просто да позвъня от стаята си?

– Не, от апартаментите в супергалактическа пътническа класа не може.

– Тогава ме заведи до Преддверието – рече Нети.

– Ах! – възкликна Слугоботът. – Боя се, че не мога да напусна тази палуба, но ако отидеш до асансьорите, Пиколоботът ще се погрижи всичките ти изисквания за вертикална транспортация да бъдат удовлетворени, а после Портобот ще те заведе до Преддверието.

Неги въздъхна. Вече беше разбрала, че Супергалактическата класа надали притежава светски блясък.

Люси се свести и чу силно думкане. Надигна се и огледа непознатата стая. Беше мъничка, тясна, а в ъгъла стърчеше отвратителен лампион. Телевизорът не работеше както трябва, а цветовете биеха на противно розово. Изотдолу идваше непрекъснато стържещ шум, пък и това проклето думкане по... както се досещаше, вратата.

– Люси! – сега Люси се осъзна, че думкането беше придружено и с викане. – Отвори!

Беше Дан.

– Как?

– Има една такава джаджа като дистанционно – използвай я! – викна ѝ Дан.

След малко ровичкане тя успя да отвори вратата и ето ти го Дан, застанал сред мизерен на вид коридор – прокарваше пръсти през косата си, както винаги.

– Слава Богу, че си добре! – той се усмихна с онази негова усмивка, цяла мила широка и Люси му се метна на врата, сякаш се давеше.

– Какво стана? – извика тя.

– Сега ще разберем – слава богу, гласът му прозвуча по-уверено, отколкото се чувстваше.

– Ние сме на онзи кораб, нали? – Люси искаше гласът ѝ да не звучи толкова уплашено, защото щом Дан беше там, тя наистина вярваше, че всичко ще се оправи.

– Хайде да намерим Нети и да се измитаме оттук, колкото се може по-бързо – рече Дан. – Явно можем да открием други пътници само като отидем до Преддверието. Човек ще си рече, че един толкоз префърцунен кораб би трябвало да има телефони, които да свързват стаите!

Входът към асансьора на Супергалактическата пътническа класа не предлагаше изглед към Централния кладенец. Но влезеш ли в асансьора, самите мащаби на Кладенеца те изненадваха. Люси и Дан направо си глътнаха езиците.

– Кхъ-кхъ! – рече Пиколоботът. – Ако сър, мадам или нещото си там бъдат така любезни да дадат някакви индикации относно изискванията си за вертикално транспортиране, може би ще мога да се заема с работата си, както си му е редът.

– Преддверието, моля – рече Дан.

– Искате от МЕН да се КАЧВАМ НАГОРЕ?

– Така ли? – попита Дан.

– Преддверието се намира на нивото за качване, сър – рече Пиколоботът с тон, с който повечето хора биха се обърнали към някоя особено тъпа жалка буца кал.

– Ами тогава бихме искали да отидем там.

– НАГОРЕ?

– Щом казваш.

Пиколоботът отчаяно изстена и измърмори под нос:

– Ех, тази днешна младеж! Пукната пара не дава за тия, дето са минали през ада на две световни войни и са останали кой без ръка, кой с рухнал брак!

Люси скрита Дан, тъй като усети, че той се кани да отговори нещо.

– Просто ни закарайте до Преддверието – рече тя с най-добрия си тон в стил „на Родео Драйв заложници няма“, който използваше, когато си купуваше старинни черги.

Пиколоботът потисна надигащото се в гърлото му патетично хълцане, хвана дръжката, която стърчеше от гърдите му, и с въздишка я бутна нагоре. Асансьорът набра скорост и двамата вътре отново загубиха ума и дума пред зрелищното великолепие на Звездния кораб.

Люси провря ръка в дланта на Дан. В мечтите си тя си бе представяла места с подобни мащаби и великолепие, но знаеше, че те строго принадлежат към света на въображението. И въпреки всичко, ей я на – сред интериор, досущ съвпадащ с мечтите ѝ. Старата свещеническа къща, по която Дан беше толкова пощурял, в сравнение с това тук изглеждаше като евтина безвкусица.

Тя погледна Дан изкосо. Нямахше как да се досети за какво си мисли. Пък и никога не успяваше.

Щом излязоха от асансьора в лоджията на върха на Големия Централен кладенец, съзряха руса фигура на високи точета да хлътва в далечната врата. Когато стигнаха Преддверието, откриха Нети, дълбоко потънала в разговор с една настолна лампа.

– Това е Преддверието, сър и мадам. – Един Портобот вече се носеше към тях на колелца и размахваше крайници по доста безсмислен начин. – Като пътници от супергалактическата класа ви се позволява да преминавате през това фойе, но не можете да ползвате тоалетните чинии. На вашата палуба ще намерите сервизните помещения за Супергалактически пътници.

– Вижте, ние не пътуваме – рече Дан. – Просто искаме да разберем как се излиза от това нещо.

В този миг Нети, която май нямаше да стигне доникъде с тая настолна лампа, ги забеляза.

– Хей! Ето ви къде сте били! – извика тя, после отново се обърна към настолната лампа и рече: – Виж какво, умна ми крушко, попълвай си молбите самичка в три екземпляра, ако щеш, и после си ги заври под абажура!

Настолната лампа отпусна глава в ръце и се престори, че гледа в друга посока.

– Как се излиза от това нещо? – повтори под носа си Портоботът, щом Нети се приближи.

– Аха! – отвърна Дан. – Искаме да се махнем и то по най-бързия начин.

– Оуу! – Нети ги погледна, лекичко озадачена. – Не ви ли се иска да поразгледате?

Дан откри, че тази необикновена жена го изненадва все повече и повече.

– Да поразгледаме ли? – възкликна той. – Не те ли е страх?

– Е, да, мъничко, но пък е толкова ВЪЛНУВАЩО! А пък тези работи изглеждат съвсем безобидни. – Нети перна с пръст Портобота под брадичката. Той изсумтя и се престори, че изтръсква мъхче от ръкава си. Из дюшемето изникна един Чистачобот, подбра въображаемото мъхче, изскърца и се стрелна обратно.

– Направо да се смае човек, нали? – несигурно понечи Люси да се включи в разговора.

– Сензационно е! – съгласи се Нети.

– Но трябва да бъдем разумни – Дан възприе тона си в стил „тук отговарям аз“, с който досега не бе успял да преметне никого. – Трябва да намерим изхода... за да разберем къде се намираме... а после, ако наистина го искате, можем да си устроим малка експедиция из кораба.

– Боя се, че няма да можете, сър – Портоботът изсумтя по онзи особен начин, предназначен да накара всекиго, който не е платил цяло състояние за билета си на надутите туристически агенти в Кенсингтън да се чувства като нежелан прърхут.

– Не можем какво? – заинтересува се Люси.

– Боя се, че не можете да напуснете кораба – отвърна портоботът. – А сега, ако нямате нищо против да изгичате до собствената си палуба...

– Чакай малко! – Дан бе решил да се държи гадно, което в неговия

случай означаваше толкова гадно, колкото пакетче лейкопластови лепенки. – Какво искаш да кажеш с това, че не можем да напуснем кораба?

– Ние ПЛЕННИЦИ ли сме? – Нети като че леко се стресна.

– Не, мадам или нещо си там, разбира се, че не сте пленници; става въпрос за чисто физическата невъзможност да напуснете в момента, тъй като Корабът е в полет. – Портоботът се прокашля и посочи лоджията и Големия Централен кладенец. – Предлагам на всички вас да слезете долу в ресторанта на Супергалактическата пътническа класа, където ще откриете прости домашни гозби и голяма торта.

Новината, че корабът е в полет, упражни забележителен ефект върху тримата човеци. Ако там имаше прозорец, те без съмнение щяха да се втурнат към него. Поради липсата на прозорец цялата енергия, която щеше да отиде за втурването, трябваше все някак да влезе в работа. Нети я използва за извършването на няколко упражнения от аеробиката, разработени с цел да освобождават стреса. Люси и Дан пък я използваха, за да кръщят по Нети.

– Видя ли какво направи! Ох, Божичко! Ние летим в космоса! Само ти си виновна! – Дан бе избрал простите нападки.

– Знаех си аз! – Люси се беше спряла на упреци към самата себе си, провокиращи чувството за вина. – Знаех си, че не трябва да тръгваме подир тая тъпа изрусена празноглавка!

– Моля ви, въздържайте се от кръсъци на Нивото за качване. Тук може да има пътници от първа или втора класа. На вашата палуба в Супергалактическа пътническа класа можете да си кръщите, колкото си щете – и Портоботът отново им посочи пътя надолу.

Неги вдигна ръце.

– Ей, ей! Ей! Хора! Спокойно!

– Какво ти спокойствие! – Дан беше минал в театралния си регистър. – Ти току-що разруши бъдещия ни дом! Принуди ни да се качим на извънземен кораб! А сега вече дори не се намираме на Земята! Бог знае как изобщо ще се върнем!

– Моля ви! – прекъсна го Нети. – Не съм разрушила бъдещия ви дом...

– Не! Не! Знам! Извинявам се! Просто се олях! – Дан не знаеше защо каза това.

– А ако наистина сме в положението, в което този робот твърди, че сме, по-добре ще е да не губим ум и да решим как ще се измъкнем от него.

– Ааааа! ААааАаааа! АААаааааААААааа! – Люси бе решила да остави настрана възхищението си от баснословния декор на кораба и пак се бе върнала към стила „Първичен вик“.

– Моля ви, пицете само на палубите на Супергалактическа пътническа класа! – настоя роботът.

– ТЪЙ ЛИ?! – кресна Дан. – А КАКВО МОЖЕМ ДА НАПРАВИМ?!

– Предлагам ви – твърдо рече Нети – да намерим капитана – все трябва да има такъв – да му обясним положението си и да го помолим да ни откара вкъщи.

– Върхът! Направо върхът! – Дан преливаше от сарказъм. – ВЪРХЪТ! Да намерим капитана! Как пък аз не се сетих? О, да! Блестяща идея, няма що!... Всъщност, тая идея си е доста свята...

– Ааа! АаааааАа! ААААА! – продължи Люси след кратка пауза.

– Млъкни! – скастри я Дан. Случваше се за пръв път и тя наистина млъкна от изненада.

– Къде можем да намерим капитана? – обърна се Нети към Портобота, който се оглеждаше нервно, за да се увери, че тия супергалактически пътнически писъци не са притеснили някой друг пътник.

– Капитанът, мадам или нещо си там, се намира на капитанския мостик – отвърна Портоботът студено с убийствена логика.

– А него как да намерим?

– Не можете – твърдо рече роботът. – До капитанския мостик имат достъп само настанените в първа класа.

– Е, можем да минем оттам, за да стигнем до мостика, надявам се? – изтъкна Нети.

– Боя се, че не – изсумтя портоботът. – Всички териториални ограничения при пътуване се спазват строго на този кораб.

– Ох, хайде стига! – възкликна Дан. – Случаят е спешен!

– Ей там! – посочи Нети. Току-що си беше сложила преводчилата и сега можеше да прочете табелата „Оттук нататък – само за пътници първа класа“ – на вратата в дъното на фойето.

– Хитро! – възкликна Дан, когато Нети му обясни как е разбрала откъде трябва да минат.

– АААааа! – каза Люси. – Съжалявам! Не исках да пиция! Просто онзи робот се движеше толкова бързо! – Така си беше: в мига, в който Дан, Нети и Люси пристъпиха към Входа за Първа класа, Портоботът ги задмина и им прегради пътя.

– Дълбоко съжалявам, сър, мадам и нещо си там...

– Престани да ме наричаш „нещо си там“! – възмути се Нети.

– Оттук нататък достъпът за пътниците от супергалактическата класа е забранен. А сега, ако бъдете така любезни да се върнете в собствения си отсек...

– Разкарай се от пътя, Джийвс! – тросна се Дан и бутна робота настрани.

– Сър ще намери вратата запечатана – изсумтя Портоботът, – а ако не се върнете в собствените си каюти, ще бъда принуден да повикам охраната на кораба. Зайците им са много зли.

Дан и Люси вече дърпаха и блъскаха вратата на Първа класа, но очевидно упражнението нямаше никакъв смисъл.

– Няма начин да няма начин – рече Нети. Нещо в тона ѝ накара Дан и Люси да се успокоят и да се върнат към рационалното мислене.

– Добре! – рече Дан. – Нека аз да се оправя с това. В крайна сметка, пътуванията са – или бяха – моят занаят. Тук си имаме работа с най-обичайния проблем, известен на пътниците по целия свят. Как можем да получим безплатно повишение?

Портоботът млъкна.

– Ха! – Дан веднага разпозна реакцията: дебелашка тъпа наглост. – Ако веднага не ни кажеш как можем да бъдем прехвърлени в по-висока класа безплатно, ще докладвам за тебе на Асоциацията по пътуванията. – Блъф беше, но досега бе помагал много пъти.

– В това не мога да ви помогна, СЪР – презрението в гласа на робота беше толкова осезаемо, че да ти настръхне козината. – Ще трябва да си поговорите с рецепциобота – и той посочи настолната лампа, с която преди разговаряше Нети.

– Хъ! – изсумтя Нети. – Тая машина върши работа толкова, колкото и бална рокля без презрамки при голямо ускорение!

Но Дан вече беше притичал до рецепциобота и сега се готвеше героично да се самоунижи.

– Виж сега – започна той. – Сбъркали са и са ни настанили в погрешни стаи. Това – както очаквам, че се досещате – е Глория Станли, актрисата – Дан посочи Нети, която веднага го хвана накъде бие и прилежно метна изкусителен поглед на рецепциобота. – Аз съм менажерът ѝ, а младата дама е неин адвокат. – Люси наистина го докарваше на вид в костюма си със строга кройка на ситни райета. – Трябваше да ни дадат билети за първа класа, но нашият агент по пътуването оплескал резервациите. Можете ли да ни прехвърлите незабавно?

Рецепциоботът си вдигна абажура или главата и се втренчи право в

Дан с двете си лампи: Като че му беше неудобно, но запази самообладание.

– А за коя агенция става дума? – попита той.

– Топ Тен Травел – Дан вече беше навлязъл в ролята.

Рецепциоботът примига няколко пъти, сякаш преглеждаше файлове нейде в базата данни. После се чу нещо като „бинг!“ и роботът чукна с пръст по масата.

– Нямам данни за подобна агенция в Галактиката.

– Уверявам ви, че тя съществува – отвърна Дан. – Е, поне до тази сутрин СЪЩЕСТВУВАШЕ.

– Вижте, трябва да ни прехвърлят в първа класа – реши и Люси да се намеси.

– О, разбира се, мадам – Рецепциоботът бе започнал да се държи с нагла любезност. – И за сметка на кого?

– Майем, Бадер и Лист – отвърна Люси. Така се казваше нейната кантора.

– Нямаме данни за такава фирма – рече рецепциоботът.

– Дори не проверихте в базата данни! – възмути се Люси.

Рецепциоботът примига два-три пъти и пак се чу „бинг!“. После се наведе напред.

– Мога да ви прехвърля само ако заплатите разликата в аванс.

– Колко? – Дан чувстваше, че тука теренът беше хлъзгав.

– Седемдесет милиона пистри или два феда. Не приемаме в брой, можете да платите само с Галактическа златна кредитна карта.

– Според мен вие не оценявате достатъчно коя точно е Глория Стенли... – смени Дан тактиката.

– О, зарежи – смънка Нети. Мразеше такива работи.

– Вижте – подхвана Люси с най-добрия си адвокатски помирителен тон – Трябва да има някакъв начин да организирате преместването ни. Ние сме ценни клиенти.

Рецепциоботът направи бърза проверка, този път на екранче, вградено в бюрото.

– Супергалактическа пътническа, ГРАТИС – прочете той обвинително. – Вие сте с БЕЗПЛАТНИ билети?

– Точно така! Ние сме ценни пътници! Знаменитости! – Дан бе захвърлил предпазливостта на вятъра. Но рецепциоботът поклати абажур.

– Съжалявам, не мога да ви помогна абсолютно с нищо. Вие просто не можете да се преместите от Супергалактическа пътническа в Първа класа, да не говорим пък с билет ГРАТИС. Ако бяхте във Втора класа,

може би щях да мога да направя нещо.

– Виж какво! – тросна се Нети на лампата. – Хич не ни пука в коя класа пътуваме...

– На мен ми пука! – рече Дан.

– И на мен! – възкликна Люси.

– Ние просто трябва да поговорим с капитана – обясни Нети. – Можете ли да ни свържете с него?

– Това е против политиката на компанията – отвърна рецепциоботът. – Да се позволява на пътници от Супергалактическата, особено ГРАТИСЧИИ, достъп до висшето командване.

– Божичко! – измърмори Нети на другите двама. – Не издържам. Трябва да има някакъв начин да се свържем с Капитана.

– Как можем да се прехвърлим във втора класа? – Люси бе усетила, че в момента Дан е вкопчен здраво в хватката на най-могъщата сила, известна на човечеството: желанието да се издигнеш, без да си платиш. Нищо не можеше да го спре.

– Без съмнение не искаме твърде много с това? – Дан бе по средата между хленченето и подмазването.

Рецепциоботът втренчи сериозен поглед в тавана.

– Много приятен цвят. Говоря за абажура ви – Люси бе решила да пробва друг подход.

– Това са просто цветовете на компанията – рече рецепциобота.

– Но ви отиват – продължи Люси. Дан подбели очи.

– Виж! – опита се той отново да овладее дискусията, но Рецепциоботът го прекъсна:

– Ваучерите за прехвърляне са в стаите ви. А сега, МОЛЯ ВИ, имам си работа.

Х.

– Ваучери? – сумтеше Дан, докато търчаха обратно през лоджията на върха на Централния кладенец. – Навсякъде ли туристическата индустрия работи така?! Защо никога не ти казват тия неща най-напред?

Пиколоботът беше в по-ведро настроение, но то не трая дълго.

– Надолу? – възкликна той. – Точно това ми кресна Чоки Уайт пред оная лисича бърлога в Ипър. Това бяха последните му думи в живота изобщо. Бъз-бомбата го извади от строя – същата, дето ми отнесе и ръката, и крака. „Надолу!“ И до днес го чувам този глас.

Докато асансьорът стигне Супергалактическата пътническа класа, тримата успяха да изслушат пълен отчет за рудиментарното медицинско оборудване в Каенския превързочен пункт, техническите подробности около почистването на дълбока рана от гангрена и кажи-речи пълния списък на техниките за реквизиция, прилагани от Силите на съюзниците в Кипър – точка по точка. За един робот от цивилизация, която хабер си няма от Земята, това си беше твърде впечатляващо изпълнение.

– Божичко, надявам се да не ни се налага да използваме този асансьор особено често! – изпъшка Дан, щом тримата се юрнаха по коридора на Супергалактическата пътническа класа.

– Примула... Далия... Хризантема... – четеше Нети през преводочилата.

– Ние дори не знаем имената на нашите апартаменти! – изхленчи Люси.

– А! Зеле! – възкликна Нети. – Този е моят!

Отвори вратата със своя ЛЕД (Лична Електрическа Джаджа) и намери ваучера на последна страница на Супергалактическият пътнически каталог – веднага след статията за свободното безмитно пазаруване.

– Вижте какво! – рече тя на другите двама. – Докато си търсите стайте, аз ще отида да се оправя с това. Имам една идея – и се втурна обратно към преддверието, като се опитваше да не обръща внимание на приказките на пиколобота за това, какво е да живееш с военна пенсия без инвалидни добавки. Докато рецепциоботът неохотно подпечатваше билета ѝ за прехвърляне във Втора класа, тя го попита:

– Предполагам, че Двигателният отсек се намира в задната част на кораба, нали?

– В края на Големия осов канал на Втора класа, където вече ви е

разрешено да минавате. Ето ви още един ваучер, с който можете да получите безплатна чаша „Муунсвил“ в бара – рецепсиоботът ѝ подаде още една разписка и се изключи.

Нети се завтече по възможно най-бързия начин към входа на Втора класа, а тракането на високите ѝ токчета отекваше из лоджията.

Междувременно Люси и Дан се влачеха с нещастен вид из коридорите на Супергалактическата пътническа класа и насочваха личните си електронни джаджи към всичките врати подред, но полза – никаква.

– Какво ли беше намислила Нети? – Дан реши да отвлече малко вниманието им от тази безнадеждна работа.

– Спомена нещо за Двигателния отсек – смънка Люси.

– Може би разбира от двигатели? – предположи Дан.

– Кой, Нети?! Да бе, да! Ей! Кълна ти се, нещо тука щракна! – Люси напъна една врата, но тя си остана все така решително затворена.

– Е, нали разбираш – за „мадамата на Найджъл“ Нети си е доста умничка – кимна Дан.

– О, как ли не съм забелязала, че се интересуваш от ума ѝ?! – подметна Люси.

– Това пък какво значи? – изненада се Дан.

– Отваря се! – викна Люси. За миг една врата като че ли поддаде. – О, не, не...

– Приятно момиче е – рече Дан.

– Ами да, кой ще го знае, ако не ти. Захласна се по нея още по време на вечерята... Боже мили! Ние *кога* вечеряхме? Сякаш беше преди цяла вечност!

– Не съм се захласнал – понякога „нارانената невинност“ на Дан вършеше изключително добра работа.

– Както и да е – Люси беше започнала да се бори с потиснатото си състояние. – Щом е толкова умна, защо позволява на Найджъл да се държи с нея като с кукла Барби?

– Позволява ли му?

– От такива жени направо ми се драйфа! Защо не отстоява себе си?

– При все това тя може пак да си е умна! – Дан се опита да се защити, но без особен успех. Увереността на Люси винаги го смазваше.

– Между размера на циците и на мозъка няма никаква връзка! – злъчно му възрази тя.

– О-па! – Дан бе насочил своя ЛЕД към една врата и тя като по

чудо милостиво се разтвори пред тях.

– Преводочила! – изкомандва рязко Люси на лампиона и грабна Супергалактическият пътнически каталог – беше пъхнат на рафта до него. Ваучерът беше забутан между рекламка за занимания с аеробика, списък на самоуправляващите се перални, достъпни за пътниците от Супергалактическа пътническа класа, формуляр от сто трийсет и две страници, в които сам да впишеш оценката си за това, колко си доволен като пътник, и малка листовка със заглавие „Какво да правим в случай на пожар?“. Явно се препоръчваше да останеш извънредно спокоен и хладнокръвен. Съветваха те да си стоиш в каютата и по никакъв начин да не се опитваш да се свързваш с персонала. Най-накрая пак ти препоръчваха да се отпуснеш и да се наслаждаваш на остатъка от полета.

– Не ти ли се струва, че захладня? – попита Люси и откъсна ваучера от каталога.

– Ама не съм се захласвал по Нети, да знаеш! – рече Дан.

Докато чакаше вратата на Втора класа да се отвори, Нети се разтрепери. За миг ѝ се прииска фланелката да покрива кръста ѝ. Но точно тогава вратата се отвори и тя направо изгуби ума и дума пред разкрилата се гледка. Намираше се пред главния еркер на Втора класа на Големия осов канал. Той се простираше надалеч под имитацията на небе. Покрай изцяло извитите стени се редяха масивни колони, а бреговете на Канала се осветяваха от свещници със запалени свещи. Автоматични гондоли лениво се влачеха нагоре-надолу по целия Канал, а роботите гондолиери пееха сладкогласно песен, която навяваше мир и хармония над главната транспортна артерия на Звездния кораб „Титаник“:

Любов тя му даде,
набра се нагоре,
целуна го в устатните хубави, благи.
А гондолиерът
ѝ пях на ушенце
и цели шест пнеда бакшиш за това тя му даде!

Нети се качи на най-близката гондола и пеенето секна.

– Към Двигателния отсек – нареди тя.

– *Си!* Другарче по служебна линия на тренъора победител по атлетика! – възкликна гондолиерът и те отплаваха по Големия осов канал.

– Я ми кажи – обади се Нети. – Не трябва ли да пеете, когато имате

пътник на борда, а не обратно?

– *Cu!* Прозорлива ортодонтистична дама! – отговори роботът, като дишаше равномерно и наблюдаваше върху веслата. – Сигурно нещо не е в ред с централната интелигентна система на кораба.

Нети кимна и си го отбеляза наум.

Гондолата я закара до средата на Големия осов канал. Плуваха по-лекичка, а цялата атмосфера беше така далеч от най-смелите ѝ представи за обстановката в космически кораб – да не говорим за *извънземен* космически кораб – че Нети усети как се отпусна върху възглавничките и остави съзнанието си да блуждае.

Зачуди се защо положението, в което беше изпаднала, вече не я притеснява. Струваше ѝ се, че усеща нечие благосклонно присъствие на кораба – нещо или някой, който ще се погрижи за тях и тя го знаеше. Нети поклати глава – тези мисли ѝ идваха възбезформенички и затова реши да не им обръща внимание.

Ами Найджъл? Защо не ѝ липсваше чак толкова? Вече цели три месеца животът ѝ се въртеше около него. Грижеше се да актуализира дневната му програма и да го кара да си я поглежда. Всеки ден му напомняше да си сменя чорапите и му переше гащите на ръка. Значи би трябвало много да го обича! Въпреки всичко усещаше, че той е излязъл от живота ѝ. Не само защото бяха отвлечени от извънземен кораб, пълен с роботи... О, небеса! Тя знаеше, че ще се върнат на Земята. Знаеше, че няма да им се случи нищо лошо. Но Найджъл нямаше да е с нея тогава. Нещо се беше скъсало и тя май никак не съжаляваше.

Гондолата подскочи. Бяха стигнали до кея.

И гондолиерът на колене падна, егати,
а тя от трапеца въздушна целувка му прати...

– запя роботът гондолиер веднага щом Нети слезе от гондолата.

– Благодаря! – рече Нети.

...и тъкмо тогава изсули се значи и виж...

– пееше роботът.

Нети си сложи преводчилата и веднага забеляза табелата: ВХОД РАЗРЕШЕН САМО ЗА ЕКИПАЖА И ПЕРСОНАЛА. Тя тръгна нататък, накъдето сочеше стрелката – по коридор от неръждаема стомана към чифт светещи сини врати.

Докато се приближаваше, не долови никакъв шум от двигатели – освен ако далечното шумолене на листа не беше точно това... или пък беше прибой, разбиващ се о далечен бряг? През тялото ѝ премина тръпка, но тя бързо осъзна, че е просто заради студа. В кораба наистина ставаше все по-студено. И дали само така ѝ се струваше, или наистина дишаше по-трудно?

Пред светещата синя врата Нети размаха кредитната си карта и изкомандва с тон, който използваше за първи път в живота си:

– Специална заповед от Митническото и акцизното управление! Отворете!

Двигателният отсек толкова много приличаше на онова, което можете да видите по научнофантастичните филми, че Нети веднага позна къде точно се намира. Само дето каква беше тая черна-пречерна чернилка зад онова дебело стъкло? Там навън като че ли нямаше нищо, ала въпреки това всички жици и така нататък сякаш бяха свързани с него.

Неги потърси интеркома. Идеята ѝ беше съвсем проста: щом не можеха да се доберат до мостика и лично да поговорят с капитана, тогава тя щеше да му се обади от Двигателния отсек. Все трябваше да има някаква свързка между мостика и машинното.

В ъгъла стоеше малко шкафче. Нети отвори вратичката и видя там два бутона. На единия пишеше БОМБЕН МОНИТОР, а на другия: ЗА ЗАДЕЙСТВАНЕ – НАТИСНИ. Тялото ѝ се обля от внезапна студена вълна – по-студена дори и от температурата в кораба в момента.

– Бомба?!

Бомба ли имаше на борда? Нети натисна копчето, на което пишеше БОМБЕН МОНИТОР. Един любезен глас заговори:

– Благодарим ви за вашето запитване относно Мегабум! 8D-96 с пълна мощност – „Бомбата, с която ще се гордеете“ – на компанията „Мегабум!“, инсталирана за ваше удобство на този кораб. Удоволствие е за мен да ви информирам, че в момента Мегабум! не е активирана. Благодарим ви за проявения интерес към бомбите.

– Успокоително все пак – промърмори Нети. – А сега къде е интеркомът?

Това, което се случи после, бе пълна мъгла. Нети със сигурност нямаше никакъв спомен. Спомняше си, че се изкачи по стълбата до прозореца от армирано стъкло. Спомняше си, че ѝ ставаше все по-студено и дишаше все по-трудно, а после усети как някаква сила я сграбчва... и я дърпа от стълбата... – сила, толкова могъща, че ѝ се стори, че я засмуква черна дупка или кой знае какво... – и усети как полита хоризонтално

от стълбата към онова зад армирания прозорец – каквото и да беше то...
а после осъзна, че пада, върти се в мрака и се бори за живота си.

XI.

Дан и Люси имаха неприятности.

И двамата се бяха сдобили с ваучери и бяха успели да изкрънкат от рецепциобота да ги прехвърли във Втора класа, но по-засуканите преговори за прехвърляне в Първа класа като че ли се оказваха забележително мъчително преживяване.

– Нямате кредитни карти. Не сте членове на клуб „Шейсет милиона мили“⁴. Дори не сте регистрирани като редовно пътуващи! Целият този спор е безсмислен. Ще видите, че всичко, което предлагаме във Втора класа на борда на кораба, напълно удовлетворява *вашите* изисквания.

„Как така някакъв си робот може да бъде толкова невероятен, непористим нахал?!“ – чудеше се Дан.

– Дан! – рече Люси. – Само си хабим дъха... всъщност въобразявам ли си, или тук вече се диша по-трудно?

Дан подуши въздуха. Люси беше права. Освен това, ставаше и все по-студено.

– Исусе! – измърмори той.

– Въздухът и температурите са нормални – съобщи един портобот.

– Дрън-дрън! – тросна му се Люси. – Става все по-студено и по-трудно да се диша!

– Уверявам ви, че подаването на въздух и температурата са нагласени на максимум комфорт за Супергалактическа пътническа класа – рече портоботът.

– Да не се опитваш да ни кажеш, че за различните класи и снабдяването с въздух е различно! – възкликна Дан.

– Обикновено не, сър, не! – отговори портоботът. – Но ако в Първа и Втора класа няма пътници, кислородът и топлината естествено се снижават до изискванията за комфорт на пътниците от Супергалактическа пътническа класа.

– Исусе! – възкликна Люси. – По-големи циници от вашата тайфа не съм срещала през живота си!

– Само да се прибера и веднага отивам в Транспортната асоциация!
– Дан изобщо не се майтапеше! И вече се потеше от паника – въпреки студа. – Не може да се диша!

4. Една миля е равна на 1,609 км; така името на клуба може да се разчете като „Деветдесет и шест милиона и петдесет и четири хиляди километра“. Б.пр.

– В отсека на Супергалактическа пътническа класа топлината и въздухът са предостатъчни, сър, но за беда те се разпръскват из целия кораб.

Междувременно Люси се беше върнала при рецепциобота и думкаше по бюрото.

– Съжалявам, мадам – обясняваше рецепциоботът, – но такава е политиката на компанията: снабдяваме с въздух и топлина Първа и Втора класа, само ако на борда в тези две класи има пътници.

– Но ние *сме* пътници от Втора класа!

– На борда няма регистрирани пътници от Втора класа!

– Но нали току-що ни прехвърлихте! Имаме ваучери!

– Боя се, че ваучерите за Втора класа ще бъдат обработени чак в края на месеца. Благодаря за запитването – и рецепциоботът изведнъж се изключи.

– Добре... добре... – Дан се опитваше да се държи спокойно и решително. – Жизненоважно е сега да сме заедно. Иди да викнеш Нети, а аз ще се опитам да оправя тази каша.

– Но ако отида до доведа Нети, няма да сме заедно! – рационалната мисъл на Люси вечно се намесваше, точно когато Дан възприемаше Решителен уклон.

– Добре! Аз ще отида да я доведа.

– Ама то е същото! Пък и какво толкова си се притеснил за Нети?

– Не съм се притеснил! Просто мисля, че всички трябва да се държим заедно, в случай че някой има нужда от помощ.

– И как точно ще помогнеш, в случай че всички не можем да си поемем дъх и мръзнем до смърт? – като се сетеше за студа, Люси започваше да вдига страшна пара.

– Добре! Недей да ходиш да търсиш Нети! Но какво *ще* правим?

Гласът на Дан прозвуча толкова отчаяно, толкова самотно... ала кой знае защо, Люси го предпочиташе пред Решителния уклон.

– Ще видя дали някъде няма кислороден запас. А ти се заеми с прехвърлянето ни в Първа класа!

– Ама така пак няма да се държим заедно! – изхленчи Дан.

– Аз изобщо не съм казвала, че *трябва* да се държим заедно. Това си беше твоя идея – рече Люси. После прегърна Дан и го целуна звучно по бузата. Не можеше да му устои, когато изглеждаше уязвим. – Горе главата, пътнико от Втора класа! Сигурна съм, че ще се оправим! – и шом изчезна, Дан изведнъж се почувства ужасно самотен.

Така самотен... струваше му се, че може да притегли своята

самотност и да я гушне... но щом го усети, осъзна, че не отсъствието на Люси го кара да чувства такава празнота отвътре. Беше нещо друго.

ХІІ.

Мозъкът на Люси си го биваше, макар и цял живот да беше живяла в Лос Анджелис. Въпреки постоянното излагане на въглероден моноокис и на хора от филмовата индустрия тя си беше останала умничка. Беше се изучила за адвокат и във фирмата, където работеше, имаха добро мнение за нея. Специалист по законите, засягащи развлекателната индустрия, тя все пак обичаше да кара мозъка си да щрака и точно сега имаше добра възможност.

– Къде ли държат кислородните запаси? – произнесе тя на глас, докато прекосяваше лоджията на върха на Централния кладенец. – Сетих се! – изведнъж ѝ беше хрумнало къде точно трябва да провери. Боже! Страхотно нещо си е да ти сече пипето! Открай време беше благодарна на съдбата, че не се е родила тъпа гърдеста блондинка като някои хора, за които се сещаше.

– В универсалните магазини – рече си тя – окачват плана на етажа до асансьорите... Така че... – И много ясно, че беше точно там! До асансьорите, макар и това тук да не ти беше универмаг. Тя натисна малко копче и една голяма част от пода светна. На нея беше нарисуван планът на Звездния кораб „Титаник“. Нещо повече – можеше да увеличава и да намалява мащаба чрез второ копче. Къде ти в „Мейсис“ такива работи!

Люси бодна на носа си преводочилата и прочете: МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР. Там трябваше да търси кислород. И без да изчака, за да се запознае със специалните предложения, които, както планът уверяваше, щели страшно да зарадват пътниците от Втора класа, тя се втурна към Медицинския център на кораба.

Медицинският център на Звездния кораб „Титаник“ заемаше цели триста шейсет и шест метра от главния корпус – под Нивото за качване. Беше ослепително нов и чистичък и я посрещна със:

– Добър ден, добре дошли в Медицинския център на Звездния кораб „Титаник“. Това е мястото, където ще се радвате и наслаждавате на хубавите неща в живота, докато все още сте жив – а не просто местенце за боледуване! Гарантираме ви, че няма да почувствате никаква болка, след като веднъж поставите кредитната си карта в нашата Машина за обработка на картите!

„Исусе! – помисли си Люси. – Що не си намерят някой друг да им

пише рекламите!“

Дишането ѝ се затрудняваше все повече и повече, а студът ставаше все по-осезаем. Огледа се за нещо, което поне малко да напомня за кислороден балон и изведнъж замръзна на място, но това нямаше нищо общо с температурата на въздуха.

За разлика от останалия кораб Медицинският център не беше пуст. Там имаше двама души – ала *хора* ли бяха? На пода лежаха две *фигури*, а едната гледаше право в нея. Люси също впери поглед във фигурата. И някак си разбра – без сянка от съмнение – че това там не е човек. *Изглеждаше си* кажи-речи като човек, но в него имаше някаква странна „другост“. Беше нещо неуловимо... крехко... интригуващо... И тогава забеляза, че той има най-прекрасните оранжеви очи...

Люси изпищя и понечи да избяга, но извънземното вече бе скочило на крака и вратата на Медицинския център се затръшна зад нея. В паниката си тя не можеше да се сети как се отваря.

Силна ръка стисна гърлото ѝ и един глас, от който я побиха тръпки, изрече:

– Не мърдай! Иначе ще ти счупя врата.

Люси, така да се каже, омекна. По-нататък тя неизменно твърдеше, че изобщо не била припаднала, но Журналиста – точно неговата ръка стискаше врата ѝ – по-късно разказа как я примъкнал до най-близкото легло и няколко минути я чакал да дойде на себе си.

Когато Люси най-сетне се свести, видя окървавения си нападател, надвесен над труп. Веднага осъзна, че това е побъркан убиец, който пребърква дрехите на жертвата си. Както забеляза Люси, дрехите му бяха много смахнати: странни цветове, странна кройка, странни материи... и точно в този миг разбра, че е завързана за леглото.

Пълният ужас на положението изведнъж я връхлетя като четирийсетонен камион върху витрина на магазин. Тя се замята и алармата ѝ се включи:

– Аааааа! АаааАааа! АааААААА!

Журналиста я погледна и раздразнено изтрака със зъби.

– Млък, ма! – изръмжа той.

Мили Боже! Убиецът ѝ проговори! Ето я – беззащитна жена, вързана за легло, докато чака тоя разярен садист да пребърка всичките джобове на последната си жертва, а после да дойде при нея и да... да ѝ направи... да ѝ направи каквото си иска! Точно това! На НЕЯ! На Люси Уебър, завършила право в университета в Лос Анджелис!

– Ааааа! АааАААааа! АааААААаА! – през целия си живот Люси не

беше пицляла по-добре или с по-голям ефект. За зла беда ефектът не се изразяваше в това, Дан да дотърчи да я спасява, а в това, че привлече нежеланото внимание на нападателя убиец.

Той се приближи и се взря в очите ѝ. Письците заглъхнаха върху устните на Люси, щом забеляза жестоката извивка на устата му и садистичната искрица в прекрасните оранжеви очи. В следващия миг видя как окървавената ръка се приближава, за да ѝ запуши устата.

– Слушай какво! – рече психопатът. – На борда на кораба има бомба! Тя ще избухне и ще ни види сметката освен ако не я намеря бързо! Така че, ако обичаш, вземи и МЛЪКНИ – пречиш ми да мисля и направо ще откача!

„Божичко! – помисли си Люси. Чувстваше се като в онези филми, където героинята попада в лапите на серийния убиец изнасилвач и въпреки всичко той я привлича по странен начин. – За какво си мисля аз?!“

Тя се надигна рязко.

– Ааааа! АаааАА! – пищенето наистина ѝ се струваше единствената разумна алтернатива.

– Не ме ли чу какво ти казах? – убиецът изнасилвач пак впи очи в нейните. Люси усети как коленете ѝ омекват от страх, а дишането ѝ, и без това затруднено, съвсем секна. – Тук има бомба. Трябва да намеря бомбата.

Люси млъкна и се замисли над това. Бомбата, ясна работа, не беше добра новина.

Убиецът се върна при жертвата си и продължи да ѝ пребърква джобове – а те никак не бяха малко. Скралионтис открай време си падаше по скъпите дрешки и човек можеше да предположи, че костюмът му има повече джобове от всеки друг – такава беше модата в момента.

– О, многострадални свръхнови! – простена Журналиста. – Толкова джобове накуп не бях виждал!

– Защо го правиш? – Люси се изненада от уверения си глас.

– Искам да видя дали у него няма нещо, което да ми подсказва къде е бомбата – обясни Журналиста.

– Че защо да има? – попита Люси.

– Престани с тия въпроси! – тросна ѝ се Журналиста.

– Просто те попитах защо.

– Защото той я е сложил!

– О – рече Люси. – Благодаря.

А после си помисли:

„Защо, да му се не види, се държа учтиво с човек, който се гласи

всеки момент да ме убие? Или първо да ме изнасили! Или пък не.“ Може би имаше някакви смекчаващи вината обстоятелства. Може би психопатът не беше психопат? Може би беше грижлив и внимателен семеен мъж, способен да предизвиква вълнения, изобретателен при опасност, ала все пак готов да се подчини на волята на една силна жена, която го обича...

– Затова ли го уби? – щом зададе този въпрос, Люси се почувства за своя изненада като малко момиченце. – Защото той е сложил бомбата?

– Не съм го убил!

Изведнъж Люси видя бъдещия си убиец в съвсем нова светлина. Като начало може би той изобщо не беше убиец. Второ на второ, тя забеляза, че сам той е ранен; когато се навеждаше над тялото, очевидно изпитваше болка. И може би нямаше нито да я убива, нито да я изнасилва.

– Хаааа! – Журналиста нададе вик, който накара Люси да подскочи.

– Намери ли го? – нервно попита тя.

– Млъкни! – тросна ѝ се той. Държеше малко листче. После го набута в един от многобройните си джобове (макар че в това отношение хич не можеше да се мери със Скралионтис).

– Хей! Хей! Не можеш да ме зарежеш тук така! – от окаян ужас Люси премина към пламенен гняв за по-малко време, отколкото е нужно на човек, на когото му е гот, да продължи да му бъде гот.

– Нямам време за губене! – тросна се Журналиста. – Може да избухне всеки миг! – и се отправи към вратата.

– НЕ МЕ ЗАРЯЗВАЙ ВЪРЗАНА ТУК С ТОЗИ ТРУП! – кресна Люси. Нещо в тона ѝ – може би чисто и просто силата на звука – накара Журналиста да спре. Той се обърна и погледна Люси: облечена във властното си ситно райе, вързана за леглото, черните ѝ кичури – паднали върху лицето.

– Пфу, че гадост! – възкликна той. Точният блеронтински израз гласеше „Северен Пангалин“, което беше едно особено неприятно предградие на Блеронтис, столицата на Блеронтин, но значението беше: „Гадост!“ Журналиста закуцука към леглото и отвърза Люси.

– Само няма да ми се пречкаш! – рече ѝ той.

– Я не ми говори така! – сопна се Люси.

– О! Страшно ще си ми от полза! Още сега го разбирам! – отговори Журналиста и тръгна по коридора към стълбището, извиващо се до Нивото за качване.

– Чакай! – викна подире му Люси. – Трябва да намеря кислород!

- Зарежи!
– Но става все по-трудно да се диша!
– Като се превърнем в мънички парченца, плаващи из космоса, ще ти е още по-трудно да го правиш! – скастри я Журналиста.
Люси вече го беше настигнала и подтичваше отстрани.
– Ти си пришълец, нали? – предположи тя, докато чакаха портобота да отвори вратата към Втора класа.
– Не съм – отвърна Журналиста. – Пришълецът си ти. Това тук е блеронтински космически кораб, ако случайно не си забелязала.
– Схванах идеята ти – рече Люси. Дан никога не ѝ беше говорил така. – О, мили Боже! – възкликна тя, щом вратата се отвори и пред нея за първи път се ширна величествената гледка на Големия осов канал, Втората класа.

Падна тя горката
и го тресна по главата;
и цели шест пнеда му даде бакшиш!

- пееха гондолиерите.
– Оооу! – изохка Журналиста; щом понечи да стъпи в най-близката гондола, краката му се подкосиха. Люси го подхвана и го задържа.
– Боли те – рече тя.
– Да вървим! – сръчка я той. – Не знаем кога трябва да избухне тази бомба, така че нямаме време за губене!
Люси му помогна да се качи в гондолата и пеенето спря.
– Карайте към Машинното – изпъшка Журналиста, притиснал корема си с ръце.
– *Cu! Cu!* Презрелите азота, почитащи телешките консерви!
– И то бързо!
– *Cu! Cu!*
Гондолата потегли по Големия канал със скорост, не по-голяма от тази на всички други. Люси погледна бившия си нападател: беше се обгърнал с ръце и се клатеше напред-назад.
– Студено ли ти е? – попита Люси. На нея ѝ беше – и още как. Но Журналиста не ѝ отговори; той просто скръцна със зъби и Люси изведнъж разбра, че наистина го боли много.
– Какво се е случило? – попита тя и докосна ръката му.
– Онова копеле Скралионтис ме наръга с настолна лампа! – изръмжа бившият убиец.

Люси едва се сдържа да не избухне в смях.

– Как можеш да наръгаш някого с...?

– Върхът ѝ беше остър – прекъсна я Журналиста.

– Боли ли те? – попита Люси.

Той само изсумтя. Люси се наведе към него и отдръпна дланите му от корема. Непознатата миризма на същество от друг свят я свари неподготвена – не беше чак неприятна, но ѝ се зави свят.

– Остави ме на мира! – изхъхри той.

– Чакай да погледна. – Люси го бутна назад на възглавницата и се опита да разтвори дрехите му там, където съсирената кръв беше най-гъста.

– Представа си нямам как да разкопчея това – рече тя.

– С мисъл – обясни той и изведнъж дрехата се разтвори. Люси я дръпна назад и разкри наранената плът на Журналиста.

– Ох! Колко гадно! – изохка тя. – Виж! – и изведнъж направи рязко движение. Журналиста извреца и тя измъкна от корема му голямо стъкло. Кръвта отново бликна от раната.

– Не съм го видял! – изпъшка той. – Благодаря!

После извади малък пакет.

– Дръж!

– О! Благодаря! – Люси пое подаръка по, както го чувстваше тя, подобаващо изискан начин. – Какво е това?

– Лейкопласт – обясни Журналиста. – Лепни ми го, преди да съм умрял от загуба на кръв!

– Една дама, значи, ми рече, че трябвало да пеем като имаме пътник в гондолата, а не обратното – довери им гондолиерът, който очевидно имаше нужда да си побъбри с някого. – Според нас май нещо не е в ред, ама много сериозно не е в ред.

– Просто ни закарай до Машинното!

XIII.

Когато най-после стигнаха до Машинното, Люси вече беше успяла да убеди Журналиста, че наистина се казва Люси.

– Ама знаеш ли какво значи това на блеронтински?! – Журналиста го беше заболял корема от смях. Най-накрая смогна някакси да спре. Люси се чувстваше леко засегната.

– Не – рече тя студено. – Какво?

– Не мога да ти го кажа – отговори той.

– Бих искала да го знам.

– Не, не, не, не, не... просто не мога!

– И какво му е толкова смешното? Хайде де, трябва да ми го кажеш!

– Може би като те опозная по-добре... Ох! Ааа! Ха-ха-ха! Боли!

– Е, ами ти как се казваш?

– Журналиста – отвърна Журналиста.

– Това не е име, това е професия! – възрази Люси.

Журналиста сви рамене.

– На Блеронтин на вестникарите не се позволява да имат собствени имена. Така е според един древен закон – свързано е с избягване на култа към личността или нещо такова.

– Ама не мога да ти викам „Журналиста“!

– Ами викай ми Жу тогава! – предложи той и отвори сините светещи врати на Двигателния отсек.

Един бърз поглед вътре веднага привлече вниманието му към малкото шкафче в ъгъла. Журналиста се насочи право натам, отвори вратите, погледна двете копчета и без колебание натисна онова с надписа „ЗА ЗАДЕЙСТВАНЕ – НАТИСНИ!“.

Мигом се отвори клапа и от шкафа нагоре се надигна голямо черно стоманено яйце с перки. В същото време прокълътя глас:

– Току-що активирахте Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност – „Бомба, с която ще се гордеете!“ – създадена специално за вас от корпорация „Мегабум!“ на Дормилион. Експлозията ще е доста силничка, така че ви моля, отдръпнете се – на около трийсет и пет хиляди километра. Преддетонационното броене започва веднага. Хиляда... деветстотин деветдесет и девет... деветстотин деветдесет й осем... деветстотин деветдесет и седем...

Люси не можеше да повярва на това, което току-що бе видяла. Погледна двете копчета през преводочилата.

– Ти за какъв дявол го натисна това копче, след като пише „За действие – натисни“? – възкликна тя.

Журналиста подрипваше из машинното и се хапеше отзад.

– Откъде да знам, че това е дормилионска брмба?

– Има ли значение? Бомбата си е бомба!

– Не мога да ти го обясня!

– Но аз трябва да знам! – настоя Люси.

– Не, не трябва!

Може и да беше прав, но Люси изгуби всякакво търпение. Тя сграбчи Журналиста за раменете и го разтресе.

– Виж какво, тъпако смахнат! Току-що направи нещо крайно идиотско и аз имам право да знам защо!

– Добре! – Журналиста като че ли се поуспокои. – Просто „За действие – натисни“ на дормилионски звучи почти като „За задоволство натисни“ на блеронтински. Просто не си го преведох правилно! – изхленчи той.

– Страхотно! – рече Люси. – И сега какво? Нагазили сме в лайнната вода и даже кофа си нямаме!

– Деветстотин деветдесет и три... деветстотин деветдесет и две... деветстотин деветдесет и едно... – продължаваше бомбата.

– И СЕГА КАКВО ЩЕ ПРАВИМ?! – кресна Люси.

– Ще запазим спокойствие – отговори Журналиста.

– Добре мислиш, Жу! – тросна му се Люси като мобилизира резервите си от сарказъм, които в никакъв случай не бяха незначителни. – Мозъкът ти явно е колкото раменния лигамент на Арнолд Шварценегер! Кислородът ни свършва. Температурата става все по-подходяща за арктическа зима на Плутон! Току-що активира бомба, която иначе си беше безобидна, а сега имаш наглостта да ми казваш, че трябва да запазя спокойствие!

– Кой е тоя Арнолд Шварценегер? – попита Журналиста.

– АааААААА! – Люси реши, че един добър писък вероятно е най-мъдрият курс на действие при тези обстоятелства.

Изведнъж Журналиста също се разпищя. Люси го погледна.

– Съжалявам – рече той. – Но когато го правиш, просто не мога да мисля.

– И аз съжалявам – Люси се чувстваше като глупачка. Журналиста се усмихна, а после без всякаква очевидна причина я целуна по бузката.

Люси така се изненада от целувката на извънземния с прекрасни оранжеви очи, че просто замръзна на място и едва чу гласа му:

– Часовникът брои по веднъж на иним! Това ни дава около шестнайсет едо, преди да стигне до „нула“!

– Колко е един иним? – искаше да попита Люси, но устата ѝ не се отваряше. Можеше само да се взира в тези странни и прекрасни очи... и го чу да казва:

– Трябва да намерим спасителните лодки!

Дан все още беше затънал дълбоко в спор с настолната лампа в Преддверието. Беше свикнал с тези спорове през годините, прекарани в „Топ тен травъл“. Но нещо не беше както трябва. Отсреща май не схващаша мисълта му. Проклетата настолна лампа като че ли всеки път печелеше. После Дан осъзна, че проблемът му беше във въздуха – или поскоро в липсата на въздух. Просто в мозъка му не постъпваше достатъчно количество кислород, необходимо на представител на туристическа агенция, за да спори за безплатно прехвърляне в по-висока категория.

Той се задъхваше и пухтеше. Освен това се беше свлякъл на колене и започваше да му се вие свят.

– Ако искате да се свържа с пресата и да раздуя тази история, ще съм много щастлив да го направя... – знаеше, че щом си паднал до този сорт атаки, каузата най-вероятно е загубена. Никога нямаше да се домогнат до Първа класа, никога нямаше да се доберат до капитана и всички щяха да умрат от задушаване и студ. Страхотно.

В този миг чу тичащи стъпки през лоджията над Централния кладенец и една изтощена Люси, придружена от непознат мъж с яркооранжеви очи, се втурна със залитане в Преддверието. Дватама се строполиха до Дан и останаха там като се мъчеха да си поемат въздух.

– Кой е този? – Дан прояви учудващо възмущение за човек, който е на път да умре от задушаване.

– Бомба? – изхъхри Журналиста.

– Ти си бомба, така ли? – учуди се Дан.

– Не! – Люси усети, че трябва да обясни. – Жу, това е Дан. Дан, това е Жу.

Дан примигна на парцали.

– На борда има бомба! И тя ще избухне! – успя да изграчи Журналиста. – Трябва да се доберем до спасителните лодки!

– Те са в Първа класа! – обясни Люси. – Естествено.

– Е, *това* вече е... нямам думи! – Дан пое това ново оръжие с благодарност и се обърна към рецепциобота: – Ако съобща *това* нещо на Транспортната асоциация, ще сложат цялата ви флота в черния списък за вечни времена! – У-ха! Това си беше заплаха и половина! Дан много добре го знаеше: колко пъти я бяха отправяли към „Топ тен травъл“! Направо безброй!

Рецепциоботът потропа с пръсти по бюрото си и се вторачи в тавана.

– Чу ли?! – възкликна Дан. – Ще затворя цялата тази проклета компания!

– Виж какво, тъпобот такъв! – Журналиста беше награвил рецепциобота за хилавата дръжка. – Това е въпрос на живот и смърт! Бомбата ще избухне само след... – той погледна часовника си – след десет едо! Пангалин!

– Това колко време прави? – попита Дан, но Журналиста не го чу. Беше твърде зает – друсаше робота. Изведнъж нещо изпраща, блесна светкавица и лампите угаснаха в миг.

– Хей! – развикаха се всички и лампите пак светнаха, макар между „хей!“ и възстановяването на осветлението да нямаше никаква причинно-следствена връзка.

– Съжалявам. Нищо не мога да направя – освен ако не притежавате Галактическа златна кредитна карта – отговори роботът като имитираше гласа на човек, който се задушаваше.

– Пангалин! – повтори Журналиста.

– Моля ви, внимавайте как се изразявате! – изграчи рецепциоботът.

– Ти нямаш ли кредитна карта бе, Жу? – попита Люси. Мисълта, че новият ѝ приятел може и да не е най-платежоспособната личност на Блеронтин, я отвращаваше.

– Не е Галактическа златна! – отвърна той.

– *Кой* е тоя?! – Дан пак превключи на Възмутен тон.

– За да си имаш такава красавица, трябва да печелиш по седем пнеда на седмица! – Журналиста продължаваше с опитите си да удуши рецепциобота.

– Вече наистина трудно се диша! – Люси се задушаваше.

По края на бюрото бе започнал да се образува скреж. Дан го посочи.

– Ти на това ли му викаш „супергалактически комфорт“?! – и се задави.

– Пусни ми флекса! – задави се и рецепциоботът. – Пак ще ме

докараш до късо!

– ВЕДНАГА ни прехвърли в Първа класа! – изхъхри Журналиста. – Или ще ти потроша абажура!

Люси се беше проснала на пода и Дан се втурна към нея.

– Откъде го намери той? – прошепна той в ухото ѝ.

– Пести... си... дъха... – прошептя Люси.

– Помощ! – писна рецепциоботът. – Охрана!

– Да гниеш в Пангалин дано! – кресна Журналиста.

И точно в този миг се случи нещо необикновено. Или по-скоро нещо необикновено се вмъкна в Преддверието и запълзя по изцикления до блясък паркет чак до рецепциобота.

Съвсем очевидно беше живо – макар и *едва* живо – и много старо, ама много-много-много старо. Цялото беше сбръчкано и почерняло. В подобните си на вейки пръсти държеше Лична електронна джаджа. То я размаха под носа на рецепциобота и гракна с дъвен-дъвен глас:

– Прехвърли ни нагоре... всичките!

Рецепциоботът мигом зае стойка мирно и засвети забележително по-ярко.

– Разбира се, мадам! Какво удоволствие е за нас да ви посрещнем в Първа класа на Звездния кораб „Титаник“! Удобствата, които ще намерите тук, нямат равни на себе си никъде в Галактиката! Моля, заповядайте и приятно пътуване!

Разнесе се съскане – въздухът отново започна да изпълва каютите, а температурата се покачи забележимо, щом корабът регистрира пристигането на четирима пътници в Първа класа. Вратата към отсека на Първа класа се отвори и Дан, Люси, Журналиста и Древното създание присътпиха в един нов и още по-невероятен свят.

XIV.

– Нети! – възкликна Дан. – Боже мили! Нети, това си ти! Какво е станало с тебе?! – Но Древното създание, на което Дан правилно бе поставил диагноза „Неги“, не можеше да им отговори. В мига, в който преминаха прага на Първа класа, тя припадна и се просна като труп. Тениската висеше върху спихнатото ѝ тяло като пуловер, който ѝ е твърде голям. Украшенията ѝ изглеждаха глупави и не на място върху мършавите ѝ китки и врат. Никой нямаше и най-малка идея какво ли ѝ се беше случило.

А всъщност ето какво:

Звездният кораб „Титаник“ се задвижваше от последното и най-невероятно изобретение на великия гений Леовинус. Никой не знаеше как го е постигнал, а и той го държеше в абсолютна тайна, но някакси бе успял да озапти за Звездния кораб – обичния му шедьовър – най-огромния източник на енергия във вероятната вселена: бе хванал една черна дупка.

Естествено, с нещо толкова мощно като черна дупка трябваше да се борави внимателно и да се вземат невероятни мерки за безопасност. За лош късмет обаче безопасността беше нещо, което нито Скралионтис, нито Бробостигон бяха поставили на първо място, когато започнаха да орязват спецификациите за строежа на кораба.

– В Машинното *никой* няма да влиза – обясни Скралионтис, когато дори и Бробостигон се бе усъмнил дали е умно от тяхна страна да орежат и спецификациите на фирма „Невероятно силно стъкло“ за прозорчето за наблюдение на черната дупка.

– Но нали ги знаеш какви са черните дупки...

Всъщност Скралионтис не знаеше: той беше счетоводител, а не инженер. Във всеки случай Технологията на черните дупки беше чисто нова концепция, изскочила направо от мозъка на Леовинус.

– Просто вземете най-ниския параметър на Леовинус за стъкления щит! – беше отрязал той. – Повече пари не можем да дадем.

И точно Нети откри проблема, причинен от съкращенията на разходите. Силата на черната дупка просто я беше отскубнала от стълбата и я бе всмукнала през прозорчето, което трябваше да е обезопасено от фирма „Невероятно силно стъкло“.

След като веднъж попадна в черната дупка, тялото ѝ бе започнало

да навърта стотици календарни години и да изминава светлинни разстояния на малки кръгчета. За късмет си носеше Личната електронна джаджа, която прилежно бе записвала пропътуваните километри.

Самата Нети не знаеше как се е измъкнала. Явно черната дупка я беше изхвърлила в мига, когато Журналиста предизвика късо в рецепциобота. По чудо Нети беше останала жива, а още по-голямо чудо беше, че не си е загубила акъла чак дотам и е осъзнала, че е изминала милиони светлинни години космически километри – достатъчно, за да могат всички да бъдат прехвърлени безплатно в Първа класа.

– Остават по-малко от осем едо! – възкликна Журналиста. – И то ако приемем, че бомбата няма да ускори броенето!

– Какво мога да направя за Нети? – извика Дан, прегърнал патетично Древното създание.

– Остави я! Трябва да намерим спасителните лодки! – и Журналиста хукна покрай брега на Големия осов канал, Първа класа. Люси го следваше по петите.

– Хайде, Дан! – извика тя.

– Не мога да я зарежа току-така! – отвърна Дан. Но те завиха зад един ъгъл и изчезнаха. Дан се опита да вдигне на ръце одъртялата Нети, но въпреки че се беше смалила и съсухрила, изтощението си каза думата.

Огледа се и за първи път забеляза страхотната гледка, която предлагаше Големият осов канал – Първа класа. Ако думата „лъскав“ някога е означавала нещо, то явно беше именно разкриващото се пред очите му. Те това е Делукс. Те това е Скъпотия. И освен това го огласяше оперното пеене на гондолоботите:

Помогна ѝ той с тебешир да натрие
въжето за ходене, та да не вземе
таз хубава дама да тупне, че то току-виж...

Дан открай време мразеше операта.

– Хайде да отидем някъде на по-тихичко – прошепна той на Нети, успя най-накрая да я вдигне на ръце и залитна към най-близката врата.

Междувременно Люси и Журналиста бяха открили, че строителна компания „Звездострой Инкорпорейтид“ не беше спестила от табелите „Спасителни лодки (Първа класа)“. Накъдето и да погледне човек, все се натъкваше на табели, които сочеха къде са лодките. Табелите

светеха, а някои бяха и с мигащи стрелки. Вследствие на това двамата пристигнаха при Монтажната станция на спасителните лодки за няма и минута.

– Имаме седем инима! – задъхан рече Журналиста.

И щом го каза, двамата с Люси откриха, че „Звездострой Инкорпорейтид“ може и да не бяха спестили от табелите, но пък бяха икономисали от самите лодки. Всъщност бяха ги икономисали напълно, изцяло и докрай.

– Ами то какъв смисъл от спасителни лодки – бе изтъкнал Скралионтис пред крайно изнервения Бробостигон, – щом няма да има пътници?

– Копелета гадни! – изстена Журналиста.

– Е, това беше – рече Люси.

– Дотук бяхме! Сега ще се превърнем в малки парченца блуждаещ космос точно след шест едо и четирийсет и пет инима! – Журналиста се свлече на колене. Бойният му дух се беше изпарил. Изглеждаше толкова безпомощен, така изоставен. Люси не можа да се сдържи. Мисълта за неизбежното разрушение измести цялата ѝ обичайна предпазливост. И тя изведнъж стигна до извод, за който нямаше да се досети при нормални обстоятелства.

– О, Боже! – извика тя. – Обичам те!

И преди Журналиста да разбере какво става, Люси се хвърли върху него, зацелува го по устата и започна да го роши.

– О! Оуу! – викна Журналиста. – Внимавай, раната ми!

– Съжалявам! Съжалявам! – изкрещя Люси. – Но ни остават само шест едо! Каквото и да е това! Никога не съм изпитвала нищо подобно към *никого*... В мига, в който те погледнах... О, Боже! Никои никога няма да разбере! Вече нищо няма значение! Но побързай! Направи нещо! – и тя започна да се бори с дрехите му. – Не мога да ги разкопчая!

– Нали ти казах! Разкопчават се с мисъл! – Дрехите му изведнъж изсъскаха и паднаха, а в следващата минута Люси метна раирания делови костюм върху празната рампа за спасителни лодки. Прокара пръсти по тялото на извънземния и се хвърли отгоре му.

– О, Боже! – извика тя, щом усети как кръвта ѝ нахлува към долната част на корема като ято чайки, връхлитащо върху последната останала херинга. – Сигурно са ни останали само пет от ония неща, как бяха там!

– Едо! – Журналиста се опита да не изкрещи – раната го болеше. – Останали са ни пет едо! Но това е невероятно! – възкликна той. – Ние на

Блеронтин не правим така!

– Защо не? – на Люси изобщо не й пукаше.

– Незаконно е! – Журналиста се ухили до уши. – Позволява ни се само поза „енорк“. Нали знаеш – обратното, аз отгоре!

– О, млъкни! – Люси го целуваше. – Трябваше да ти го кажа! Трябваше! Обичам те! И винаги съм те обичала! Точно това ми липсваше! Ох! Ох!

– Бързо! – извика Журналиста. Оставаха им само шейсет инима преди бомбата да избухне.

– Да! Да!

Търкаляха се и се целуваха, без въобще да усещат студения метален под на рампата под голата си плът.

– Животът е толкова кратък! – изведнъж Люси сграбчи ръката му и погледна часовника. Хич не можеше да схване какво показва. – Колко сочи? – попита тя.

– Трийсет инима!

– Само толкова ли? – попита тя.

– Да! – извика Журналиста. – Да!

– Обииииичам тееее! – изкрещя Люси.

– Ооооооох! – изкрещя Журналиста и двамата се строполиха заедно на пода, а часовникът отбеляза нула...

Лежаха и чакаха взрива, който щеше да сложи край на вечността и да прекъсне кратката им любов. Но за разлика от двамата любовници нищо друго не свърши.

– Какво стана? – първа проговори Люси.

– Знам ли? – рече Журналиста. – Знам ли?!

XV.

Нети изведнъж успя да се надигне на кушетката, където я бе положил Дан, и изкрещя:

– О, Боже! Бомбата ще избухне само след пет минути!

„Пет минути! – помисли си Дан. – Точно в този момент в евтините романи пред лицето на неизбежното унищожение двамата започват да се любят страстно.“ Жалко, че Нети в момента беше толкова дърта.

– Трябва да отидеш и да говориш с нея! – примоли сетя.

– *Какво?!* – възкликна Дан.

– Не мога да ти го обясня! Просто ми повярвай! В Машинното е!

– *Какво?!* – повтори Дан малко дебилно.

– **БЪРЗО! В МАШИННОТО! ГОВОРИ С БОМБАТА!**

Дан реши, че макар и дебилността да си има своето място в човешкия репертоар от реакции, сега нито ѝ беше времето, нито мястото. Излезе бързешком от Козметичния салон (очевидно се намираха точно там) и се втурна покрай Големия осов канал, като се опитваше да не обръща внимание на неизбежния припев:

Тя тогава обви го с ръце
и даде му своето сърце,
а също и цели шест пнеда му даде бакшиш!

Първото нещо, което видя, щом нахлу в Машинното, беше голяма бомба, стърчаща от един шкаф. Един доста дружелюбен глас нареждаше:

– Петдесет и осем... петдесет и седем... петдесет и шест... петдесет и пет... петдесет и четири...

Дан не се сещаше какво да каже. В края на краищата досега не му се беше случвало да заговаря бомба. Хич не му идваше наум с какво би могъл да я заинтересува.

– Здравсти – каза той.

– Петдесет и три... петдесет и две... здрасти... петдесет и едно... петдесет... – отговори жизнерадостно бомбата.

– Има ли някакъв шанс да не избухнеш? – Дан бе решил, че ще е добре да мине направо по същество.

– Не... Четирийсет и осем... четирийсет и седем...

Дан не беше човекът с най-голямото въображение на света. Знаеше го. И Люси го знаеше. И Найджъл го знаеше. Беше предан, работлив, верен, усърден – притежаваше всички тези достойни за възхищение и желателни качества за евентуалния партньор на всекиго. И все пак точно сега му се налагаше да измисли нещо необичайно. Изведнъж той се сети за единственото, което нямаше как да не представлява интерес за бомбите.

– Наистина ли го искаш? – попита той. – Искам да кажа, това твое не бие ли малко на самоунищожение?

– Четирийсет и шест... четирийсет и пет... четирийсет... Виж какво! Аз съм само едно просто приспособление за броене и избухване и не съм оборудвана за философски дискурс – отговори бомбата. – Моля те, не ми говори, докато броя. Да му се не види! Заради тебе забравих докъде стигнах! Видя ли какво стана? Рестартирам броенето. Хиляда... деветстотин деветдесет и девет... деветстотин деветдесет и осем...

„Хванах му цаката, гадта му с гад!“ – помисли си Дан. Свери часовника си с броенето на бомбата. Имаха около шестнайсет минути, преди да стане нужда пак да си поговори с нея. Обърна се и се затича обратно към Нети.

Мисълта за нея разбъркваше ума му като ръцете на комарджия, бъркащи тесте карти. Боже! Колко интелигентна беше! Как така толкова бързо бе разбрала къде е слабото място на бомбата? Бистротата на нейния интелект го караше да се чувства толкова скромнен и обикновен!

Но после изведнъж се сети колко стара изглежда и потръпна: сигурно му се беше привидяло! Можеше ли такова нещо да се случи с прекрасната, разкошна Нети? И точно тогава му хрумна най-странната мисъл: разбира се, това, което *се беше* случило с Нети, беше ужасно (а какво *всъщност* ѝ се беше случило?), но поне сега, помисли си Дан, той би имал някакъв шанс да я спечели!

Люси се обличаше доста припряно. Фактът, че двамата с Журналиста не се бяха разнесли на космически прах, я караше да изпитва остър срам. Всъщност не знаеше накъде да гледа.

Журналиста я зяпаше любопитно.

– Във вашия свят правите всичко по много различен начин – отбеляза той.

– О? – Люси се опитваше да се преструва, че всичко си е абсолютно нормално.

– Да – потвърди той. – На Блеронтин преди да правим секс, трябва да минем през цял куп абсурдни ритуали. Има едно нещо, на което му викат „ходене“ – когато една млада двойка излиза вечер заедно, без задължително да „стига докрай“, както се изразяваме ние. После има едно нещо, на което му се вика „годеж“ – тогава се разменят пръстени. Най-накрая следва един много сложен обред, който се нарича „венчавка“ – в него участват торта и „шаферки“, а също и „реч на кума“. Да не говорим пък за „медения месец“! Направо няма да повярваш през какви заврънкулки ни се налага да минем, преди да се любим! На мен много повече ми харесва така, както го правите на Земята!

– Но бомбата може да избухне всеки миг! – напомни му Люси.

– Бомбата ли? О! Пангалин! Бях забравил! – и Журналиста си започна мислено дрехите.

Докато тичаха покрай Големия осов канал, те за една бройка не се сблъскаха с Дан, който търчеше обратно към Козметичния салон – разминаха се точно за една осемстотин шейсет и четвърта част от секундата, което по някакво невероятно съвпадение беше точно числото, до което бомбата бе стигнала, щом Люси и Журналиста влязоха в Машинно отделение.

– Осемстотин шейсет и четири... осемстотин шейсет и три... – броеше бомбата.

– Защо е стигнала само до осемстотин шейсет и четири? – зачуди се Люси.

– Колко си красива! – отвърна Журналиста.

Люси усети, че този мъж продължаваше да я гледа доста странно и изведнъж ѝ се прииска той да се съсредоточи върху належания проблем.

– Може би когато сме извън помещението, не брой? – предположи Люси. Тя издърпа спътника си навън през вратата, но щом се заслуша, изведнъж усети ръцете на извънземния върху гърдите си.

– Оооох! Люси! Не мога да спра да мисля за тебе! – измърмори той и започна да търка нос във врата ѝ.

– Осемстотин шейсет и две... осемстотин шейсет и едно... – продължаваше бомбата, макар и да се намираха извън помещението. Значи тази теория не важи, помисли си Люси и се изтръгна от прегръдката на Журналиста.

Щом влязоха пак, тя се втренчи в бомбата и се опита да мисли, но това е нещо доста трудно, когато някакъв извънземен ти навира езика си в ухото и ти разправя, че те обичал повече от всичко на света.

- Моля те, Жу! – възкликна Люси. – Сега нямаме време...
- Ти го започна... – напомни ѝ той. – А ние, блеронтинските мъж-кари, като се възбудим веднъж, сме склонни да мислим само за едно!
- И преди съм срещала такива като тебе! – опита се да го отблъсне Люси.
- Само пак ме пипни там! – шептеше той в ухото ѝ.
- Престани! – извика Люси.
- Какво? – обади се бомбата. – О, мамка му! Помислих си, че говориш на мен! И сега пак забравих докъде съм стигнала! Рестартирам бронето. Хиляда... деветстотин деветдесет и девет...
- Обичам те! – рече Журналиста. – Ти си всичко, за което някога съм мечтал!
- Тя се обърка! – възкликна Люси.
- Моля те, сложи си ръката тук... – каза Журналиста.
- Слушай! – викна Люси на бомбата. – Кой бейзболен отбор спечели Световната серия през 1997-ма?
- Деветстотин деветдесет и седем... деветстотин деветдесет и... Нали вече ви казах да не ми приказвате, докато броя! Щом искате бомба, с която да си плямпате, трябваше да си вземете „Мегабум! Про“ – тя е с мултипрограма, разбира човешката реч и е оборудвана със софтуер за общи приказки, ето защо прави едно много по-скъпо „бум!“ Но нещата са такива, че разполагате именно с мен, а аз се старая максимално при едни извънредно тежки обстоятелства! Рестартирам бронето. Хиляда... деветстотин деветдесет и девет...
- Имаш най-прекрасната кожа – изстена Журналиста и захапа доста силно Люси по мекото на ухото.
- Оуу! – извика Люси. – Виж какво, Жу, ти стой тука и продължавай да си приказваш с бомбата, а аз се качвам да търся капитанския мостик.
- Не бих понесъл раздяла с теб! – вкопчи се той в ръката ѝ.
- Ако не останеш тук да си приказваш с бомбата и двамата ще гръмнем! – напомни му тя.
- Само още веднъж! – примоли се Журналиста. – И тогава вече ще мога да мисля нормално. Честно! Блеронтинските мъже имат нужда да правят секс поне два пъти, преди да са способни отново да мислят нормално. Всеки го знае!
- Люси въздъхна, разроши косата на извънземния и се зачуди в какво ли, мътните да го вземат, се беше забъркала...

XVI.

Докато Дан си говореше с бомбата, преждевременно остарялата Неги се възползва от възможността да огледа стаята, в която се намираще. Отначало ѝ се стори, че това сигурно е някаква стая за мъчения – или поне килия за разпити. Но щом си сложи преводочилата, разбра, че било Фризьорският и козметичен салон на кораба. Менгеметата за смазване на пръсти всъщност бяха нокторезачки със сложна конструкция, електрическите столове – високоергономични съоръжения за седане, а индивидуалните газови камери – сешоари. Всичко ставаше ясно, когато прочетеш мотото над входа:

ДОБРЕ ДОШЛИ В ТВОРБАРИЯ ЗА КРАСОТОТЕРАПИЯ И
ПРИЧЕСКИ НА ЗВЕЗДНИЯ КОРАБ „ТИТАНИК“! ЩЕ СИ
ТРЪГНЕТЕ ОТТУК ПО-ХУБАВА И ПО-МЛАДА.

Неги вдигна сбръчкан пръст и натисна копчето на стената до една кушетка, под което се мъдреше надпис „НАТИСНИ“. Изведнъж над кушетката изскочи телена конструкция във формата на ръка и увисна на няколко сантиметра от лицето ѝ. В същото време от тавана започна да се спуска огромен стъклен похлупак, който най-накрая захлупи и нея, и кушетката. После един успокоителен глас каза:

– Преценихме от какво разкрасяване имате нужда и макар да разбирате, че имате тежък проблем, бихме желали да ви уверим, че няма такова нещо, което вие да поискате и ние да не сме способни да изпълним благодарение на техниките за заличаване на старостта и възвръщане на красотата, разработени от доктор Леовинус. Легнете по гръб и се отпуснете, а ние ще ви възвърнем цъфтежа на младостта. Обикновено един терапевтичен сеанс изисква само няколко едо, но в критични случаи като вашия може би е необходимо малко повече време. Извинете ни за това, че ще ви забавим.

В следващия миг телената ръка обхвана лицето ѝ, а стъкленият сандък мигом се изпълни с някакъв пурпурен газ. В първия миг Неги се ужаси, но щом ароматите нахлуха в ноздрите ѝ, тя се отпусна: еротични аромати, екзотични аромати, миризми, каквито не си бе и представяла, мирис на чудо... а в същото време усещането по лицето ѝ беше неизразимо меко и нежно. Отпусна се назад – надяваше се само Дан да е успял да поговори с бомбата.

Дан се втурна в салона и откри, че Нети я няма. Там, където я беше оставил, в момента имаше стъклен сандък, изпълнен с пурпурен газ.

– Нети! – извика той и задумка с юмруци по стъклото, но полза никаква. Огледа сандъка от всички страни, ала не успя да открие нито копче за изключване, нито начин да разкара това нещо, ако Нети наистина е там вътре.

След близо петнайсет минути напразни усилия Дан изведнъж си спомни, че се налага пак да поговори с бомбата. Така че си плю на петите и се втурна обратно към Машинното.

Междувременно Журналиста продължаваше с опитите да разкопча деловия раиран костюм на Люси.

– Разбираш ли, ние просто не сме свикнали на непринуден секс – уверяваше я той. – Блеронтинските жени страшно се превземат! Нали разбираш... Искат подаръци, искат да се държим с тях мило и да ги водим по скъпи ресторанти и въобще всякакви такива простотии... Да срещне човек жена като тебе е направо велико! Хайде пак!

– Нали каза, че след втория път вече ще можеш да мислиш нормално? – възрази Люси, чийто ум се мъчеше да се съсредоточи върху проблемите, които според нея бяха по-належащи в момента.

– Да, ама то с ръчичка всъщност не се брои. Пък и да знаеш, блеронтинските мъжкарки какво ли не дрънкат, когато са възбудени.

– Шейсет и три... шейсет и две... шейсет и едно... – нареждаше бомбата.

– Ей! Бомбо! Ама ти какво си мислиш, че правиш?! – спомни си Люси изведнъж какво би трябвало да прави *тя*.

– Моля? Шейсет... – отговори бомбата.

– Казах: бомбо! Ти какво си мислиш, че правиш, да те вземат дявалите?! –

– Не ми приказвайте! Не ми приказвайте! Точно тука е завързаната част! Четирийсет и девет... не, не! Такова де, осем... Мамка му! Ето на, пак се разконцентрирах. И пак вие сте виновни! Рестартирам броенето. Хиляда...

– А в момента съм възбуден – завърши Журналиста.

Точно в този миг Дан се втурна с гръм и трясък в Машинното. И видя извънземния, към който вече беше започнал да изпитва обяснима агресивна неприязън – оня бе коленичил зад Люси; съвсем явно се

търкаше о нея.

Люси скочи на крака.

– Дан! – възкликна тя. – Слава Богу, че не си избухнал!

– Деветстотин деветдесет и шест... – обади се бомбата.

– Прекъсвам ли нещо?

– Да! – сопна се бомбата. – Сега пак трябва да започвам отначало!

Хиляда...

Люси забеляза, че Дан не е в най-добро настроение.

– Току-що открихме как да объркваме бомбата – съобщи тя.

– Като ѝ приказваме – кимна Дан. – Тъй, тъй. Нети се сети.

– О, много ясно, че точно *тя* ще се сети!

– Деветстотин деветдесет и четири... – продължаваше бомбата.

– Земната сексуалност като че ли е много по-различна от блеронтинската – установи Журналиста.

– Така ли? – Дан измерваше с поглед извънземния и се чудеше къде точно да го фрасне като за начало.

– Да – Журналиста прегърна Люси през кръста. – На Блеронтин мъжкарите изпитват едно нещо, което наричаме ревност. Ако някой мъжкар свари друг мъжкар да опипва гаджето му, можем да стигнем и до крайни форми на насилие.

Дан тъкмо бе решил, че носът е най-подходящата точка за първия удар, когато Люси успя да се изтръгне от влюбения Журналист и притича до него.

– Трябва да се махаме от този кораб – и то възможно най-скоро. Предлагам Жу да остане тук и да приказва с бомбата, а ние да потърсим капитана.

– Но вие не сте разбрали... – обади се Журналиста. Дан реши засега да сдържи железния юмрук на отмъщението. Щеше да го запази за по-късно.

– Всичко съм разбрал – и то твърде добре – отговори той. – Трябва да накараме капитана да ни откара обратно на Земята – веднага! – и той изскочи от Машинното и хукна покрай Големия осов канал към носа на кораба.

– Виж какво, с теб беше страотно – обърна се Люси към Журналиста, който пак беше застанал зад нея и навираше физиономията си във врата ѝ, – но трябва да се върнем в реалния свят! *В нашия реален свят* – и се опита да махне ръцете му от блузата си.

– Но блеронтинските мъже просто не могат ей така изведнъж да „изключат“! – обясни Журналиста. – За да възвърнем равновесието си,

ни е нужно многократно задоволяване!

Люси беше ходила две години на курсове по самоотбрана – по време на специализацията си – и винаги мъничко бе съжалявала за това, че никога не ѝ се бе удала възможността да приложи уменията си на практика. Затова с известно задоволство установи, че точно сега ѝ се предоставя такава. Реши да използва стандартната хватка спрямо влюбен извънземен, който те гушка изотзад. Беше съвсем елементарно, във всеки учебник го има. И тя заби лакът в стомаха му.

– Ооооооууу! – изпъшка Журналиста. Полуизвърната, Люси хвана лявата му китка, метна го през рамо и го тръшна на пода!

– Ооооооууупф! – изпухтя Журналиста.

Люси му заговори твърдо – с най-представителния си адвокатски тон:

– Ти стой тук и не спирай да приказваш с бомбата! Аз отивам да намеря капитана!

И се втурна през вратата след Дан.

– Ти не разбираш! – викна Журналиста подире ѝ. – На този кораб няма капитан!

Но Люси беше изчезнала.

– Деветстотин и седемдесет... – продължаваше бомбата.

– Ти не знаеш какво правиш! – ревна Журналиста. – Аз ще съм ти нужен!

– Моля? – обади се бомбата.

– Не говорех на тебе!

– Мамка му! – изруга бомбата. – Рестартирам броенето. Хиляда... деветстотин деветдесет и девет...

XVII.

Когато Люси настигна Дан, той вече беше разбрал как се стига до Капитанския мостик на Звездния кораб „Титаник“.

Най-характерното за мостика беше – както се бе опитал да изтъкне пред тях Журналиста – очевидната липса на някой или нещо, което би могло да се определи като „капитан“. Всъщност се наблюдаваше явна липса под каквато и да било форма на когото и да било.

– Исусе! А сега какво ще правим? – измърмори Дан. Люси се вкопчи в ръката му.

Целият мостик беше опасан с редица илюминатори, разкриващи огромната черна безкрайност на космоса и ослепителната ръка на Млечния път, по който летяха. Таблата под илюминаторите бяха покрити с най-различни екрани и съответните им копчета. Първият показваше серия случайни блокчета, които падаха от горния край на екрана надолу. На втория се виждаше нещо като състезателна писта. Третият представляваше игричка от типа „избий ги до крак“, а следващият показваше игра, очевидно създадена на основата на самия кораб.

– Ама това са видеоигри! – Люси се изпълни със справедливо възмущение. – Изобщо не са системи за управление!

Всъщност Капитанският мостик надали беше нещо повече от първокласен развлекателен салон. Беше проектиран специално, за да се забавлява капитанът по време на дългите и скучни междугалактически полети, тъй като корабът бе почти изцяло автоматизиран и самоуправляващ се. В края на краищата Титания – там, в сърцето на корабния разум – беше далеч по-способна да взема решения и да дава заповеди от всяко обикновено живо същество.

– Е, и? – рече Дан.

– Ами... Май ще е най-добре да разберем как точно се управлява това чудо и да му дадем курс към Земята – предложи Люси.

– Е... Какво точно има между тебе и... и... онова...

– Той не е „онова“. Той е един съвсем обикновен извънземен и между нас няма нищо.

– Мачкаше ти гърдите.

– Не, съвсем не! – Люси не можеше да понася Дан в такива моменти. Защо не й оставяше собствено пространство? Защо вечно изкривяваше всичко? Онова, което имаше значение, бяха те двамата: Люси и Дан.

– Онова, което има значение, сме ние двамата – рече Люси. (Репликата си сви от предното изречение). – Ти и аз.

– Ти, аз и всяка друга форма на живот, която докопаш! – избухна Дан.

– Исусе! Дан! Колко си ужасен!

– Просто констатирам факта.

– Е, щом наистина искаш да знаеш фактите: никога не съм спала с Юрген Зензендорф!

– Не ти говорех за Юрген Зензендорф! – „Типично за Люси, помисли си Дан, да посочи някой друг случай, за който *би могла* да се защити.“ – Никога не съм те подозирал, че си си легнала с Юрген Зензендорф. Искам да кажа, Юрген Зензендорф беше абсолютен гъз.

– Не беше! Колко типично за тебе – да клеветиш приятелите си само защото си толкова невероятно и маниакално ревнив! – Люси бе задействала тежката артилерия. Дан предприе припряно отстъпление.

– Добре! Добре! Приемам мнението ти за Юрген! Готин беше! Харесвах го. И колекцията му от молци харесвах. И майка му – също. Юрген беше ВЪРХЪТ...

– Или пък Джими Кларк!

– А! Сега вече знам, че лъжеш!

– КАК МОЖА ДА ГО КАЖЕШ?!

– Джими Кларк сам ми каза, че е спал е тебе!

– Лъжлив гадняр!

– Както и да е. Това е било преди да те познавам. Изобщо не искам да говорим за това!

– Защо тогава го започна? – Люси вече крещеше с всичка сила. Дан откри, че онова, което искаше да направи преди малко, се съсухря и се превръща в немошно объркване. Всъщност беше забравил за какво бяха започнали да се карат.

– О, Дан! – Люси поривисто го прегърна. – Защо вечно си толкова далече?

– Тук съм, Люси!

– Но аз сякаш никога не мога да стигна до тебе. Обичам те.

– И аз те обичам – отговори Дан и я целуна; тя почувства колко далече е той всъщност.

– О, Дан, хайде да се оженим – предложи Люси.

– О, ей сега, веднага. Намираме се на извънземен космически кораб, Господ знае колко далече от Земята, а ти искаш да спретнеш сватба!

– Знаеш за какво говоря – настоя тя.

– Не е хубаво да се прибързва с подобни неща.

– Дан, живеем заедно вече тринайсет години! Изтървали сме момента да прибързваме!

– Чакай да потръгне хотелът и тогава ще говорим – разумно предложи Дан.

– На тебе *наистина* ти харесва тази къща, така ли?!

– Разбира се. Направо съм луднал по нея.

– Само дето вече я няма.

– Ами тогава ще я построим отново – Найджъл взе сума ти пари от продажбата на „Топ тен травъл“. Ние сме богати! Ще я построим още по-хубава и ще спретнем най-хубавото хотелче в целия проклет свят!

– Ако някога се върнем.

– Ако някога се върнем – съгласи се Дан. Огледаха се из така наречения капитански мостик с библиотеката, сбирката от видеокасети, шахматните дъски и масичките за карти, ваната с джакузи, масите за бильярд, кинокомплекса и фитнессалона и се зачудиха как, по дяволите, биха управлявали нещо, което изобщо нямаше табло за управление.

– Люси – обади се Дан.

– О! Не започвай пак! Той не правеше нищо такова!

– Не ти говоря за това – обясни Дан.

– Хубаво! – точка за Люси.

– Нали видя тази игра, в която май става въпрос за самия кораб?

– А-ха? – Люси се беше втреничила през илюминатора над таблото с игрите.

– Е, ами тя като че ли нещо се променя.

– Знам, че е глупаво... – рече Люси. – Но да не би да предполагаш, че тази игра *не е* компютърна игра?

– Искаш да кажеш, че това може да е истински екран, който показва какво се задава насреща ли? – Дан също се бе загледал през илюминатора. Цял ескадрон от дребни и тромави на вид ракетки фучеше към кораба. Той погледна екрана. Движенията им съвпадаха съвсем точно с движенията на ракетите там.

– О, Боже! – смънка Люси. – Нападат ни!

В този миг в капитанската каюта изведнъж се втурна Журналиста.

– Корабът се управлява автоматично! – изпухтя той. – Но в централната интелигентна система липсват някои части. Не можем да

поемем управлението, освен ако не ги намерим и върнем по местата им!

– Твърде късно е! – Люси кимна към илюминатора. Корабът вече беше изцяло обкръжен от дребните ракетки.

– Свещени Пангалин! – промърмори Журналиста.

Изведнъж от високоговорителите прокълтя глас:

– Обкръжени сте. Предайте се веднага или ще открием огън!

– Бързо! – изрева Дан и бутна Журналиста към таблото. – Как да се предадем веднага?

– Нямам ни най-малка представа! – отговори му Журналиста.

– Ако откажете да се предадете, след трийсет иници откриваме огън! – рече гласът на вражеската космическа флота.

– ПРЕДАВАМЕ СЕ! – изкрещя Люси, но гласът ѝ просто отекна между стените на каютата.

– НАПРАВИ НЕЩО! – писна Дан.

– Нали ви казах! На кораба му липсват много важни части! Не знам какво да правим! – Журналиста натискаше копчетата толкова бързо, колкото можеше, но без никаква полза.

– Щом отказвате да се подчините... – проехтя гласът.

– НИЕ СЕ ОПИТВАМЕ! ПРОСТО НИ ДАЙТЕ ШАНС! – Люси се беше покатерила на таблото и ръкомахаше към ракетите в отчаян опит да привлече вниманието им.

– ...щом отказвате да се подчините, нямаме никакъв избор, освен да открием огън.

Космосът навън изведнъж избухна в светлини. Ужасна шумотевица разлюля могъщия корпус и оглуши всички вътре. Люси падна от таблото, а Дан и Журналиста се проснаха на пода, запушиха уши и затрепериха.

Последва пауза.

– Предавате ли се? – прокълтя отново гласът по високоговорителя.

– ДА! ДА! ПРЕДАВАМЕ СЕ! – писнаха и тримата в Капитанския мостик.

– Много добре! Не ни оставяте никакъв избор!

Избухна нов могъщ трясък – този път дори корабът се разтrese от експлозиите. И после – тишина. Ракетките лекичко затегнаха обръча. И гласът прокълтя отново:

– Вижте какво! Не ни се ще да повреждаме кораба, но щом отказвате да се подчините, ще се наложи.

Журналиста бе изнамерил някакъв микрофон. Натисна едно копче и ревна в него:

– СПРЕТЕ! СПРЕТЕ! ПРЕДАВАМЕ СЕ! СПРЕТЕ!

Гласът му оглуши всички на борда на Звездния кораб „Титаник“, но навсякъде другаде цареше ужасяваща тишина. След това чуха врага за последен път:

– Вие ще бъдете отговорни за всяка повреда на кораба! – При тези думи една вълна от по-дребни ракетки се отлюспи от основната флота и се втурна към „Титаник“. Покрай дулата на оръдията им присветнаха светлинки и хрущенето на раздрана метална повърхност разтреса огромното туловище.

– О, Божичко! – изпищя Люси.

Никой от тях не би могъл да ви каже колко време продължи атаката, но и на тримата им се стори, че минаха поне няколко живота. Шумът, вибрациите, трясъците и подскачането на гигантския кораб не спираха и не спираха. Люси усети, че Журналиста стиска гърдите ѝ, но реши да не казва нищо.

Когато всичко свърши, те почакаха, а после станаха. Трепереха и се тресяха. Първата вълна се завръщаше към основната флота; междувременно се отделяше втора вълна.

– Ето ги, идват пак! – кресна Дан и двамата с Люси отново се навяха под таблото. Но Журналиста остана прав със странен израз на лицето.

Люси и Дан се опитваха да се стегнат, за да посрещнат обстрела... но такъв не последва. Вместо това някой странно и далеч не войнствено задумка по корпуса на кораба.

– Ясаканци! – измърмори Журналиста.

Люси Дан предположиха, че това също е някоя извънземна ругатня и си останаха под прикритие, но Журналиста сръчка Дан и му рече:

– Виж!

Дан предпазливо подаде глава над таблото и се втренчи през илюминатора: втората вълна от кораби беше обкръжила Звездния „Титаник“ – цяла армия ниски, набити човечета в скафандри щъкаха около корпуса, чукаха и заваряваха тук-там.

– Гръм и мълнии, какво става тука?! – възкликна Дан.

– Поправят повредите – обясни Журналиста. – Такива са си ясаканците! Много мразят да повреждат хардуера!

– Ами софтуера? – попита Люси и си оправи сутиена.

– Ще ни трябва оръжие! – кресна Журналиста. – След мен!

Тримата се втурнаха извън капитанската кабина, прегънати о две, а врагът отвън чукаше и заваряваше все по-усърдно.

Междувременно от високоговорителите отново прокълът глас:

– Ще подновим атаката си веднага щом поправим първите повреди! Ако не се предадете, ще проникнем на борда и ще убием всеки, който ни се изпречи на пътя!

В каюткомпанията Журналиста откри скрито оръжие. Подаде по едно на Дан и на Люси.

– Как се използват? – попита Дан, докато въртеше странното оръжие в ръце. Имаше една такава къса джаджа, отстрани по нея пък се издуваха едни работи и още нещо, дето стърчи. Дан го бутна; лазерен лъч се стрелна във въздуха и огнена топка избухна в другия край на стаята.

– Ей така – обясни Журналиста, – обаче недей да го насочваш към мебелите. – Той изтича към пламналото перде, което Дан току-що бе подпалил, и сграбчи един пожарогасител.

– Не можем да ги използваме – възрази Люси.

– Тогава просто трябва да свикнете с мисълта, че ще ви изхвърлят от кораба вдън космическото пространство. Тия ясаканци не си играят! Дан! Дръж! Сложи го! – той подхвърли на Дан един шлем.

– Какво е това? – попита Дан.

– Космическият кораб притежава две реалности: данни и материя. Когато ясаканците проникнат на борда, ще се опитаме да поемем контрола и над двете. Така че някой от нас трябва да е подготвен да ги пресрещне!

– Не мога да схвана – призна си Дан.

– Това е VR-шлем⁵ – става дума за виртуална реалност. Щом го сложиш, можеш да навлезеш в данните и да видиш кога ще се докопат ясаканците до тях! – Журналиста явно губеше търпение.

– Сложи го, бе! – кресна Люси.

Шумът от поправката вече бе нетърпим.

– Какво правят там навън бе, да го вземат мътните? – възкликна Дан.

– Просто си сложи шлема! – писна Люси.

И Дан си го сложи.

– У-ха! – възкликна той. – Сега те разбрах! Вече съм там вътре, в кораба... Ей! Ама това е страхотно! Мога да влизам вътре в таблата! У-ха! Сега се движа по жиците! Ей! Превключвателите са огромни като

5. VR/BP – абривиатура от Виртуална Реалност. Б.пр.

градове! Маmicата му!

Щом Дан си нахлупи шлема, Журналиста сграбчи Люси и я зацелува така, сякаш утрешният ден никога нямаше да настъпи – както всъщност можеше и да, стане. И сякаш през цялото време бе очаквала това, Люси също го зацелува, но после изведнъж се дръпна и погледна нервно към Дан – той изкачваше някакви невидими стълби в своята виртуална реалност, след това се обърна, взе да опипва някакви невидими предмети и да скимти радостно.

– О, не се притеснявай за него! – изпухтя Журналиста. – Нито ни вижда, нито ни чува. Ние сме в материята. Той ще се потопа в онова нещо изцяло и докрай. Винаги става така: като сложиш такъв шлем за първи път и те няма пет-шест часа! Хайде да го направим!

Но Люси отново го отблъсна.

– Ясаканците нападат кораба! – протестира тя.

– Точно така! – отговори Журналиста. – Нямаме почти никакво време! Бързо!

– Ти само за това ли мислиш?! – изхленчи Люси.

Журналиста вече я хапеше по врата и по гръбнака й запълзяха възбуждащи тръпки.

– Нали ти казах, ние, блеронтинските мъжкар, като се възбудим веднъж...

– Аааа! – писна внезапно Люси. – Ами бомбата?!

– Пангалин! – възкликна Журналиста. – Забравих! – той извади малко устройство от многобройните си джобове и го включи.

– Двайсет и пет... дваайсет и четири... дваайсет и три... – броеше бомбата.

– Зайци беззъби! – изруга Журналиста. – Почти е свършила!

– Двайсет и две... – рече бомбата.

– Ей! Бомбо! – кресна Журналиста в устройството.

– Не ми говорете! – изхленчи бомбата. – Почти накрая съм... Двайсет и три... Не, това вече го минах...

– Нападат ни! – изкрещя Журналиста.

– Двайсет и... О, не! Мамка му! Рестартирам броенето. Хиляда...

Журналиста изключи телефона и зацелува Люси, като същевременно разкопчаваше костюма й.

– Замалко да я изтървем! – въздъхна той.

– О-па! Замалко да се бутна в един транзистор! – възкликна Дан.

И тогава Люси докопа Журналиста и го срути на пода.

– Ти си луд! – изпъшка тя.

Когато Люси и Журналиста най-сетне успяха да навлекат дрехите си, думкането и лумкането по стените на кораба вече беше спряло. Дан, който продължаваше да се промъква през някакви невидими препятствия из данните, изведнъж кресна:

– В кораба са!

Журналиста награби колкото можеше да носи оръжия и се втурна навън. В долния край на Големия осов канал дребни, набити фигурки вече щъкаха по кея. Журналиста се скри зад голям пиадестал, върху който гореше свещник, и се прицели. Щом и Люси се присъедини към него, той стреля. Поредица от експлозии разлюля кея и нашествениците се проснаха по очи.

В следващия миг Люси усети как въздухът наоколо и над нея избухва в светлини и грохот. Ясаканците бяха отвърнали на огъня.

– Хей! Тоя въздушен канал край няма! – Люси се обърна и видя, че Дан (както си беше с ВР-шлема и в пълно неведение за всичко, което става в материята) е излязъл през отворената врата и сега върви право към Големия осов канал.

– ДАН! – изпищя тя и се втурна към него, щом краката му стъпиха на края на брега. Мигом избухна нова експлозия – ясаканците пак стреляха. Но Люси бе успяла да докопа Дан за ръкава. Съумя да го дръпне навътре, точно когато щеше да цамбурне във водата и го бутна обратно към каюткомпанията. Журналиста междуременно стреляше като побъркан най-общо по посока на нашествениците. Но вече се беше вдигнал такъв пушек, че и двете страни не виждаха кой знае какво.

– Да се махаме оттук! – изкрещя Журналиста, подбра Люси и Дан и ги набута обратно в каюткомпанията.

XVIII.

– Кой е подпалил пердетата?! – кресна Болфас в мига, в който нахлу в каюткомпанията. Кимна и двойка ясакански майстори веднага изтича да ги смени. Болфас беше повел Специалния си нападателен отряд по един заден сервизен коридор към каютите на екипажа, докато Йелин и Асмак предвождаха фронталната атака по главните артерии на кораба.

На Болфас страшно му хареса как бяха успели да дооформят тавана на сервизния коридор. Той се преизпълваше с тихо задоволство, докато сред нощния мрак съзерцаваше майсторството и висококачествения материал, щедро използвани дори в сервизната площ на огромния кораб.

– Никога в цялата история на нашия народ не е имало друг подобен строеж! – разказваше той на внуците си, насядали вечер около камината, докато си хапваха яхнийката с галушки и сноковите пръжки. – Дори и пердетата в каюткомпанията са изтъкани от космите на копrienен канадил, който живее високо в планините Мерлор и може да се улови само с любов и доброта. Косъмът на канадила е толкова фин, че може да се тъче само на светлината на луните, защото огрее ли го слънце, се топи като сняг. – Децата обичаха тези приказки за майсторството и храбрите подвизи на инженерството.

И щом Болфас видя как някой е поругал подобна изпипана работа, направо нещо го преряза. Всъщност наистина *страшно* се вбеси.

Точно в този миг една фигура с ВР-шлем се препъна в прага, последвана от още двама – единият от които съвсем явно беше блеронтинец предател. Черен гняв погълна Болфас и в следващия миг вече бе извадил своя СР-пистолет и попиля тримата новодошли на космически прах. Телата им избухнаха като свръхнови и навсякъде пръснаха черва и разкъсана плът, която бързо се нажежи и пламна радостно, преди да успее да оплеска или опетни прекрасните, лакирани на ръка стени.

Ужасна кабафония изпълваше ушите на Люси, бяла завеса от нажежена светлина забули очите ѝ. Тя изпищя, вкопчи се в Журналиста и се строполи на пода в безсъзнание. Толкова ужасно беше.

Болфас се ухили и духна дулото на СР-пистолета си. Гневът му утихна, той завъртя оръжието на пръста си и го пхна обратно в кобура.

Тук му е мястото да се обясни, че ясаканците бяха много добра и трудолюбива раса, предана на занаятчийското майсторство. Мнозина от тях обаче се поддаваха на сляп, кръвожаден гняв при сблъсък с

определени неща, като например претупана през пръсти работа или неуважение към изящната изработка. В далечното минало подобни яростни изблици бяха водили до страшни разрушения, засягащи и живот, и имот. Но тъй като тези настроения им минаваха също толкова бързо, колкото и ги обземаха, следваха непоносими угризения за тези иначе мили и любезни хорица. Ето защо ясаканските учени бяха разработили СР-оръжието, което за разлика от хардуера, разработван от повечето военни учени, беше предназначено по-скоро за *намаляване* на смъртта и разрушенията, отколкото за увеличаването им. Оръжието за Симулирано Разрушение – или СР-оръжие – създаваше на онзи, който го използва, временното впечатление за кървава мъст, без всъщност да причинява никаква реална вреда. Това неизменно изненадваше и шашваше врага, но само толкова.

Люси не знаеше нищичко за това и беше повече от шашардисана, щом разбра, че все още е жива – и то в достатъчна степен, за да чуе как водачът на нашествениците изкомандва:

– Вие сте арестувани! А къде са другите?

– Хей! Ама това е страхотно! Вървя по един от киберневтичните неврални пътища! Все едно се плъзгам по вода! И-хуууу! Разкош! – възкликна Дан.

– Махнете това тъпо нещо от главата му! – кресна Болфас Ясаканците нямаха време за упражнения във виртуалната реалност. Те си имаха работа изключително с материята. Двама от нашествениците наградиха Дан и дръпнаха шлема от главата му.

– Ей! Ама на мене ми харе... Леле-мале! К'во става?! – облеши се Дан, подложен на ВВМ – Внезапно Връщане в Материята.

– Къде са другите, казах? – повтори Болфас.

– Други няма – отговори Журналиста с най-грубиянски тон.

– Хайде, бе! Да не съм расъл в блеронтински държавни ясли⁶!

– Кой управлява този кораб? – Болфас отново започваше да се дразни. Току-що бе забелязал окаяния вид на масите в столовата: блеронтинските дърводелци бяха използвали недосъхнал литински бор от Северен Блеронтин – доброкачествен дървен материал, който само след две-три десетилетия щеше да се изкоруби гадно и... Падението на Факник! Дори не бяха прикрили сглобките! Всъщност като се загледаш, се

6. Тези институции се ползваха с лошата слава, че произвеждат лица с умствен капацитет далеч под средния, което вероятно се дължеше на факта, че поколения наред блеронтинските власти бяха икономисвали пари от тези учебни заведения, като забраняваха в тях да се изучава каквото и да било. Б.авт.

забелязваше, че цапфите са едва извити и отгоре ръбът е толкова тънък, че няма как да се захванат! Тези хора не бяха ли учили елементарни основи на изкуството на сглобяването? Болфас посегна към СР-пистолета си...

Ала преди да успее да излее ужасната си, разрушителна мъст върху извършителите на подобно немарливо и нескопосно дело, стана чудо.

Вратата на каюткомпанията се отвори и вътре влезе чудно видение – хубавица така неопишимо прекрасна, че Болфас се влюби, влюби се дълбоко и трайно. Животът му никога вече нямаше да бъде същият.

Той отпусна надолу СР-пистолета, обзет от детинско обожание.

Неги, която тъкмо беше минала през сеанса за подмладяване в необикновения разкрасителен салон на Леовинус, не само отново се бе сдобила е младежкия си тен, но и тялото ѝ си беше върнало предишните пропорции. Всъщност ако имаше някаква разлика, тя беше, че кръстчето ѝ бе станало мъъничко по-тънко, гърдите – мъъничко по-твърди, а коремът ѝ – само една идея по-закръглен. Беше по-красива отвсякога, защото въпреки разцъфналата свежест на младостта, която отново грееше на лицето ѝ, то беше обляно и от мъдростта, която идва, след като си преживял няколко милиона светлинни години. Старият Леовинус явно си разбираше от работата.

– Неги! – измънка Дан.

– Кой, кой? – разсеяно попита Болфас.

– Здравсти на всички! – поздрави хубавицата. – Какво ще кажете да се запознаем, а? Аз съм Неги.

– Капитан Болфас на вашите услуги! – Болфас се изопна в стойка „мирно“. – А това са ефрейтори Яктрак, Едембоп, Рагултиен, Десембо, Лунтпаргер, Форцаб, Какит, Зимуиди, Дютерпрат, Катцитинкер-Ригипитил, Пурценхаккен, Рууфклийтоп, Спанглоуидин, Бюк-Хамадорф, Бунуливотер, Бруделхампон, Харцимволд, Унктимпотер, Голхолиуол, Диснитратън, Тидолофт, Косимиуип, Еднокрокодил, Ерклекхамердрат, Инчбециглит, Самилфтодфт, Бюк-Уилингюджит (полубратовчед на Бюк-Хамадорф)...

– Здравсти, Неги! – обади се един от ясаканските нашественици.

– Барнципют – продължаваше Болфас – Спигхалиуилер, Мемсипортим, Иткип, Харлорфрейтор, Пулиджит, Бийкелмемсдорк, Упелсафат, Букхумстер, Ринтинийджълбън, Бутинтук, Пуудаласван, Сумпкрийторкателбурт...

– Вижте, много ми е неприятно, че ви прекъсвам – обади се Журналиста, – но на борда на този кораб има бомба, която ще избухне след...

– той включи мобифончето.

– Десет... девет... – броеше бомбата.

– Врял Пангалин! – възкликна Журналиста.

– Тихо! Блеронтински доставчик на калпава стока! – кресна Болфас и грабна мобифона.

– Той не е доставчик на калпава стока! – възкликна Люси (която, да си кажем правичката, се чувстваше малко нещо като посечена след влизането на Нети).

– Осем... – продължаваше бомбата.

– Дай ми го! – изкрещя Журналиста и се метна към мобифона. Болфас го подхвърли на ефрейтор Инчбециглит.

– Седем... – броеше бомбата.

– Стигна до „седем“! – кресна Журналиста.

– Хвърлете този блеронтински мърляч в килия! – изкомандва Болфас и сержанти Спанглоуидин и Ринтинийгълбън сграбчиха Журналиста в полунелсън и го изведеха от каюткомпанията.

– Шест... – обади се бомбата и ефрейтор Инчбециглит изключи мобифона.

– И тия двамата също! – Болфас сочеше Люси и Дан.

– Не! – развикаха се те. – Бомбата! – ала ги изблъскаха навън.

– Капитан Болфас – рече хладно Нети, – нямам време за обяснения. Моля ви, дайте ми мобифона.

– Боя се, че не мога да ви позволя да го използвате, Нети – отговори капитан Болфас. – От съображения за сигурност.

– Като например?

– Можете да извикате подкрепления.

– Капитан Болфас, имате думата ми, че на този кораб няма никой друг освен нас, доколкото знам. Освен това имате думата ми, че само след секунди една бомба ще ни разпръсне на космически прах, освен ако не ми дадете онзи мобифон.

Болфас се поколеба за частица от секундата, после кимна на ефрейтор Инчбециглит. Ефрейтор Инчбециглит се колеба дори по-малко и от частица от секундата и подаде мобифона на Нети. Тя го включи.

– Две... – обади се бомбата.

– О, бомбо! – каза Нети. – Нети се обажда. Помниш ли ме?

– Тъ-ъ... Едно... – рече бомбата.

– Колко по четири прави осем?

– Тъ-ъ... тъ-ъ... Нуу...

– Не... Колко по *четири* прави осем?

– Ъ... ъ... две? – обади се бомбата.

– А колко по две е шест?

– Три... – обади се бомбата.

– А колко по три е дванайсет?

– Четири... – обади се бомбата. Млъкна за миг, а после продължи: –

Пет... шест... седем...

– Уф! – рече Нети. – Това ще ни спечели малко време...

– Защо сте сложили тази бомба на нашия кораб? – натъртено попита Болфас.

– На *вашия* кораб?! – възкликна Нети.

– Защо сте толкова изненадана?! – извика Болфас. – Да не смятате, че не сме достатъчно умни и не можем да построим подобно прекрасно нещо?

– О, не! – отговори Нети. – Не исках да кажа нищо подобно! Просто вие нападнахте кораба. Някакси не ми *изглежда* да е ваша собственост.

– Разбира се, че е наша! – на Нети ѝ се стори, че капитан Болфас като че ли е възприел леко отбранителен тон. – По законно и морално право! Този кораб е справедливата компенсация за всички мъки и тегоби, които ни докараха блеронтинците!

– Вижте, не искам да изглеждам глупава, но...

– Вие никога не бихте могли да изглеждате *такава*, Нети – увери я капитанът.

– Благодаря... – Нети усети, че този нисък, русоляв непознат, в чийто ръце очевидно беше съдбата ѝ, започваше да я очарова. – Но аз не зная откъде е започнало всичко това.

– За мен ще е истинско удоволствие да ви разкажа цялата история от самото начало, draga ми госпожице – поклони ѝ се ниско Болфас. – Но първо имам едно неприятно задължение и то е да ви попитам: защо сте сложили бомба на този кораб?

– Не сме! – Нети се засмя лекичко и сърцето на капитана заприпка надолу към омекналите му колене. – На този кораб се оказахме по случайност... – и тя разказа на Болфас цялата история: как Дан и Люси възнамеряваха да превърнат с парите от „Топ тен травъл“ старата къща в хотел; как учтивият робот ги бе поканил на борда и всичко, което се бе случило до нахлуването на храбрите войници на капитана.

Щом млъкна, последва продължителна пауза, а най-накрая Нети добави:

– Ами това е всичко... честно!

Болфас сякаш изведнъж се стегна – докато тя говореше, май се беше замечтал. Сега скочи, изпъна се в стойка „мирно“ и тракна с токове по най-възпитан начин.

– Разбирам ви прекрасно, драга ми госпожице – той се поклонил и ѝ целунал ръка. Все повече придобиваше вид на герой, току-що излязъл от роман на Джейн Остин.

– Ние искаме просто да се върнем на Земята – рече Нети.

– Разбира се! – капитан Болфас отново тракна с токове и Нети потръпна вътрешно от възхита. – Изцяло на вашите услуги. Елате!

И Нети последва капитана, а високите ѝ токчета тракаха по покрития с прекрасен паркет сервизен коридор.

XIX.

Дан не беше съвсем сигурен защо чак толкова се изненада, когато разбра, че на Звездния „Титаник“ има килии. В известен смисъл така и трябваше, предположи той, ала въпреки това те изглеждаха съвсем не на място сред целия този лукс и елегантност. Килията, в която ги хвърлиха двамата с Журналиста, беше – каквито поначало са си килиите – гола и студена. Също и влажна – естествено, точно това би трябвало да очакваме от една килия, но все пак беше странно, при положение че се намира на подобен технологичен връх.

– Люси е такова страхотно парче за чукане! – Журналиста клатеше възхитено глава. – Късметлия мъж си ти.

– Виж – каза Дан, – много ми е неприятно, че трябва да те извадя от това заблуждение, но на Земята ние се отнасяме към тези неща различно от вас, блеронтинците...

– И още как! – възкликна Журналиста. – Когато Люси първа ми предложи да правим секс, направо не повярвах на ушите си!

– Какво, какво?! – възкликна на свой ред Дан.

– Ами ние си мислехме, че бомбата всеки миг ще гръмне и тя... такова... хей! Точно се сетих! Според теб тази, другата ти приятелка... как ѝ беше името?

– Тя ти е *предложила*... да правите любов?!

– Оная русата – Ноши!

– Нети.

– Според теб дали Нети ще се сети да заприказва бомбата?

– Не ти вярвам, че Люси ти е „предложила да правите любов“! – опъна се Дан.

– Така всъщност разбрах за първи път колко различно се отнасяте към секса вие на вашата планета!

Дан се умълча. От толкова години познаваше Люси – и какво?! О! Че те май вече станаха цели тринайсет години (а може би и повече, тъй като пътуваха със скоростта на светлината!) и през цялото време не помнеше някога Люси да е подела инициативата и за един-единствен сексуален акт. През първите години той понякога лежеше нощем буден и чакаше дали все пак тя няма да му посегне, но най-накрая се отказа. Тя винаги с най-голяма радост се любеше с него, но той трябваше да започне пръв. И беше приел, че просто това е положението.

– Ей! Надзирателю! – крещеше Журналиста през решетките.

– Жу! Ти ли си? – обади се гласът на Люси от една килия по-надолу по редицата.

– Люси! – викна Журналиста. – О, пангалинска канализация! Искам да те побъркам от чукане!

– ПРЕСТАНИ! – не издържа Дан и се нахвърли върху Журналиста. Двамата се затъркаляха по подгизналия под. Дан млатеше и риташе, а шашардисаният журналист Жу се опитваше да се оварди.

– Дан! ДАН! Ти ли си? – крещеше Люси. Чуваше, че се бият. – Престанете! Пестете силите си! Все някак трябва да се измъкнем оттук!

– Люси е права! – изпуктя Журналиста. Изведнъж бойният дух на Дан се изпари и той се зачуди защо ревнуваше толкова.

– Защо ме нападна? – попита Журналиста.

Дан понечи да му разясни земните сексуални нрави, но се спря.

– Вид какво – каза той, – хайде да сключим примирие! Просто повече недей да говориш за секс днес, става ли?

– Щом казваш... Но за мене не се притеснявай. Изобщо не съм шокиран от свободните ви нрави на Земята...

– Няма ли да млъкнеш поне за минутка?!

– Добре де! – съгласи се Журналиста.

– А сега – продължи Дан, – разкажи ми всичко, което знаеш за този кораб, на който се заклецихме, а после може би ще успеем да измислим заедно някакъв начин да се измъкнем.

И така, Журналиста разказа на Дан как заради строителството на Звездния кораб „Титаник“ планетата Ясака беше банкрутирала и как после „Звездострой Инкорпорейтид“ бяха преместили строителството, без да си изплатят дълговете. Разказа му и за слуховете за финансови проблеми около строежа на Блеронтин, за както подозираха, калпавата работа на Неомъжените майки тийнейджърки и за претрупването на нещата въобще. Дан научи и за Леовинус – архитекта, инженера, художника, композитора и най-великия всеобщ и всевъзможен гений на Галактиката – и за срещата с него преди излитането на кораба. Журналиста описа и Скралионтис, счетоводителя, който му беше съобщил за бомбата и заговора за взривяването на кораба, и за присвояването на застраховката, и за това как предателят скочи в обятията на смъртта, след като го беше нападнал някакъв папагал.

После той осведоми Дан как, въпреки че беше ранен, бе решил да

се скатае на борда, за да направи големия удар в журналистическата си кариера, който досега винаги му бе убягвал: щеше да извади на показ цялата история за построяването на кораба и в същото време да опише какво е да си единствен пътник на борда, (идеята била да се изстреля корабът на автопилот и след това да се изпрати на Дормилион, където да се качат първият екипаж и първите пътници.)

Журналиста разказа на Дан и как корабът бе претърпял СМПС (Спонтанен Мощен Провал на Съществуването) скоро след изстрелването и се беше стоварил на някаква неизвестна планета в най-затънтените краища на Галактиката. Най-накрая му описа как след катастрофата бе чул викове, идващи иззад една от завесите в Трапезарията на Първа класа и бе открил там Леовинус, увит и овързан от Скралионтис. Журналиста го бе освободил, а после се бе опитал да спре стареца, когато онзи се юрна да излиза от кораба – ала напразно; Въпреки годините си Леовинус го бе надвил (тогава на Журналиста още му течала кръв) и със заканаелни кръсъци, размахал блещукащ сребърен чиреп в ръка, въобразявайки си, че все още се намира на Блеронтин, великият гений изчезнал в мрака на чуждия свят...

– Капитан Болфас иска да те види – надзирателят внезапно прекъсна дългия разказ. Раздрънка ключовете, отвори вратата на мизерната килия и измъкна Журналиста навън.

Капитан Болфас бе съпроводил прекрасната Нети до Капитанския мостик. Там я бе поканил на чашка чай и бисквитки с канела, докато даваше необходимите разпореждания огромният кораб да поеме обратен курс към планетата Земя.

– Не бих желал да проявя неуважение – обясни й той, – но тази планета не ми е известна, макар че, разбира се, това би трябвало да е най-прекрасният свят, щом е дом на едно толкова прекрасно и очарователно създание като вас – той се поклонил и Нети усети тръпката с теб да се държат като с героиня от „Абатството Нортенгър“⁷.

– Убедена съм, че сте повече от способен да ни отведете у дома – и тя сведе очи.

– Ах! Драга ми госпожице! – възкликна капитанът. – Не аз, корабът сам ще ви отведе! Точното местонахождение на планетата Земя ще бъде записано в централния разум на кораба. Макар и никой от нас да няма ни най-малка представа къде се намира тя, всичко, което се иска от мен,

7. Роман от Джейн Остин. Б.пр.

е да кажа на Титания – така Леовинус е кръстил своята кибернавтична система. Тя ще я открие и ще ни отведе там.

Капитан Болфас натисна малко копче на едно от таблата до някаква видеоигра, създадена по скорошен блеронтински филм... и тук изведнъж романът престава да бъде от Джейн Остин. Дори и от Катрин Кук-сън вече не е.

– Бартфартингасти! – възкликна капитанът. – Нещо не е наред! Никакъв отклик!

Нети, която си мислеше, че Земята и „вкъщи“ са наистина съвсем близо – само на едно копче разстояние – изведнъж усети как те се отдръпват вдън космоса.

– Капитан Болфас! – ефрейтор Бюк-Уилинюджит (братовчед по сватовство на ефрейтор Бюк-Хамадорф) бе пристигнал току-що, останал без дъх и крайно изнервен. – Сърцевината на централната интелигентна система! Някой е отстранил жизненоважните функции!

Болфас се обърна към Йелин, който се беше заиграл с една игра от типа „изтреби ги до крак“.

– Това е работа на онзи блеронтински вандал! Доведете го веднага!

Когато хвърлиха Журналиста в краката му, Болфас съвсем се беше вбесил – не толкова, колкото щеше да се вбеси, ако бе разбрал за нестандартните материали, използвани за парапета около Централния кладенец или пък за скандалната липса на гланц на дъното и в шахтите за боклук (бяха казали на Неомъжените майки тийнейджърки там да не шлифоват и дори да не мазват с лак!), но все пак беше доста вбесен.

– Какво си направил с мозъка на Титания?! – ревна той.

Журналиста вирна брадичка и отговори:

– Мога да ви кажа само името, ранга и номера си.

– Това тук не ти е „Голямото бягство“⁸ – възкликна Болфас и размахна фенерче пред очите на Журналиста. – Кажи ми какво знаеш! Или ще заповядам на Хорст – виждаш ли го тук? – да ти направи най-лошото!

– Устните ми са запечатани! – Журналиста извърна глава.

– Много добре! Не ми оставяш никакъв избор! – изръмжа Болфас и го фрасна по физиономията с кожената си ръкавица.

– Добре! – изведнъж се съгласи Журналиста. – Ще ти кажа всичко, което поискаш! Всичко!

8. „Голямото бягство“ е името на известен блеронтински филм по истински случай: как каймакът на блеронтинската космическа флота, пленници в непревземаната крепост Драт-Кронер, се изхитрили да организират масово бягство. Странна работа, но главната роля в него се играе от Стив Макуин. Б.авт.

– Не ти ли се иска да те помъча още малко?

– Не! Предпочитам да ти го кажа веднага.

– Много добре! Знаем, че си саботирал мозъка на Титания, за да ни попречиш да се върнем на Ясака! Каж ми какво си направил с частите!

Журналиста сякаш се изненада.

– Скралионтис не ми разказа нищо за тази част от заговора!

– Какъв заговор? – Болфас тайно се възхищаваше на блеронтинския си противник за способността му да запази хладнокръвие при такива обстоятелства. Някой по-слаб би поддал. „Жалко, че в тази война не сме на една и съща страна – мислеше си той. – Обаче от друга страна, ние всъщност въобще не водим война.“ Помъчи се да се стегне.

Тогава Журналиста му разказа всичко, което знаеше за заговора на Скралионтис и Бробостигон да взривят големия кораб и да присвоят застраховката. Болфас слушаше, пребледнял от гняв. Нети виждаше как вътре в него всичко кипи.

Капитанът се поколеба – вече беше хванал дръжката на СР-пистолета – но нещо в погледа на Нети го възпря. Остави оръжието на мира.

– Бяха в кораба вечерта преди излитането – рече Журналиста. – Не са искали да привличат внимание като ту влизат, ту излизат, така че каквото и да са извадили от централната интелигентна система, са го скрили някъде на борда.

– Звучи ми приемливо – обади се Асмал, другият ясакански командир, който до този момент се справяше фантастично добре с играта „Тетрис“.

– Много добре! – отсече Болфас. – Ще претърсим кораба от носа до кила. Трябва да намерим тези части или никога няма да успеем да върнем Нети на нейната планета! Всъщност както стоят нещата и до Ясака ще видим зор да се замъкнем!

– Мисля, че ще се справим, капитане! – обади се Родден, навигационният инженер. – Намираме се в зона Сириус Е-О 3278, в района Проксима-Бетрил на Вътрешната галактика. Главата си режа, че ще ни закарам у дома веднага щом Асмал поеме ръчното управление на енергията на кораба!

Асмал кимна.

– В момента контролирам достатъчно функции, за да направя маневрата. Но ще пътуваме доста дълго – поне няколко часа.

И така, великият Звезден кораб „Титаник“ обърна огромното си туловище сред обкичения със звезди космически мрак и мудно се повлече към планетата Ясака.

XX.

Търсенето на липсващите части от корабния мозък се оказа по-трудно от всички очаквания. Това се дължеше главно на корабните роботи, които започваха да се държат все по-ексцентрично. Портоботите халюцинираха – отваряха вратите пред несъществуващи домашни любимци на пътници от Първа класа и се опитваха да очароват кошчетата за боклук. Пиколоботите пък изпаднаха в траен упадък – бяха си навили на пръста, че единственият начин да се избегне краят на цивилизацията, както го разбираха, беше да се ядат по-малко белтъчини. Чистоботите постоянно изскачаха от пода и пръскаха такива вълма прах, че човек да се препъне в тях.

Но най-големият проблем възникна в главния бар на кораба. Барботът бе уловен в някаква странна кибер-психо-примка въпреки факта, че сред шарените чаши и бутилки на рафта зад него съвсем ясно се виждаше част от мозъка на Титания.

– Дасърейсегичка! Ей с'я ш'доа... Сам'да сбъркам тоа коктейл и ей-сясьр... – барботът се люшкеше между чаровното заплитане на езика и войнственото пиянство.

– Просто ни дай онази киберчаст там, на рафта... – пробва се ефрейтор Голхолиуол. Но барботът го ухапа по носа.

– Оуу! – нададе вой ефрейтор Голхолиуол.

Всеки опит да се изкатерят на бара и да докопат обекта барботът посрещаше с учудваща демонстрация на сила и накрая миролюбивите ясаканци бяха принудени да отстъпят.

Когато постепенно се намериха всички липсващи части освен една, от планетата Ясака вече виждаха приближаващия „Титаник“.

Завръщането у дома беше най-любимото нещо в живота на надзирателя, откак се помнеше. Скоро щеше да си грее краката на жаркия огън в камината с халба „Старомодна бира“ в ръка, а семейството му щеше да търчи насам-натам около кухненската печка или да играе разни игри на верандата по залез.

Ето защо си свиркаше една доста жизнерадостна мелодийка, докато отваряше вратата на килията и светваше Дан, че вече е свободен човек.

Ако Дан беше по-музикален, щеше да разпознае в тази мелодийка не друго, а „Госпожицата от Армантие“ – френска песничка, популярна

през Първата световна война. Причината, поради която надзирателят я знаеше, е донякъде свързана с контрабандата на френско шампанско на Блеронтин през споменатото в началото изкривяване във времето. Защото, да си кажем истината, надзирателят не беше друг, а Пилиуидлипилиптит, знаменитият контрабандист и водач на печално известната Банда на Пилиуидлипилиптит, една от най-неприятните прояви на организираната престъпност, избуяла след краха на ясаканската икономика. Пилиуидлипилиптит се беше предрешил като най-обикновен ефрейтор от ясаканската космическа флота с цел да разузнае из кораба „Титаник“ за евентуално оплячкосване по-нататък. Но това е друга история.

В мига, в който вече беше свободен, Дан притича по най-прекия път към Люси, която стоеше на капитанския мостик с Журналиста и Нети и наблюдаваше през илюминатора приближаващото се огромно кълбо.

– Люси! – прошепна той. – Може ли да отидем някъде да поговорим насаме?

– Не сега! – отговори му Люси. – Гледай! Не е ли това най-поразителната гледка, която си виждал някога?

– Напомня ми за твоите гърди – измърмори Журналиста. Дан успя да се сдържи и вместо да го пречука на място, сграбчи Люси за лакътя и я замъкна в другия край на мостика.

– Ти си му предложила! Той ми го каза! – Дан се опитваше гласът му да звучи по-скоро възмутено и обвинително, отколкото жално, но онова, което излизаше от гърлото му, отвсякъде си мязаше на хленчене.

– Дан! Беше просто момент на слабост...

– Защо с мен никога не си имала „моменти на слабост“? От тринайсет години...

– Какви, по дяволите, ми ги приказваш, Дан? Сексуалният ни живот е страхотен, не е ли така? – Люси направо беше бясна.

– Ами... мда... само дето... такава...

– Само дето си толкова ревнив, да му се не знае! Въобразяваш си, че гърча след всеки мъж, който ми се стори привлекателен!

– Никога не съм казвал такава неща! – както обикновено, Дан усещаше как разговорът се изнизва извън контрола му по спирала. Ала стана така, че бе спасен от ритуалното унижение поради забележителния и опасен обрат на събитията.

Болфас сочеше на Нети континентите и държавите на Ясака. Усещаше как сърцето му бие учестено – къде от гордост със собствения си свят, къде заради това, че Нети го беше хванала за лакътя и се блещеше

до него в почуда и възхищение. Болфас аха-аха щеше да припадне на място. Усещаше аромата на прекрасното създание до себе си, усещаше нежното докосване на меките ѝ длани върху ръката си и сърцето ѝ, което туптеше до неговото. И почти не разбираше какво говори:

– А там, драга ми госпожице, виждате Океана на лятното измазване. Онова там е земята, известна като Финакерамика, о! А хей нататък, драга ми госпожице, ако извърнете очи, ще видите моята земя: Дърводелския остров. Прекрасна земя, населявана от благородни занаятчии и техници от най-висша класа. Или поне... така беше преди... – в гласа на Болфас като че ли се появи пукнатина. Нети го погледна – тъжни бръчки прорязваха неправилните му черти.

– Преди какво, капитан Болфас? – попита го тихо Нети.

– Ах, Нети, не искам да ви обременявам с проблемите на нашия свят – отговори галантният капитан.

– Бих искала да знам – Нети взе дланта на капитана в своите и я погали нежно и според мен добрият капитан щеше да припадне още там, на място, от едното удоволствие, ако някакво движение покрай периметъра на планетата не бе отвлякло вниманието му.

– Роден! Какво е това? – изведнъж Болфас се напрегна.

Навигационният инженер се взря в далечния ореол около Ясака. Вдигна бинокъла си и изненадано изохка:

– Блеронтинци!

Болфас грабна бинокъла. Да! Съвсем ясно виждаше цяла флотилия бойни кораби с блеронтински номера, но без всякакви други отличителни знаци. Ясно си личеше, че не са от официалната Блеронтинска космическа флота.

– Наемници! – смънка Асмал.

– Значи беда! – обади се Йелин.

– Бързо! – кресна Болфас. – Всички на оръжие! И изключете СеРето. Ще стреляме с истински боеприпаси!

Ясаканците зашумяха, скочиха и се затичаха към предварително определените позиции. Идеята да стрелят с истински оръжия вместо със Симулиращи Разрушителни заряди беше и ужасна, и вълнуваща. Да стреляш с истински мунции по външния корпус беше едно, но да стреляш на месо *вътре* в самия кораб означаваше разрушения в огромен мащаб! Ех, какво страхотно поправяне щеше да падне после – направо нямаха търпение!

Лицето на Болфас изведнъж помрачня и той се обърна към Нети:

– Нети! – рече той. – Страхно съжалявам, че трябва да го направя и

се надявам, че ще ми простите, но за мое съжаление се налага да помоля вас и вашите приятели да се оттеглите в безопасни помещения, докато сме ангажирани с врага.

Докато Болфас говореше, блеронтинските наемници се примъкваха към кораба и вече го бяха обкръжили. Сигурно наброяваха към петдесет-шейсет ракети – типичният асортимент „от кол и въже“, преобразувани за военни цели. Подобни специални флотилии бяха обичайна гледка в този сектор на Галактиката. Главната причина беше рухването на икономическото сътрудничество между планетите и дестабилизацията на Интергалактическия съюз за сигурност.

Изведнъж един дрезгав глас прокълтя от високоговорителите:

– Това е официалната космическа флота на Блеронтинската застрахователна компания „Магна корпус“. Ние притежаваме лиценз и според Блеронтинския закон за уреждане на застраховките за загуби сме изпратени да ликвидираме остатъчните средства на строителна компания „Звездострой“, „Звезден кораб «Титаник» холдинг ООД“ и „Звездна светлина травъл инкорпорейтид“ въз основа на застрахователна таблица пара-6, подраздел 3. От името на гореспоменатата застрахователна компания ние реквизираме този кораб като наша законна собственост. Моля ви, напуснете тихо и прилично.

– Сноркопишковци! – кресна Болфас. Той знаеше как се борови със системите за свързка на кораба и гласът му отекна из наемническите ракети толкова силно, че и в кораба дочуха ехото. – Ние построихме този кораб! Не щадихме грижи и майсторлък за него, без да ни се свиди и без да ни се зловиди! Купувахме най-прекрасните материали и влязохме в дългове, докато се мъчехме да постигнем изключително високите параметри, поръчани от господин Леовинус. И една стотинка не сме получили за това! После, когато ни отнеха строежа, семействата ни затънаха в нищета и глад. Корабът е наш по всяко морално право в Галактиката. Нещо повече, претендираме за него и в правото си на спасители! Намерихме го и го докарахме там, където му е мястото! Вървете на майната си!

Още докато говореше, четири от наемническите кораби се прилепиха към корпуса на кораба. Куки ухапаха обшивката на „Титаник“, а въздушните люкове бяха пробити отвън.

В същия миг въздухът около наемниците избухна в светлини, пушек и грохот и ясаканците се юрнаха в бясна контраатака.

През цялото това време Нети, Дан, Люси и Журналиста отново се озоваха под арест и половин дузина възбудени ясакански стражи ги подкараха към килиите. Тъкмо бяха преполовили що-годе Големия осов канал, когато един челен отряд от блеронтински наемници изведнъж изскочи от Преддверието и откри огън. Тримата земляни и Журналиста се захлупиха на пода, но ясаканците, свикнали със своите СР-пистолети, се поколебаха секунда и в тази секунда изгубиха. Ефрейтори Инчбиуиглит и Канцитинкер-Ригипитил успяха да стигнат до отсека, ала Яктрак, Бунцливотер, Тидолофт и Форуаб бяха улучени от упор. Те се сграбчиха за гърдите, а оръжията им издрънчаха на пода.

Нети първа се метна към едно от тях и без всякакво колебание го насочи към наемниците. Като се има предвид, че на Земята хич и не беше похващала пушка, Нети като че ли овладяваше ясаканския „бластер“ със забележителна лекота. Сякаш й беше съвсем ясно как се държи; забеляза и спусъка точно под една от цевите. Прицели се и го натисна; от дулата избухнаха пламъци и двама наемници се проснаха на земята.

– Не! Не! – викна тревожно ефрейтор Инчбиуиглит. – Цели се над главите им!

– И дума да не става! – изкрещя Нети и повали още един блеронтинец. Люси, Дан и Журналиста също бяха грабнали по един бластер и започнаха да обстрелват нападателите.

Ясаканските стражи бяха съвсем явно шокирани. От своя страна блеронтинците бяха тотално изненадани. Бяха свикнали да посрещат яростния огън на СР-пушките на ясаканците, а при крайни обстоятелства – ясаканците да стрелят над главите им. Но това беше нещо ново! И освен това – много тревожно! Неколцината останали прави блеронтинци погледнаха към повалените си другари, после – пак към противника, който дори и в момента ги обстрелваше. И без да очакват следващия залп, се врътнаха и търтиха да бягат.

Ясаканците стояха сачисани. Никога в цялата история на техните народи блеронтинци не бяха побягвали пред ясакански огън!

Междувременно Нети бе изтичала до вратата на Преддверието и продължи да обстрелва оттам отстъпващите блеронтинци. Но наемниците вече се бяха напъхали във въздушния шлюз и затръшнаха вратата.

– Внимавай с боята! – задъхано й подвикна ефрейтор Инчбиуиглит.

– Bravo! – извика Дан, който току-що беше притичал до Нети. Тя дишаше тежко и Дан, застанал близо до нея, усещаше топлината на тялото й. Изведнъж тя се извъртя.

– О, Божичко! Бомбата! – възкликна и измъкна мобифона от джоба

си.

– Две... – броеше бомбата. – Едно...

– Здравсти, бомбо! Нети се обажда.

– Здравсти, Нети...

– Добре ли си, бомбо?

Последва тишина. За миг на Дан му се стори, че са загубили.

– Бомбо? Там ли си, бомбо? – повика Нети. Ала бомбата не отговаряше,

– Бомбо! – Дан сграбчи мобифона.

– О! Разбира се! То това си е мъжка работа! – изкоментира Нети.

– Бомбо? Там ли си? – Дан изобщо не я чу. – Обади се!

– Говорех с Нети – обади се кисело бомбата.

– О! – възкликна Дан и подаде мобифона на Нети. – Извинявай! – прошепна той.

– Нети е – рече Нети в слушалката. Бомбата пак мълчеше. – Бомбо? – повтори тя.

И отново – мълчание.

– Бомбо! – в тона на Нети се прокрадна настоятелност. – Обади се!

И бомбата се обади... много тихичко...

– Аз съм Мегабум! – рече тя.

– Така ли се казваш? – попита Нети.

– Да. Нали съм бомба.

– Знам – рече Нети.

– Харесва ми да слушам гласа ти, Нети – заяви бомбата.

– И на мене – да слушам твоя, бомбо – отвърна Нети.

– Нали не го казваш... просто ей така?

– Не, не го казвам просто ей така. Гласът ти е много мек за електронен глас. Приятен е. – За миг на Нети й се стори, че бомбата плаче. – Би ли започнала пак да броиш за мен?

– Ако наистина го искаш – отговори бомбата.

– Искам – рече Нети.

– Много добре – съгласи се бомбата. – Ще броя само за тебе, Нети... Но това е последният път... най-последният път...

Мълчание.

– Правя го само заради тебе, Нети.

– Благодаря ти, бомбо.

– Късмет, Нети.

– Късмет, бомбо.

– Хиляда... деветстотин деветдесет и девет...

Неги беше толкова напрегната, докато се опитваше да спре бомбата, че не осъзнаваше колко е ужасена, но в следващия миг коленете ѝ се подкосиха и тя се свлече в ръцете на Дан, които нежно я подхванаха.

Болфас, застанал на капитанския мостик на Звездния кораб „Титаник“, не вярваше на очите си: блеронтинските наемници се изнасяха скоростно с ракетите си.

– Какво става на тая Ясака?! – възкликна той. – Блеронтинците не се предават току-така – обикновено се бият до последния наш човек! – Ала за всеки случай заповяда да ги обстрелят с още един залп и мракът около ракетите отново избухна в светлини и грохот. За по-малко време, отколкото трябва на снорка да се изцвѣка на чинийка, флотилията на застрахователите обърна и се изгуби сред звездите отвъд прекрасната зелена Ясака.

В този миг Дан и Неги отново се втурнаха в капитанската каюта.

– Защо не сте в килиите?! – тросна се Болфас.

– Те стреляха право във врага! – изникна зад тях ефрейтор Инчбиуиглит. – Наемниците затова избягаха!

– Трябва да направим нещо с бомбата! – извика Неги. – Каза, че брой за последен път!

– Ужас! – възкликна Болфас. Изглеждаше страшно мрачен.

– Да! Каза, че този път ще избухне!

– *Целили* сте се *директно* в блеронтинците?

– Че вие не смятахте ли да го правите? – попита Неги.

– Не! *Не!* – разгорещи се Болфас. – Нашият морален кодекс е много строг! Драга ми госпожице! Кажете ми, че не сте искали да се целите *именно* в тях?

– Точно това искаше, естествено! – на Дан вече му кипваше. – Това беше единственият начин да ги спрем! С бомбата какво ще правим?

– Щом усетиха, че Неги стреля по тях и се изпариха! – възкликна въодушевно Инчбиуиглит.

– Налага се да пратя всички ви в ареста!

– Капитан Болфас – обади се Неги с най-чаровния си глас. – Вашите нрави на Ясака са ни неизвестни и ние можем да реагираме единствено като земляни. Боя се обаче, че на Земята хората насочват оръжие към други хора, за да ги убиват и раняват. Оръжията служат за това. И на мене не ми харесва, но това е положението. Не сме искали да пристъпваме вашия Кодекс на честта; просто се опитахме да спасим вас и

кораба от застрахователите. А сега чуйте... – и тя включи мобифона.

– Деветстотин деветдесет и две... – броеше бомбата.

– Имаме около тринайсет минути!

– Много добре – рече Болфас с каменна физиономия. – Налага се да се извиним на блеронтинците.

– Но те се опитваха да *ви убият!* – възкликна Нети.

– Така е, защото си нямат морален кодекс, който да им го забранява – отговори Болфас с необорима логика. – Ще напиша извинителното писмо веднага щом ми се отвори време.

– Ако не направим нещо с бомбата – възкликна Дан, – на всички ще ни се отвори страшно много време!

– Прав си – рече Болфас. – Веднага ще я обезвредя!

Неги настоя да бъде при бомбата, докато я обезвреждат.

– Дълга й го, така мисля – обясни тя, щом Дан се опита да я разубеди. – Пък и ако избухне, няма никакво значение кой къде се намира на кораба.

Ясаканският експерт обезвредител се съгласи и пусна торбата с инструментите си до бомбата.

– Четиристотин трийсет и четири... – броеше тя.

– Здравсти, бомбо! – обади се Нети.

– Четиристотин трийсет и три... – отговори бомбата. Нети усети, че този път нямаше да позволи да я прекъснат. Броеше за последно.

– Как си, бомбо? – попита Нети.

– Моля ви, не й говорете, докато я обезвреждам – помоли експертът. – Може да бъде опасно.

– Имате ли достатъчно време? – попита Дан.

– Четиристотин трийсет и две... – вметна бомбата.

– Според зависи – отвърна експертът и отвинти една метална пластинка от шкафчето. – Ако продължи да брои с тази скорост, чудесно, но понякога при последното броене избързват. Това е Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност – ако беше 8G или дори 9A, щеше да е добре. На тях им враждат сервоконтролен механизъм, за да не възникват подобни проблеми. Ама 8D... знае ли човек... А! Като че ли тука всичко е наред...

Докато говореше, експертът по обезвреждане беше махнал металната пластина. Под нея имаше матовочервено копче с надпис „ОБЕЗВРЕДЕТЕ БОМБАТА“.

– За късмет 8D са с вграден автоматичен обезвредител – просто за

улеснение на такива като мен.

Той натисна копчето. Бомбата мигом престана да брои. Последва пауза. После зави сирена, червеното копче с надписа „ОБЕЗВРЕДЕТЕ БОМБАТА“ светна и започна да мига, а отгоре му се плъзна стъклено покритие, което блокира достъпа до него.

– Чакай мал... – започна експертът по обезвреждане. – Тука като че ли има нещо нередно...

– Поздравления! – каза бомбата. – Вие успешно обезвредихте Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност. Мегабум! обаче е свързана с интелигентната киберсистема на този кораб, а за нещастие в момента тази киберсистема е непълна. Ето защо бомбата мина в режим „Неизпълнение“. Моля, обърнете се към инструкцията.

– Къде е инструкцията?! – попита експертът. В гласа му се долавяше нещичко, което Нети (макар и отчаяно да се опитваше да намери някоя по-успокоителна дума) можеше да определи само като „паника“.

– Нали ти си експертът по обезвреждане! – напомни му насърчително Дан.

Междувременно Нети бе открила малка брошурка, завряна под шкафчето с бомбата. Запрелиства страниците.

– „Как да нагласим таймера за печене на големи мръвки!“ – прочете тя.

– Това е инструкцията за газовата фурна! – възкликна експертът, грабна я от Нети и започна жадно да я чете. Всяка техническа инструкция представляваше интерес за ясаканците. В тях те намираха утеха и разтуха – особено когато бяха под пара.

Междувременно Дан и Нети ровеха из машинното в търсене на необходимата инструкция. И когато експертът по обезвреждане рече: „Вижте! Има и самопочистваща се функция!“, Дан се натъкна на „Лесната за прилагане инструкция по експлоатацията на Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност, вашата щадяща потребителя бомба“, бутната зад водопровода.

– „Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност е уред за експлодиране, разработен така, че да щади максимално потребителя – зачете той. – Всички операции са прости и се обясняват сами...“

– Дай! – викна експертът по обезвреждане и грабна инструкцията от ръцете на Дан. – Режим „Неизпълнение“ – прочете той. – „След като веднъж бомбата влезе в режим «Неизпълнение» в резултат на непълна интелигентна система на борда на кораба, ваят следните условия: Не можете да стигнете до бутона за обезвреждане. Не можете да докосвате

бомбата и шкафчето. Не можете да направите нищо повече с бомбата, така че я оставете на мира. Ясно? А така. Мегабум! 8D-96 с Пълна мощност ще избухне точно след шест дормилионски дни от влизането в режим «Неизпълнение»“.

– Мамка му! – възкликна Дан.

– Мамка му! – възкликна Нети.

– Мамка му! – възкликна експертът по обезвреждане.

XXI.

– Колко е дълъг един дормилионски ден? – Нети първа се сети да зададе този жизненоважен въпрос.

– Трийсет и шест дормилионски часа – отговори експертът.

– Колко е един дормилионски час? – попита Дан.

– Седемдесет и осем дормилионски минути – отвърна експертът. – Което ще рече... ами... Знаем ли? Няма как да ги преизчислим.

Тримата се замислиха и точно когато бяха готови да се съгласят, че е невъзможно да се прехвърли представата за времето от една звездна система в друга, Нети възкликна:

– Схванах!

Няма да ви кажа точно как бе успяла да го проумее, но начинът си беше доста хитричък. Ако сами не можете да се досетите, пишете на издателите на тази книга да ви изпратят обяснителната брошура със заглавие „Как Нети изчисли колко е дълъг един дормилионски ден“.

– Значи... Шест дормилионски дена са равни горе-долу на десет земни! – рече Нети след няколко бързи пресмятания.

– Боже! Нети! – възкликна Дан. – Толкова си умна! Как така аз не се сетих?

Тримата се завърнаха на Капитанския мостик.

– Как ще я извадим от режим „Неизпълнение“? – попита Болфас експерта по обезвреждане на бомби.

– Единствената ни надежда е да намерим липсващата централна сърцевина на интелигентната система на кораба – отговори експертът. – Успеем ли да я монтираме отново, вероятно ще мога да обезвредя бомбата. Иначе тя ще избухне след шест дормилионски дни.

Болфас се обърна към събралия се екипаж:

– Мъже! Чухте колко е сериозно положението. Ясака, любимият ни дом, беше съсипана от строежа на този Звезден кораб и от отказа на блеронтинците да изплатят дълговете си. Ние строихме с вяра. Изложихме на риск целия си начин на живот, за да построим най-славния и най-прекрасен космически кораб, който Галактиката е виждала. Блеронтинците предадоха доверието ни. Единственият шанс нашият свят да си върне предишното благоденствие е да запазим Звездния кораб „Титаник“. Ако тази предателска бомба го взриви, бъдещето на нашия свят е наистина мрачно.

Ето защо ви заповядвам отново да претърсите кораба. Знам, че го преровихте до последния сантиметър, но тази липсваща сърцевина все трябва да е някъде на борда и ние сме *дължни* да я намерим...

В този миг от високоговорителите се разнесе писък.

– Люси! – възкликна Дан.

Налага ми се да ви обясня какво се случи с Люси и Журналиста след кратката престрелка пред Преддверието. В мига, в който Нети, Дан и ефрейтор Инчбуиглилт се спуснаха подир оттеглящите се блеронтинци, Журналиста награби Люси и я набута в една странична стая до Големия осов канал.

– Какво, по дяволите, правиш, Жу?! – възкликна Люси, макар че то си беше съвсем ясно: Журналиста разкопчаваше копчетата на деловия ѝ костюм на ситно райе по възможно най-бързия начин, като в същото време се опитваше да провери доколко надълбоко може да завре езика си в ухото ѝ.

– Жу! – викна Люси. – Престани!

– Не! Не! Не! – изстена Журналиста. – На нас, блеронтинските мъжкарци, след като се възбудим веднъж, са ни нужни много-много години – понякога цял живот – докато възбудата ни спадне!

– За какво говориш, Жу?

– Омъжи се за мен, Люси! – извика Журналиста и зарови лице във вече изложения ѝ на показ сутиен.

– О, да! Да! Да! Да! – извика тя.

– Грааа – извика нещо друго.

– Можем да се оженим, да вдигнем хубава бяла сватба със сватбена торта, Дан да му дръпне една „реч на кума“ и да си имаме меден месец! – възкликна Журналиста.

– Грааа!

– Мили Жу! – прошепна Люси просълзена. – Какво правя аз? Какво говоря аз? – Адвокатското образование на Люси изведнъж беше започнало да се обажда: „Не прави нищо, за което после може и да съжаляваш.“ – Но аз ще се жена за Дан! Ще правим хотел! Какво беше това „грааа“?

– Грааа! – обади се онова, дето грачеше.

– Е, това беше! – възкликна Журналиста и изведнъж от тъмните ъгли на стаята изхвърча едър папагал и кацна на рамото му. Точно тогава Люси писна и щом писна – де късмет, де! – неволно натисна с длан

копчето на интеркома и в резултат на това писъкът ѝ бе препредаден из целия Звезден кораб „Титаник“.

– Грааа! – рече папагалът. – Мръсен гаден гений!

На Капитанския мостик Болфас наостри уши.

– К'во изграчи тоя папагал?

– МРЪСЕН ГАДЕН ГЕНИЙ! – кресна папагалът по интеркома.

– Папагале! – викна капитан Болфас. – Какво искаш да ни кажеш?

– Мръсен гаден гений! – повтори папагалът.

– ПАПАГАЛЕ! – кресна Болфас в интеркома. – Ние търсим липсващата сърцевина от централната интелигентна система на мозъка на Титания, ти да знаеш къде е?

Последва тишина.

– ПАПАГАЛЕ! – кресна Болфас, но Люси бе отместила ръката си от бутона на интеркома и сега я използваше, за да гали лицето на Журналиста, сякаш гладките му черти бяха гадателска кристална топка.

– Защо капитан Болфас толкова се интересува от думите на папагала? – обърна се Нети към ефрейтор Инчбиуиглит.

– Според ясаканската традиция – прошепна ефрейтор Инчбиуиглит – папагалите са вестители на истината. Имаме такава поговорка: „Устами младенца и папагала.“

Междувременно Люси се чудеше защо ли е отговорила с „да“ на всичко, което току-що Журналиста ѝ бе предложил. Вероятно съм направила голяма грешка, мислеше си тя. Само да можеше да види бъдещето в тия странни оранжеви очи!

– Ти си луд! – рече тя.

– Оххх! – изстена Журналиста, както си дъвчеше презрамките на сугиена ѝ.

– Ахх! – рече Люси.

– Хаааа! – измърмори Журналиста.

– Ъх-хъх... – отвърна Люси.

– Ооооох! – изгъкна той.

– Ох! Ух! Оох! – добави Люси.

– Яа! Ха! Хаа? – попита Журналиста.

– Аха! – потвърди Люси.

– Аха? – пожела да се увери Журналиста.

– Аха! – повтори Люси.

– Ъъъъх! – на този етап Журналиста вече беше загубил и ума, и

дума. Но Люси продължи с разговора:

– ОХ!

– Ах? – зачуди й се той как може да е толкова сигурна.

– АХ! – кимна тя. Вече беше абсолютно убедена. – АХ!

И точно в този миг цялата компания от Капитанския мостик нахлу в страничната стая край Големия осов канал и се закова на място, щом съзря как висококвалифициран адвокат от булевард „Уилшър“ и член-неудачник на Блеронтинския прескорпус си правят един на друг разни неща, които предизвикват неописуема наслада за участниците, ала са склонни да провокират насмешка у случайния наблюдател, поради което няма да навлизам в подробности. Достатъчно е да се каже, че когато групичката нахлу в стаята, папагалът нададе най-силния си грак до този момент и Люси падна от масата право върху физиономията на Журналиста.

– ЛЮСИ! – възкликна Дан.

– Папагале! – кресна Болфас – Къде е липсващата сърцевина от мозъка на Титания?

– Мръсен гаден гений! – гракна папагалът.

– Не говори дивотии! – кресна Болфас.

– МРЪСЕН ГАДЕН ГЕНИЙ! – врясна папагалът.

– ПИТАХ ТЕ НЕЩО! – настоя Болфас. Според ясаканската традиция папагалите бяха длъжни и да отговарят на всеки зададен въпрос.

– Грааа! – папагалът загуби за миг дар-слово.

– ОТГОВОРИ МИ!

– ГРААА!

Папагалът литна и се скри сред сенките в дъното на стаята.

– Мамка му! – Болфас знаеше, че ако папагал не иска да ти отговори, не е на хубаво.

– Всичко мога да ти обясня – обърна се Люси към Дан.

– Не! Не можеш! НИЩО не можеш да ми обясниш! – кресна той, а Люси си помисли: „Прав е! Абсолютно ПРАВ!“

– Може би това *беше* отговор! – Нети пристъпи внезапно напред и хвана капитан Болфас за лакътя.

– Драга ми госпожице, много мило от ваша страна, че се безпокоите във връзка с този въпрос, но се боя, че папагалът не ми даде никакъв отговор. Обречен съм.

– Не споменахте ли, че Звездният кораб бил проектиран от някакъв гений?

– Леовинус! – възкликна Журналиста. – Когато катастрофирахме на

Земята, той беше на кораба!

– Може би липсващата част е у *него!* – всичко беше толкова ясно за Нети, макар и тя самата да не знаеше защо.

Нещо прещрака в ума на Журналиста.

– Разбира се! – възкликна той. – Когато избяга от кораба, той размахваше едно такова блещукащо, сребърно...

– Сърцевината на централната интелигентна система! – възкликна Болфас. – Ето защо я няма на борда!

– Значи... – капитан Болфас пресмяташе колко е две и две, но много бавно.

– За да вземем липсващата сърцевина на корабната система, трябва да намерим тоя тип Леовинус – Нети беше решила сама да поеме процеса на дедукция. – Леовинус е на Земята. Но ние не можем да отидем там, защото не знаем къде е, а единственият начин да разберем къде е, е да се сдобием с липсващата сърцевина и да я монтираме отново в мозъка на Титания. Джентълмени, ние сме преобани.

И точно тогава завиха доковите сирени. Звездният кораб „Титаник“ се готвеше да кацне на планетата Ясака.

XXII.

Купонът за посрещането беше извънредно мрачен.

Домакините постоянно вдигаха наздрависи за земляните и за неопенимата им помощ при прогонването на застрахователите; произнесоха се няколко речи, превъзнасящи завръщането на „Титаник“ там, където по право си му беше мястото, ала никой не можеше да забрави, че след ден-два корабът трябваше да бъде откаран в някое затънтено кътче на Галактиката, където при експлозията нямаше да причини никому никаква вреда – освен дето щеше да се самоунищожи.

Ясаканците не виждаха никаква перспектива за възстановяване на своята икономика. Люси, Дан и Нети пък не виждаха никаква перспектива да се завърнат някога на собствената си планета. Бяха им дали преводблестери (приличаха на малки лейкопластчета, които се лепваха зад ухото), за да могат да си комуникират с хората и тук, далеч от автоматичните системи на кораба, но това не правеше по-поносима перспективата за изгнание на чужда планета.

– Без съмнение вие все трябва да имате *някаква* представа за това къде се намира тая „Земя“? – Родден, навигационният офицер, бе притиснал Нети в ъгъла. – Искам да кажа, трябва поне да знаете във въображаемото Северно полукълбо на Галактиката ли се намира или в Южното?

– Ами... не...

– Във вътрешния или във външния ръкав на спиралата е?

– Не мога да се сетя – отговори Нети.

Родден мрачно поклати глава. Мразеше да си говори с тъпи блондинки.

– Е, ако наистина нямате представа откъде идвате, то и аз няма как да ви закарам обратно там. Единствено корабът можеше да ви откара, обаче той не помни, защото няма мозък! Това като че ли е доста често срещано оплакване... – добави той съвсем ненужно и се отдалечи – за голямо облекчение на Нети.

Тя огледа мрачния купон. Беше ѝ тъжно, ала въпреки това в света, в който се бе озовала, имаше толкова много красота! Ясака! Дори самото име беше хубаво. А беше убедена, че има много по-лоши места... Треса Вище... Нови Зълбордей... Мивкотелно... Нети се раздвояваше. Едната ѝ половина казваше: „Хайде де! Погледни го откъм добрата страна!

Оттук нататък това е твоят дом!“ А другата я насърчаваше да не се предава... и кой знае защо и как дълбоко в себе си тя беше убедена, че ще успее да ги върне всички на Земята. Нети се чувстваше малко глупава заради тази убеденост, но това беше положението – тя просто не можеше да се отърси от това чувство, макар и да нямаше представа откъде се е взело то.

Реши, че междувременно си струва да се повесели.

Самата миризма на спорк, цвърчащ над открития огън, навяваше тъга, докато се носеше под мрачните ясакански борове и се смесваше с по-меките и още по-тъжни аромати на нощния жасмин и плачущите олеандри в градината на ефрейтор Голхолиуол. Ясаканците се изреждаха да бъдат домакини на важни национални събития и сега съвсем случайно дойде реда на ефрейтор Голхолиуол. Той бе осигурил седем спорка за печене, блюда с риба, плодове и зеленчуци от градината си. За разлика от блеронтинците, ясаканците не се интересуваха от сандвичи и предпочитаха простата, добра храна, полята с изобилна ясаканска бира и сладко картофено вино.

Журналиста мрачно си мислеше, че яденето е доста мизерничко, ала се опитваше да прикрие презрението си, породено от липсата на „рибен пастет“, малко пиленце волован и коктейлни наденички на клечици.

Но въпреки всички комплименти, с които го засипа Нети за пръжките, ефрейтор Голхолиуол отказваше да излезе от *собственото си* мрачно настроение.

– Едно време – обясни той на Нети – печяхме по *седемдесет* спорка! Можех да докарам толкова риба, че да напълня целия Океан на лятното измазване. А бирата и виното... У-ха! Лееха се като онези фонтани хей там, в средата на градината... Ах! Мизерни времена настъпиха в Ясака! – и се втренчи мрачно в празната си халба.

Капитан Болфас също беше мрачен. Опитваше се да не зяпа Нети, която бе жертвала късата фланелка, ръчно плетената жилетка и миниполата в полза на простата ясаканска кошуля, цепната до бедрото и избродирана в единия ъгъл. Изглеждаше така, че на човек да му секне дъхът, а дъхът на горкия капитан беше толкова секнал, че той въздъхна и се опита да проумее как така е живял досега без нея.

– По кого си се заплеснал така, капитан Болфас? – попита го жена му.

– Извини ме, драга моя – отговори Болфас, – ала младата землянка е таз, откраднала душата ми със своята красота.

– Горкичкият ми! – госпожа Болфас хвана ръката му и я погали. – Сигурна съм, че ще се справиш.

– Ах! – въздъхна капитанът. – Надявам се... наистина се надявам.

– Може би трябва да отидеш при доктор Понкалиуак?

– Не... не... Ще се оправя... – отново въздъхна той. (На Ясака смятаха „влюбването“ за вид болест.)

Ала старите ясакански песни, които оркестърът свиреше, накараха капитана да въздиша отново и отново и дори да се просълзи. Това бяха древни песни за копнежа по по-добри сечива и материали, жалби по строителни проекти, така си и останали недовършени, песни за тъгата по великите занаятчии от едно време, които нивга вече нямаше да рендосват и да дялкат.

Люси успя да открие Дан, скрит в дъното на градината – беше приседнал на нисък зид под олеандрите, потънал в дълбоко униние. В една-та си ръка държеше снарковата пръжка, а в другата – чаша вино.

– Върви си! – рече той.

– О, Дан! – Люси приседна до него и се опита да го прегърне през раменете. – Хайде да се оженим!

– Да се оженим! – възкликна Дан. – Ха! След онова, което ви видях да правите с онзи извънземния?!

– Не бъди... – Люси не беше съвсем сигурна какъв искаше да каже на Дан да не бъде: „глупав“? „ревнив“? „кисел“? Имаше пълното право да бъде и трите, и все пак... не можеше да се пребори с чувството, че той пресилва нещата. – Дан! Ние се обичаме, нали?

– Не знам – отвърна Дан. – Дали?

– Разбира се, че се обичаме! – извика Люси. – Ще направим хотела, ще го въртим заедно, ще имаме деца...

– Не, няма – прекъсна я Дан. – Не можем да се върнем на Земята, а дори и да можехме – хотелът представлява само купчина камънак!

– Но нали имаме пари от „Топ тен травъл“!

– Това обаче не значи, че се обичаме!

– Но ние се обичаме! От толкова време сме заедно!

Дан се втрени мрачно в снарковата пръжка. Най-накрая погледна Люси и рече:

– Нети идва.

Нети беше търсила Люси и Дан из цялата градина.

– Може ли да се присъединя към погребението? – попита тя.

Той кимна и Нети приседна от другата му страна. Люси отдръпна ръката си от ръката на Дан.

– Е – рече Нети, – май отгук нататък това ще е нашият дом.

– Изглеждаш така, сякаш се чувстваш съвсем като у дома си – забеляза Люси, която все още беше със земните си дрехи.

– Мислех си, че трябва лека-полека да влизам в ролята – разсмя се Нети.

– *Страшно* разумно – обади се Дан за най-голямо раздражение на Люси.

– Вижте, не искам да ви се натрапвам... – рече Нети за още по-голямо раздражение на Люси, – но трябва да ви кажа нещо... Нещо, което трябва да знаете...

Нети като че ли не знаеше откъде да започне.

– Става дума за онази къща... за вашия хотел...

– Тъжно е, че в края на краищата никога няма да успеем да го направим, Нети – въздъхна Дан в чашата си.

– Вие така и нямаше да го направите – отговори Нети.

– Какво искаш да кажеш? – Люси моментално мина в отбрана. За какво наемваше Нети? Че са некадърни или какво?

– Не знам дали трябва да ви го казвам сега... може би няма смисъл... Но пък, от друга страна, може би ще се почувствате по-добре...

– Какво? – настоя Люси. Тя се изправи и скръсти ръце в най-внушителната си поза от съдебната зала: „Как смееш да предлагаш *такова нещо*?!“

– Е... – рече Нети. – Найджъл си беше лайно – всички го знаем...

– Той беше най-добрият ми приятел! – възкликна Дан.

– Да... така де... – отговори Нети. – Обаче си беше лайно.

– Ти му позволяваше да се държи с *тебе* като лайно, това е! – тросна се Люси.

– Това ми е на мен проблемът – рече Нети. – Аз съм си луда. Тъпа обаче не съм. И въпреки че Найджъл изобщо не говореше с мен за бизнес, мога да ви кажа, че изобщо не е продал „Топ тен травъл“ за сумата, която ви е споменал. Ето защо така и не успяхте да изкопчите документацията от него. Всъщност той продаде компанията за жълти стотинки. Никога нямаше да успеете да изплатите къщата – пък да не говорим за превръщане в хотел.

Настъпи кратко мълчание, което по едно време сякаш стана, опъна

крака и се изгуби в нощта.

– Хм! – изсумтя най-накрая Люси. – Хич, ама хич не съм изненадана!

– Е! Без съмнение аз съм изненадан! – възкликна Дан. – Ти откъде го знаеш, Нети? – Беше невероятно възмутен. Може би от Найджъл; но за момента му стигаше да се възмущава от приносителя на вестта.

– О... – отвърна Нети. – Ами той беше толкова немарлив – оставяше си документите, където завари. Найджъл никога не си направи труда да поговори с мен, за да схване, че съм достатъчно умна да разбера какви ги е намислил. Все се опитвах да ви го кажа, обаче нали постоянно ме срещахте в комплект с него. Беше ужасно – виждах как над главите ви надвисва беда.

– Копелето му с копеле! – кресна Люси и закръстосва напред-назад под олеандрите. – Ако някога се върнем на Земята, ще му откъсна топките!

– Е, от тази заплаха той няма защо да се стряска – въздъхна Дан. Депресията му се задълбочаваше с всяка изминала секунда. Изведнъж почувства ръката на Нети на рамото си. Обърна се, погледна я в очите и усети как стомахът му се свива. Обля го вълна от прекрасна безпомощност, щом погледът ѝ пропадна в неговия. А тя продължаваше да говори. Дан не разбираше нито дума – толкова бе завладян от нейната близост и от трепкането на гърдите ѝ под прозрачния муселин на ясаканската риза. В следващия миг, преди той да се окопоти, тя се втурна развълнувана нанякъде.

Дан се обърна към Люси.

– Какво каза тя току-що? – успя да изговори той.

– Каза само: „Чакайте! Схванах го! Знаем отговора! Знаех си!“ – отвърна Люси.

– О! – рече Дан.

Последва мълчание. После той добави:

– Съжалявам за хотела. Знаех колко много държеше на него.

Люси го погледна доста изненадано.

– Аз се притесних повече за тебе. Знаех, че си заложил всичко на този хотел. – Дан се намръщи и отпи малка глътчица. – Аз затова се и съгласих – продължи тя. – Всъщност никога не съм харесвала особено тази къща. Но просто не бих могла да понеса *ти* да бъдеш разочарован.

Дан пак отпи малка глътчица. А после направи нещо толкова изненадващо, че Люси едва повярва на очите си: метна чашата по един от олеандрите и тя се пръсна на малки парченца.

– Е – рече той. – В такъв случай май и двамата от доста време сме се самозалъгвали и сме се лъгали един друг. Аз бях толкова навит, само защото си мислех, че ти си много навита.

Люси си играеше с едно откъснато копче, напомнящо за по-раншната ѝ среща с Журналиста.

– Може би това обяснява всичко, Дан... Може би това обяснява всичко.

XXIII.

Неги беше доста изнервена. Току-що ѝ бяха предложили женитба капитан Болфас, ефрейтор Инчбиуиглит, ефрейтор Ринтиниейджълбън, ефрейтор Бюк-Хамадорф, полубратовчедът му по сватовство ефрейтор Бюк-Уилинюджит, бащата на Бюк-Уилинюджит, ефрейтор Голхолиуол, премиер-министърът на Ясака и още неколцина съвсем неизвестни ѝ ясаканци – и всичко това, докато прекосяваше полянката. Премиер-министърът дори ѝ бе подарил шишенце прочут ясакански парфюм.

– Слагай си го само за нас, ясаканците, драга моя – бе рекъл той, а после ѝ стисна дупето.

Когато Дан я настигна, Неги отчаяно си търсеше чантичката.

– Божичко! Как мислиш, може ли някой да я е откраднал?

– Според мен тук, на Ясака, не съществува кой знае каква престъпност – успокои я Дан.

– Откакто икономиката се е подхлъзнала надолу, вече съществува – осведоми го Неги.

– Дори и да е така, надали ще тръгнат да ти крадат чантата! – отговори Дан.

– Трябва да я намеря! – възкликна Неги. Очите ѝ горяха само на педя от неговите. Коленете на Дан внезапно отказаха изправеното положение и му се наложи да приседне на най-близкия пън.

– Леле-мале! Колко е хубав парфюмът ти!

– Премиер-обарвачът на Ясака ми го набута току-що... Ох, няхах предвид това... – поправи се Неги.

– Неги! Аз... – всъщност Дан изобщо не се сещаше какво иска да каже. Парфюмът ѝ като че ли го държеше здраво и нямаше да го пусне, докато не ѝ кажеше истината.

– Какво? – Неги ровеше из купчината дрехи, метнати върху леглото на верандата пред къщата на ефрейтор Голхолиуол.

– Неги, аз... мисля, че аз... аз... аз съм луд по тебе! – Дан не разбра как точно стана, но изведнъж се видя прегърнал Неги през кръста и вече я целуваше по тила. Тя се извърна.

– Престани! – Дан отстъпи назад. – Ти ще се жениш за Люси! Ще правите хотел! Ще си родите деца и така нататък!

– Всичко се промени! – опита се да обясни Дан. – Не можем да се върнем на Земята. А тук всичко е толкова различно! – и той понечи пак

да я прегърне. Но Нети се дръпна.

– Задръж малко, Ромео! – скастри го тя. – Не съм емоционална изривалка, която ти е подръка за твое удобство! И още нещо! Ти се връщаш на Земята! *Всички* се връщаме на Земята – надявам се – веднага щом си намеря чантичката!

– И какво има в чантичката ти? Билет за „Конкорд“ до вкъщи? Джобна ракетка? – Дан изобщо не се съмняваше: щом Нети казва, че разполага с решение, значи разполага; ако някой от тях имаше достатъчно акъл да ги върне на Земята, то това беше точно тя. Той я обожаваше. Боготвореше я. Но защо не можеше да ѝ го каже като човек, ами се държеше като пощръклял сексмениак?

– Нека просто я намерим, а? – предложи Нети. Така че Дан престана с въпросите и напрегна мисъл.

– Извинете! Това ли търсите? – ефрейтор Голхолиуол размахваше чантичката на Нети. Нети я сграбчи, отвори я и зарови трескаво из нея.

Дан погледна към ефрейтор Голхолиуол.

– Вътре Нети има нещо, което ще ни помогне да се върнем на Земята.

– Да не е това? – ефрейтор Голхолиуол им подаде пакет, прилежно увит в хартия. Нети го сграбчи, провери какво има вътре и погледна ефрейтора.

– Да му се не види дано, за какъв дявол си ми ровил из чантата?! – очите ѝ бяха като миниатюрни СР-пушки. Ефрейтор Голхолиуол усети как се разпада и се размазва по цялата веранда. Изглеждаше съвсем, ама съвсем слисан.

– Ох, Божке! – рече той. – Да не би да съм нарушил някой ваш земен обичай? На Ясака обичаят е домакинът да преглежда чантите на гостите си и да нанася малки поправки на съдържанието...

– Е... На Земята нямаме такъв обичай... – рече Нети, която продължаваше да беснее тихичко. – Но... благодаря, че сте ми проявили филма. Точно него търсех.

– За мене беше удоволствие – рече ефрейтор Голхолиуол, вперил прехласнат поглед в нея. – Повечето снимки май станаха добри. Освен това наново емайлирах нокторезачката ви, възстанових няколко липсващи зъба на гребена ви и нанесох ново сребърно покритие на огледалцето ви.

– О! Страшно съм ви благодарна, ефрейтор! – Нети бе възвърнала самообладанието си и преглеждаше проявените от ефрейтор Голхолиуол снимки. И изведнъж намери точно онази, която търсеше. – Ето я!

Виж, Дан! Това е къщата на свещеника! Станали са! Онези, дългите ми експозиции! СТАНАЛИ СА!

Дан се чувстваше така, сякаш не можеше да стигне дъното с крака, но просто каза без всякакъв ентузиазъм:

– О, ами хубаво! Хубаво е да си имам спомен.

Ала Нети вече му беше обърнала гръб и търчеше към групичка ясаканци, които мрачно си говореха край цвърчащия над огъня спорк.

– Родден! – извика Нети и навигационният офицер се обърна. – Родден! Измислих го! МОЖЕТЕ ДА НИ ЗАКАРАТЕ ОБРАТНО НА ЗЕМЯТА! – Нети набута две от снимките в ръцете му. Той ги пое неохотно – не му се искаше да се набърква в никоя от фантазиите, които биха могли да хрумнат на тази женска прищълка.

– Хайде! – викна Нети, като едва сдържаше вълнението си. – Погледнете ги де! Какво виждате там?

Родден неохотно сведе очи към снимките в ръцете си и ги заразглежда.

– Къща... предполагам, че се намира на Земята... – произнесе бавно той. – Бивша къща на свещеник... тъй като я гледам... с разрешение за комерсиална разработка...

– Невероятно! – възкликна Нети. – Как разбрахте?

Навигационният офицер се усмихна самодоволно, свали преводочилата си и рече:

– Ами пише го на табелата – той много обичаше да шашка красиви, но не особено умни жени.

– О! Да бе... Както и да е, това е къщата, която Дан и Люси смятаха да купят, преди вашият Звезден кораб да се нахака в нея.

– Е, и? – изведнъж Родден се вгледа в снимките с все по-нарастващо внимание. – И с какво, мислите, ще ви помогнат тия снимки?

– Снимах през нощта! – извика развълнувано Нети. – Погледнете небето! Особено ей това тук! Погледнете!

Изведнъж широка усмивка заля лицето на Родден.

– ЗВЕЗДИТЕ СЕ ВИЖДАТ! – извика Нети.

– Скъпа ми госпожице – рече Родден, – моля ви да ми простите, че ви подцених...

– Я по-леко с ласкателствата! – отговори Нети. – Нямам нищо против онова, дето сте си го мислили! Главното е: можете ли да изведете някакви координати въз основа на съзвездията, които да ви покажат

къде се намира Земята? Има ли достатъчно звезди на снимката?

Родден се умълча за известно време. Нети го наблюдаваше нервно... и изведнъж Дан, който току-що се беше приближил към тях, усети в дланта си ръката на Нети, която стискаше неговата!

Родден се бе вторачил в снимката и гледаше, ли гледаше. Най-накрая вдигна глава.

– Теоретично – рече той – това би трябвало да е проста задача от триизмерната геометрия. В цялата Галактика има едно-единствено място, където звездите се виждат точно в тази конфигурация... но не съм съвсем сигурен, че снимката осигурява достатъчно информация.

Сърцата на земляните се свиха. Навигационният офицер очевидно се опитваше да им обясни, колкото се може по-внимателно, че няма да стане. Нети се изпусва наум – беше оставила надеждите си да хвъркнат твърде нависоко. Вечно правеше така – особено по отношение на мъжете.

– Но – продължи навигационният офицер – мисля, че бих могъл да увелича образа. Негативът у вас ли е?

– Ето го! – викна ефрейтор Голхолиуол.

– Я тогава да видим какво можем да направим – рече Родден. И изведнъж купонът се стори много по-весел на всички заинтересовани.

XXIV.

Бяха необходими два дормилионски дена, за да обработят увеличените снимки на земното нощно небе с Големия астрономичен компютър на университета Ясаканда. Компютърът направи петнайсет трилиона милиарда петстотин хиляди милиона седем хиляди четиристотин шейсет и девет различни сравнения и най-накрая намери звездната конфигурация, която съвпаднаше с посочената. Намираше се във външния ръкав на галактическата спирала в сектор, който, да си кажем честно, открай време смятаха за необитаем.

– Уви! – възкликна Родден, навигационният офицер. – Ще отнеме доста време, докато стигнем до толкова отдалечено място!

Нети продължаваше да държи Дан за ръката. На него му се струваше, че не го е пускала, откакто намериха снимките. Разбира се, не беше така, но просто Дан се чувстваше жив само в миговете, когато тя му държеше ръката. Ала не смееше да ѝ каже нищо. Никога нямаше да я използва като „емоционална изтривалка“ – можеше да бъде сигурна.

– Имаме само четири дормилионски дена до избухването на бомбата! – рече Нети. – За колко време можем да стигнем до Земята?

Родден не отговори веднага. Искаше да даде съвсем точен отговор. Не му се щеше да вдъхва празни надежди на никого и най-вече на себе си. Най-накрая рече:

– За да стигнем до едно толкова отдалечено място, ни трябва в най-добрия случай три дормилионски седмици...

Нети облегна главица на рамото на Дан и избухна в сълзи. Дойде ѝ твърде много. Тънкият лъч надежда, върху който балансираше през последните два дена, изведнъж се бе прекършил. Дан я прегърна и усети колко меки са раменете ѝ.

– Нети! – рече той. – Ще се справиш! Тук ще си живееш добре. Ясака е прекрасна! – „Прекрасна като тебе“ – му се искаше да добави, ала се възпря. Междувременно Нети се беше вкопчила в ръката му като в спасителен пояс.

– Както и да е – продължи Родден. – Звездният кораб „Титаник“ се задвижва от една съвсем нова и неизмеримо по-мощна енергия. Ако съдим по времето, изминало от излитането му насам, катастрофата на Земята и момента, когато ние ви прихванахме, бих казал, че Звездният кораб е способен да стигне до Земята за може би три дормилионски дена.

Това добра новина ли беше или лоша? Три дормилионски дена! Щеше да им остави само един ден на Земята, за да намерят Леовинус и да монтират сърцевината обратно в мозъка на Титания, ако предварително приемем, че тя е у него.

Имаше едно-единствено сигурно нещо и то беше, че трябва да тръгват веднага.

Първият им проблем обаче беше да намерят Люси. След последния си разговор с Дан тя се замисли над живота си. Беше се преоблякла в ясаканска копринена риза и излязла на дълга разходка покрай брега на Ясаканда. Червените вълни, които се разбиваха о скалистия бряг, шумяха също така успокоително като вълните у дома в Топанга. Ала това спокойствие кой знае защо не предизвика у нея копнеж по дома. Нещо се беше променило. Нещо бе умряло. Нещо бе поникнало. И Люси точно се опитваше да определи какво, когато Нети я откри.

– Люси! Установиха земните координати! Отиваме си у дома! Но трябва да побързаме! – Нети открай време си я караше без заобикалки. – Между другото тая риза ти стои страхотно!

– Благодаря... обаче... – отвърна Люси, загледана в непознатия морски хоризонт – ...аз оставам тук.

– Какво говориш?! – възкликна Нети. – Отиваме си у дома!

– Вече не зная къде е моят дом – отговори Люси. – Лос Анджелис? Лондон? Оксфордшър? Мислех си, че моят дом е там, където е и Дан, но сега...

– Какво става с тебе и Дан? – Нети наистина беше загрижена за това какво става между тях, и то откакто Дан се бе държал така необяснимо, докато тя си търсеше чантичката.

– Нито той, нито аз сме искали онази къща – Люси се обърна и за пръв път погледна Нети в очите.

– *Какво?!* – възкликна Нети.

– Ами това е. Сигурно от години се залъгваме един друг... за какво ли не... Знаеш ли, че отначало бях влюбена в Найджъл? – Вълните обливаха босите крака на Люси.

– Докато най-накрая не разбра що за лайно е? – попита Нети.

– Не съвсем... По-скоро... Как да ти го обясня? Найджъл беше англичанин... по-различен... вълнуващ. Като го погледнеш и настръхвах! И това ме притесняваше... Докато Дан – него го разбирах... Дан си беше познат терен и знаех къде се намирам.

– Но Дан е върхът! – възкликна Нети. – Такъв вълнуващ мъж! Толкова различен от всички! От такива плужещи като Найджъл!

Люси погледна Нети с откровено изумление.

– Извинявай! – продължи Нети. – Не би трябвало да ти говоря за Дан по този начин. Не съм искала да... Карай. И без това трябва да побързаме.

– Да бързам... Да бягам... Откакто се помня, все бързам и бягам, Нети. Закопчах чувствата си в хубавичко спретнато раирано костюмче и ги заряхах... Е, стига толкова!

– Но Дан има нужда от тебе, Люси! Вие двамата сте страхотен екип!

– Точно това си повтаряхме постоянно. Повтаряхме си го, повтаряхме си го и накрая взехме, че го повярвахме. Но сега единственото, което знам е, че съм съвсем различна жена от онази, която се преструвах, че съм.

– Люси!

Люси и Нети се обърнаха рязко. Не бяха чули някой да се приближава.

– Люси! Корабът всеки момент ще полети към Земята! – крещеше Журналиста от вълнолома. – Имаме само няколко минути!

– *Имаме?!* – измърмори Люси.

– Разбира се! – възкликна Журналиста. – Да не си мислиш, че ще те пусна да си отидеш сама?! Не и след като ми обеща да се омъжиш за мен!

– Но... Жу! Ако искаш да остана тук с тебе, ще остана! – Люси бе притичала вече до него и го целуваше.

– Кхъ-кхъ! – отвърна Журналиста. – Трябва да проследя тази работа до края!

В следващия миг и тримата се юрнаха през плажа към космодрума.

XXV.

Първите сто и седемнайсет милиарда милиона мили от обратното пътуване на Звездния кораб „Титаник“ към Земята минаха съвсем мирно и кротко. Рецепциоботът си беше надут както винаги, но тъй като Люси, Нети, Дан и Журналиста пътуваха в Първа класа (с ВИП-статут), всички останали боти се скъсваха да любезничат. Пиколоботите изнесоха на Дан невероятен отчет за евакуацията при Дюнкерк, според който излизаше, че Съюзниците са постигнали там велика победа, а рецепциоботът помоли Нети за автограф. (Никой не беше съвсем сигурен защо, докато случайно не го чува как прошепна на един портобот: „Това е Глория Станли – нали се сещаш, актрисата!“) Но иначе животът на борда си вървеше съвсем рутинно, като по часовник.

Капитан Болфас устояваше храбро на безнадеждната си страст към Нети. И все пак, както бе казал на жена си, това придаваше някакъв смисъл на старините му – макар и този смисъл да се изчерпваше просто с преодоляването на въпросната страст.

От своя страна Нети се притесняваше най-вече за Дан. Той като че ли приемаше раздялата с Люси и щурата ѝ любов с Журналиста доста тежко. Стоеше си предимно в каютата, а когато се хранеха заедно, общо взето, не приказваше и се мусеше.

„Горкичкият! – мислеше си Нети. – Сигурно изпитва адски мъки. В края на краищата толкова години са били близки с Люси – и сега я гледа така захласната по друг мъж, че и извънземен при това!“

Люси и Журналиста също си стояха предимно в каютата, но ако съдим по звуците, които се носеха иззад заключената врата, явно не се отдаваха на мрачни размисли там. По-скоро играеха поло или пък караха водни ски, като едновременно с това вдигаха и доста сериозни тежести. За късмет и двете съседни на тяхната каюти бяха празни. Но и при това положение няколко картини паднаха от стените, а една вазичка с яскански лилии се катурна най-мистериозно.

На третия ден огромният кораб навлезе в района отвъд Проксима от Кентавър.

– Всеки момент ще установим местонахождението на вашата звезда

– съобщи капитан Болфас. – Вие как я наричате?

– Слънце – отговори Нети.

– Какво прекрасно име – рече галантно капитанът, загледан в изящния ѝ профил.

Нети кимна.

– Самото Слънце е прекрасно.

– Ммм-хмммм – съгласи се мечтателно капитанът.

– Разпознавате ли вече някое съзвездие? – попита нервно навигационният офицер. Да пътуваш към неизвестна цел въз основа на такива оскъдни данни – това както и да е, но на всичко отгоре се намираха на борда на кораб, обречен да избухне само след два дена! Що се отнася до неговото лично мнение, цялото това начинание беше пълна лудост и той бе разяснил това на капитан Болфас много убедително. Ами ако не успееш да открият Земята – щяха ли изобщо да намерят къде да се приземят в тая забутана подмишница на Галактиката? А дори и да намереха, след като корабът избухне, щяха да изнемогват на тоя пуст остров цели... ами Господ знае за колко време щеше да пристигне спасителната флотилия!

Нети поклати глава.

– Не ме бива много по астрономията! Ще извикам другите.

Но нито Дан, нито Люси имаха по-добра представа от Нети за тучкашните съзвездия. Родден поклати уморено глава – що за невежи бяха тия земляни!

– Може би от повърхността на вашата планета звездите не се виждат? – предположи той. Наложил се обаче да му признаят, че се виждат и се почувстваха два пъти по-тъпи.

Но лошото тепърва предстоеше.

– Погледнете! – изведнъж възкликна Родден. – Виждате ли оная звезда?! Ей там! Това трябва да е вашето Слънце!

Така и излезе. Само след час корабът вече забавяше ход и Слънцето съвсем ясно се виждаше – мъничък диск.

– И коя точно от планетите е Земята? – въпросът на Родден беше съвсем простичък. Но той хвърли и тримата земляни в тотално объркване.

– Според мен е четвъртата, като се брои от Слънцето нататък – несигурно се обади Дан.

– Не беше ли третата? – попита Нети.

– Втората е! – заяви Люси.

И тук навигационният офицер се извини и излезе. А после се

заклучи в умивалнята и няколко минути си блъска главата о мивката. Как така живи същества можеха да бъдат толкова абсолютно и безгранично невежи, когато ставаше дума за собствената им планета?!

– Вижте! – обади се Дан. – Да броим отвън навътре: Плутон, нали така?

– Да.

– Нептун... Сатурн... Или сега идваше Юпитер?

– Сатурн – потвърди Нети.

– Сатурн... Юпитер... Марс. Земя! Значи е шестата отвън навътре!

– Много добре! – възкликна капитан Болфас. – Значи още на секундата се насочваме нататък! Готови за изстрелване на ракетите за забавяне на огъня! Стабилизирайте кораба за забавяне на ход! Заставане на орбита около Земята след трийсет и пет едо. Приземяване – с малка ракета.

Когато навигационният офицер най-после излезе от умивалнята, Звездният кораб „Титаник“ вече кръжеше в орбита около Земята.

– През илюминаторите на кораба всичко ли се вижда червено? – пита Нети.

– Може би е от времето – предположи Люси. Земята изглеждаше извънредно червена.

– Дами и господа – обади се капитан Болфас, за мен е чест да ви придружа до ракетата, с която ще се приземите. Бихте ли ме последвали, моля...?

– Задръж! – обади се Нети. – Забравихме Уран! Това е Марс!

Навигационният офицер пак излезе. Усещаше как го обзема ужасен ясакански гняв. Затвори се в умивалнята, извади СР-пистолета си и си пръсна главата. След това, успокоен, се върна на мостика.

В този момент те вече приближаваха една синя планета, закърпена тук-там с кафяви кръпки и изпъстрена с бели вихрушки. Това определено си беше Земята: дори и старият Роден не можа да потисне бликналата симпатия към тримата земляни, щом забеляза как духът им се приповдигна, а сърцата им забиха с гордост и възхита при гледката на планетата, дарила ги с живот.

Щом се събраха около мъничката ракетка, Болфас дръпна кратка, прочувствена реч:

– Предполагаме, че ще имаме на разположение точно един ден, за да намерим Леовинус и, както се надяваме, липсващата сърцевина на

централната интелигентна система на „Титаник“, да я върнем обратно на кораба и да я монтираме в мозъка на Титания. Но времето, което имаме, е още по-малко. Досега не бях споменал това, но се налага... Разполагаме само с *половин ден*, тъй като ако не се върнете до обяд, нямаме друга възможност, освен да се отдалечим с кораба на безопасно разстояние и да се натоварим в спасителните лодки, преди той да избухне. Дано тази орис отmine всички! Вървете! И късмет!

Нети хвана Дан за ръка и той ѝ помогна да се качи в ракетата. Журналиста скочи вътре и се настани до Люси.

– Ей, Дан? – възкликна той. – Исках нещо да те питам...

– Давай.

– Ще ни станеш ли кум?

Дан се зачуди дали да не му фрасне един, но вместо това се усмихна.

– Да – отговори той. – С най-голямо удоволствие!

– Страхотно! – усмихна се Журналиста. – Ще вдигнем истинска блеронтинска Бяла сватба. Ще ти хареса!

Дан обърна очи към небето. Нети се усмихна. Люкът на ракетата се затвори над тях.

Капитан Болфас се върна в каютата за наблюдения. Един люк в корпуса на огромния Звезден кораб се отвори и мъничката ракета се устреми към синята планета.

XXVI.

Леовинус не беше в добро настроение. Въпреки всички области, в които го биваше – астрофизика, архитектура, молекулярна биология, геофизика, живопис, скулптура, проектиране на механизми, физика, анатомия, музика, поезия, кристалография, термодинамика, електромагнетизъм, философия и аранжиране на сандвичи – откак се помнеше, по езиците хич го нямаше. И вследствие на това, щом се намери на чужда планета без преводблистер, съвсем обяснимо се вкисна. Ето го него – Най-великия гений, познат в Галактиката, – а дори едно чайче не може да си поиска от тия извънблеронтинци със странни сини костюми!

– Според мен определено да, сержант – рече полицаи Хакет.

– Какъв, гей ли? – попита сержант Страуд, който бе забелязал, че веждите на стареца са залепени за лицето му също както се лепят допълнителни кичури на темето.

– Не, ливанец – отговори другият полицаи.

– Познаваме ли някой тук, в Оксфордска област, който да говори ливански?

– Ами той е горе-долу като арабския, нал тъй?

– Да бе, в университета сигурно бъка от такива, дето го говорят. – И така, обадиха се по телефона и не след дълго пред Леовинус се изправи едър мъж с нос като Африка, който му обясни на арабски, че се казвал професор Дансак. Ала напразно.

Леовинус вече беше започнал да се вбесява. Не стига, че никой не се държеше така, както би трябвало да се отнася една раса от явно понизши умове към Най-великия гений, известен на Галактиката, но и сякаш час по-скоро искаха да се отърват от него.

– Арестувам ви по обвинение в нелегална имиграция – четеше сержант Страуд от официалния формуляр. – Налага се да ви предупредя, че всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас и че ще бъдете задържан под арест, докато правителството на нейно величество не ви репатрира в собствената ви страна.

– Ако случайно разберем коя е – измърмори полицаи Хакет.

Професор Дансак им беше препоръчал някой си професор Линдстрьом, който бил шеф на катедрата по лингвистика. Професор Линдстрьом изслуша внимателно малкото неща, които Леовинус се бе подготвил да му каже, и заключи, че възрастният господин с бялата брада и

фалшивите вежди вероятно си измисля езика, на който говори.

– Няма никакво сходство с никой език от индоевропейското езиково семейство – обясни професор Линдстрьом. – Ако изобщо е език, готов съм да твърдя най-категорично, че няма никаква връзка с уралската, алтайската и китайско-тибетската езикови групи. Не съм специалист по малайско-полинезийската, но бих се изненадал, ако има нещо общо и с нея. Що се отнася до ескимоско-алеутската и палеоазиатската, убеден съм, че няма. Накратко, господа, подозирам, че си имате работа с побъркан възрастен господин, който говори един твърде широко използван език, а именно: дрън-дрън-ярина. Най-вероятно той трябва да се върне *вкъщи* при семейството си или в съответната институция, където ще се погрижат за него.

В този миг Леовинус реши да изрецитира пред тези низши същества няколко избрани бисера от последния си труд „Закони на физиката“ – радикална преоценка на предмета, преобърнала цялата научна общност с краката нагоре. Може би това беше единствената и най-важна книга, написана някога в цялата Галактика, и просто да цитира пасажи от нея вдъхваше на великия мъж чувството, че си има дом, и му напомняше, че е изключително важен индивид – без значение как се държат с него на тая зальохана първобитна планета.

Тъкмо беше стигнал до своя Десети закон на термодинамичен стрес, когато сержант Страуд задумка по вратата на килията. Леовинус огледа новата среда, в която беше попаднал. Имаше силното подозрение, че не се намира в хотел. Входят като че ли се регулираше от съвсем просто заключващо устройство, а дефекацията се извършваше в кофа. Боже, в какъв дивашки свят се беше забил!

Само ако се беше свестил, преди корабът да се стовари тук! Да, ама не беше. След сбиването със Скралионтис бе прекарал в безсъзнание и излитането, и СМПС-то (Спонтанния Мощен Провал на Съществуването), и катастрофалното приземяване на тая забравена от Бога планета, където и да се намираше тя. Беше се освестил, чак когато онзи нещастник, Журналиста, разви пердето. И като си мислеше, че все още е сутринта преди излитането и че Скралионтис се е върнал *вкъщи*, за да злорадства над злите си козни, Леовинус бе окупираше товарния асансьор и се бе юрнал навън с боен призив за мъст на уста. В тъмното не беше успял да забележи, че вече не се намира на стартовата площадка в Блеронтис. Чак когато измина доста голямо разстояние, бе чул звука на съживяващ се мощен двигател. Беше се извърнал и бе изгледал опашката на великия си шедьовър, издигащ се в чуждото нощно небе. И точно в този

миг бе схванал, че е изоставен сред неизвестен и незнаен свят.

Шокиран, Леовинус бе отворил вратата на малко превозно средство, случайно паркирано наблизо, и се бе качил вътре. Както се оказа, МПС-то вече бе заето от абориген с особено тъпоумен вид, който, щом съзря Леовинус, едва не се подмокри от ужас. А самият Велик мъж за първи път в живота си не се сещаше какво да каже, тъй като знаеше, че каквото и да е то, няма да го разберат. Ето защо си седеше и си мълчеше и позволи на аборигена да го закара във въпросната сграда, в която се намираше в момента и за която все повече се убеждаваше, че не е хотел.

Егати пълната и абсолютна каша.

– ЗА БОГА! ИСКАМ АДВОКАТ! – кресна Леовинус с всичка сила и по отколешна традиция разтресе решетката.

Сержант Страуд погледна полицаи Хакет и двамата поклатиха глави. Тоя тук можеше и да е безобидно побъркано старче, но според тях докладът им щеше да изглежда много по-представителен, ако беше не-легален имигрант. Щяха да спечелят някоя и друга точка пред Министерството на вътрешните работи, стига да успеят да го отпратят нанякъде. Например в Чад или Зимбабве...

XXVII.

С трепетно възхищение Люси наблюдаваше колко сръчно Журналиста приземи ракетата сред бившата градина на старата къща. В мрака развалините ѝ изглеждаха още по-запустели и сиротни, отколкото в онази съдбовна нощ: ловците на сувенири бяха успели да задигнат всичко, що-годе преносимо, включително откъртените тухли.

Планът им беше да се опитат да напишат дирята на Леовинус от мястото на катастрофата нататък. Съществуваше и възможността той все още да се мотае наоколо с надеждата, че корабът ще се върне.

Сам по себе си планът не беше лош, но щом Дан изскочи от ракетата, над ливадите край старата къща екна пращане на високоговорител и ослепителна светлина на прожектор го удари в лицето:

– Горе ръцете! Никакви резки движения! Вие сте обкръжени от въоръжена полиция!

Не се бяха сетили за Оксфордската полиция, която, въодушевена от неотдавнашния си успех – залавянето на нелегален имигрант – бе поставила мястото на приземяването под постоянно наблюдение.

Дан инстинктивно направи точно обратното на онова, което мегафонът му бе наредил: не вдигна ръце, а скочи – много рязко – обратно в ракетата и кресна:

– Да се махаме!

Журналиста запали мотора и ракетката подскочи във въздуха. Над ливадата гръмна картечен залп. Само след няколко секунди ракетата се стопи в нощта, а оксфордските полицаи се блещеха срещу празната морава.

– Спокойно – всички! – командването пое Нети, макар че Люси най-словоохотливо се включваше в дискусията:

– Аааааааа! АААА! – тя подбираше думите си много внимателно.

Журналиста се бе съсредоточил върху управлението. Дан трепереше.

– Добре – продължи Нети. – Имаме дванайсет часа да намерим Леовинус. Разполагаме с две възможности: първо, да напипаме следата му някъде тук и второ, Найджъл.

– Найджъл?! – наежи се Дан. Как така тази прекрасна жена можеше все още да се сеща за тоя тъпанар?!

– Той е единственият човек, за когото знаем със сигурност, че е

присъствал, когато Леовинус е излязъл от кораба. Може и да го е видял... може дори да знае къде се намира той в момента!

– Нети! Ти си гений! – възкликна Дан.

– Аааа! Оооо! – добави Люси.

– Предлагам вие двамата с Люси да се поразгърсите тук, а Жу да ме закара до Лондон, за да потърся Найджъл – Нети вече беше измислила всичко. Само след няколко минути ракетата стовари Дан и Люси в една усамотена алейка зад хотела, в който ношуваха предния път, а само след още минутка Нети и Журналиста летяха към шосе М 40.

Когато стигнаха до магистралата, вече беше започнало да се разсъмва.

– Не искаме полицията да ни гепи, нали така? – мислеше Нети на глас – По-добре да се престорим, че се возим в най-обикновена кола – да речем, японска имитация на някоя италианска марка. Можеш ли да я караш тая пуцина само на няколко сантиметра от земята?

– Абсолютно! – отговори Журналиста и смъкна ракетата над празното шосе Б. Трябваша му само няколко секунди да й хване цаката как да я задържи стабилна на такава малка височина. Успя.

– Ще е добре и да намалиш с една идея скоростта, Жу – предложи му Нети. – Двеста и деветдесет километра в час е малко множко за тия завои.

Когато се вмъкнаха в скоростното платно на М 40, Журналиста бе успял да смъкне скоростта до някакви си сто и трийсет километра в час и доста сносно внушаваше впечатлението за най-обикновено (макар и с много биещ на очи дизайн) моторно возило. Нети се надяваше само никой да не забележи, че нямат колела.

Бяха улучили точно часа пик и повечето шофьори изобщо не гледаха къде карат, докато пылеха към центъра на Лондон. Най-прекрасното задръстване обаче беше запазено за живописния участък след завоя Ъксбридж. Там ремонтираха пътя и часът пик просто се сецна и замря.

– Пурпурен Пангалин! – изруга Журналиста. – Що за транспортна система е това? Колкото по-населено става, толкова по-бавно върви! Що за гений го е измислил?! – възмущаваше се съвсем искрено той.

– Е, няма друг начин, нали? – Нети най-изненадващо за самата себе си се юрна да защитава правото на своята планета на пътни задръствания.

– Разбира се, че има! – избухна Журналиста. – Трябва да

разработите система, при която колкото по-населено става, толкова *по-бързо* да се върви! Толкова е просто!

Нети почукваше по таблото на ракетата и се усмихваше на всеки, който им отправяше странен поглед. Усмивката ѝ открай време беше най-добрият начин да ги накара да се извърнат. Освен това все по-често поглеждаше часовника си. Времето им изтичаше.

Задръстването се премести с един сантиметър по-близо до Лондон.

– Искам да кажа, една транспортна система със средна скорост само мъничко над статичната всъщност изобщо не е транспортна система! – пеняваше се Журналиста. – По-скоро е система за складиране!

– Добре. Давай! – Нети изведнъж заговори решително. – Винаги съм си го мечтала!

– Какво?

– Вдигни я нагоре! Никой не ни гледа!

И, разбира се, когато Журналиста изстреля ракетата нагоре във въздуха и се понесе над колите, като че ли никой не забеляза. Минаха задръстването и той отново я сниши над откритото шосе. На шофьора, пред който се приземиха, никак не му вървеше в брака. Той тъкмо бе потънал в мрачни мисли за това, какво ли ще стане, ако жена му никога не се върне от ски-ваканцията. Сигурно щеше да забегне с инструктора, за да развъждат английски овце и да сервират английски чай на туристите през лятото. Обаче децата... Щеше да му се наложи всеки ден сам да ги води на училище и нямаше да може да остава след работа в офиса да омайва новата секретарка... И точно в този миг пред него най-внезапно цъфна спортна кола.

– Исусе! – възкликна той и неволно кривна леко. – Изобщо не забелязах кога ме изпревари! Божичко! С каква скорост карат тя, бе?!

И чак когато спортната кола изфуча нататък по лентата за скоростно движение, той забеляза, че тя май няма колела.

– Я се стегни! – скастри се сам. – Май започнаха да ти се привиждат разни работи!

Точно стигнаха до надлеза за Уестуей и ново задръстване препречи пътя им.

– О, не! – изпъшка Нети.

– Едно време и ние ги имахме същите проблеми на Блеронтин – обясни Журналиста. – Преди няколко милиона години, преди появата на разумния живот.

– Ох, няма ли да млъкнеш! – сряза го Нети. Не можеше да понася самодоволни извънземни, които нищо добро не виждат на Земята. –

Безнадеждна работа! Имаме само девет часа!

- Къде трябва да стигнем?
- Ърлс корт роуд – отговори Нети.
- Да минем ли направо?

Нети се огледа. Доколкото виждаше, наоколо не се наблюдаваха полицейски коли, а жената в колата отзад си пилеше ноктите.

- Давай! – викна тя и колата литна над надлеза за най-голямо изумление на две дечица, тръгнаха на училище.
- Виж, мамо! Колата лети!
- Как пък не, милинките ми! – отвърна майка им, без да отлепи очи от илюстрираното списание. – Да видим какво ще измислите следващия път!

Нети и Журналиста преминаха ниско над Нотинг хил и се приземиха от южната страна на Холанд парк. Изчакаха подходящия момент, прескочиха заключената порта и проникнаха в системата на еднопосочното движение около Ърлс корт.

– Осем и половина! – възкликна Нети, щом изскочи от колата. – Ти стой тук! Доколкото познавам оня мазник Найджъл, още спи!

Отключи със собствения си ключ и след малко вече изкачваше тиешком стълбището към апартамента на Найджъл. Влезе и мигом се препъна в счупената дъска за гладене, препречила коридора.

- Кой е? – извика глас от спалнята.
- Аз съм! – викна Нети, надигна се от пода и влезе в спалнята.

Младото момиче, с което Найджъл бе зает в момента, се опита да се престори, че ей така просто си седи до купчината непрани чаршафи.

– Мамка му! Нети! – възкликна Найджъл, докато се мъчеше да се слее с въпросната купчина непрани чаршафи, като ги придърпваше върху себе си. – Мислех, че си отвлечена от извънземни!

- Важно е, Найджъл! – не се и опита да шикалкави Нети.
- Мога да ти обясня... – смънка Найджъл. – Нали разбираш, това тук е Нанси, та на нея майка й скоро почина и аз се гри...

– Опитай се да се сетиш, Найджъл! Ти видя ли някого, след като корабът излетя?

- Искаш да кажеш, ходил ли съм на психиатър?
- Не! Не! – Много ясно, че Найджъл ще мисли само за себе си, помисли си Нети. – Видя ли старец с бяла брада да се щура из развалините?

– Май най-добре да си ходя – обади се Нанси, която всъщност си беше на деветнайсет, само изглеждаше по-мъничка.

– Не, не! Стой си! – инстинктивно я задържа Найджъл. Беше забелязал, че умът на Нети е зает със съвсем различни неща от това, да му метне топките на тостера и донякъде се надяваше, че ще може да възобнови предишната си дейност, след като изясни какво *точно* иска от него бившето му гадже. – Дали съм видял какво?

Изведнъж цялата безнадеждност на ситуацията се стовари върху Нети. Цял един свят – цяла една цивилизация, много по-напреднала от тяхната – зависеше от това, дали тя ще успее да изтръгне смислен отговор от тоя плужек, в когото едно време беше влюбена! Каква ти тук надежда, по дяволите! Със същия успех можеше да седне да учи котката да говори турски!

– Белобрад старец ли рече? – обади се Найджъл. – Беше в колата ми. Закарах го в Оксфордския полицейски участък.

На Нети ѝ потрябва само миг, за да осъзнае, че измени целия кошмарен път, за да измъкне от него точно тази информация. Втурна се към леглото и млясна шумно Найджъл по устата. После за всеки случай млясна и Нанси, а след секунда вече прескачаше стъпалата на голямата викторианска къща по две наведнъж и хълцаше:

– Жу! Жу! Жу!

– Аз май най-добре да си ходя – обади се Нанси. Тя тъкмо беше написала да учи история на изкуството.

XXVIII.

Леовинус се промени.

Като начало махна фалшивите си вежди и ги лепна на стената на килията, точно над вратата. По-важното обаче беше, че прекара последната седмица в занимания с нещо, с което всъщност никога досега не се беше занимавал – не и от ранното си детство насам. Седемте дни затвор, без нищо за четене, без възможност да общува с хората и най-вече – без къорав почитател наоколо, го принудиха да се вгледа критично в самия себе си. Прекара цяла седмица в размисли за живота си и за това, що за човек е станал. И колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че се е провалил. Колкото повече се вглеждаше в душата си, толкова повече осъзнаваше падението си.

Разтрепери се от неловкост, щом се сети за последната пресконференция – как се бе наслаждавал на подлизурството им! Сгърчи се от срам, щом се сети какво бе отговорил на онзи журналист, който го попита не се ли чувства отговорен за рухването на ясаканската икономика. Какво бе казал той? Бил отговорен само пред Изкуството си или нещо от сорта?! Сега, докато се взираше в голите стени на килията, бе осъзнал, че е отговарял като задник. Никой не можеше да се крие зад претенции, че е творец, докато хората страдат, а може би и умират заради онова, което е сътворил.

Спомни си двете репортерчици с хубавите усмивки и съблазнителното зелено червило... Какво превъзходство чувстваше над тях... как дълбоко в себе си беше убеден, че никой не е достатъчно добър за него. Сега, сред самотата и мизерията на килията, той се убеждаваше, че не е достатъчно добър за никой *друг*. Първият блеронтинец, който влезе през тази врата, мислеше си той, има по-голямо право на свобода и щастие от него. Дори и онзи кошмарен Патлак на Блеронтис!

Беше надарен с такива чудесни дарби – толкова баснословни и безгранични – и какво бе сторил с тях? Беше ли направил някого щастлив? Беше ли дарил други светове с мир и благоденствие? Не. Доколкото осъзнаваше, бе използвал таланта си най-вече за собствено възвеличаване. Точка. Сега, като се обърнеше назад, всичко това изглеждаше толкова жалко! Беше ли обичан? Беше ли обичал?

И тук, ако подслушвахте пред килията му (а полицай Хакет подслушваше), щяхте да чуете какъв ужасен стон се изтръгна от Най-

великия гений, известен някога на Галактиката, щом си спомни как цялата му обич и привързаност се бяха излели не върху живо същество – жена, любима, snorkче дори – а върху куп жици и неврони, сензори и кибернетични пътеки – Титания, неговата последна, най-велика, абсолютна страст!

– Но тя ме обича! – изстена той от дълбините на своето отчаяние.

– Но не е истинска... – отвърна ехото, щом мислите му се блъснаха в голите стени. – Ти сам си я създал!

Промяната, която се случи с Леовинус в неговата Оксфордска затворническа килия, щеше да представлява мощно оръжие в ръцете на десните политици, превъзнасящи благоприятното въздействие на затворите. За късмет обаче тя мина съвсем незабелязано за всички политика-ни на Земята.

Леовинус тъкмо беше стигнал до онази степен на самобичуване, когато вече започваше да му харесва, и го прекъснаха грубо.

– Имаш посетители, Чан! – съобщи му полицай Хакет. През изминалата седмица той доста се беше привързал към смахнатото старче.

Вратата се отвори и в килията влезе онзи ужасен журналист, придружен от изключително привлекателна извънблеронтинка, още по-съблазнителна в ясаканската си носия – проста риза с един-единствен орнамент отстрани – знак, че дамата не е омъжена и се интересува от брачни предложения.

А освен това беше парфюмирана с онзи баснословно скъп ясакански парфюм, който сега изобщо не можеше да намериш на Блеронтин.

– Скъпи ми приятелю! – възкликна Леовинус за най-голяма изненада на Журналиста. – Ти си далеч по-достоеен за свобода и щастие от мен! – доста странни думи за „добре дошъл“ на първия срещнат блеронтинец, но Леовинус, който вече си мислеше, че никога няма да може да ги изрече, взе, че си ги каза.

– Не бива да губим нито секунда! – възкликна забележително привлекателната и забележително неомъжена извънблеронтинка. – Имаме само един час на разположение!

– У тебе ли е? – извика Журналиста.

– Не знам... – отговори Леовинус. – Вече не зная какво имам и какво нямам. Обърна ли поглед назад, се чувствам така, сякаш съм пропилял целия си живот и нищичко не ми е останало. Скъпа госпожице, ще се омъжите ли за мен?

Леовинус знаеше, че се смята за крайно невъзпитано да не предложи женитба на всяка млада дама, облечена в ризата със специалната украса.

– Сърцевината на централната интелигентна система – у тебе ли е? Мозъкът на Титания! – намеси се Журналиста, преди Нети да успее да отговори.

– Ах! Уви! – извика великият Леовинус. – Захвърлих я! От нея вече няма полза! – и отново се обърна към Нети: – Скъпа ми госпожице! Мислите ли, че бихте могли да ме обикнете?

– НЕ МОЖЕ ДА СИ Я ИЗХВЪРЛИЛ! – изпищя забележително привлекателната и забележително неомъжена извънблеронтинка.

– МИСЛИ! – кресна ужасеният журналист. – Къде си я хвърлил?!

– Има ли значение? – Леовинус беше изпаднал в леко сълзливо настроение. Всъщност това се дължеше на прочутия ясакански парфюм, който премиер-министърът на Ясака беше подарил на Нети и който тя за първи път си бе сложила. Беше си капнала мъничко, докато чакаха пред вратата на килията – нервен рефлекс, предхождащ срещата с Най-великия гений, известен някога на Галактиката. Но тя не знаеше, че една от причините въпросният ясакански парфюм да е толкова прочут беше неговият опияняващ ефект върху блеронтинците. Това опиянение обикновено беше толкова силно и настъпваше така внезапно, че на Блеронтин парфюмът бе забранен и, разбира се, тъкмо това го правеше толкова търсен и баснословно скъп.

– Скъпа ми госпожице! Живот мой! Как копнеех да срещна жена, така красива и интелигентна като вас!

Журналиста сграбчи Леовинус за реверите на раирания костюм.

– КЪДЕ Е МОЗЪКЪТ НА ТИТАНИЯ?! – кресна той.

Леовинус деградираше скоростно под мощното въздействие на парфюма.

– Ха! Гос'ин Журналиста! Ви'я ли он'а идиот? Къ'е бега и ае – оп? – Леовинус цитираше една блеронтинска детска песничка, с която често приспиваха децата.

– Я'с стегни бе, пиш! – кресна Журналиста, който изведнъж се бе досетил що за парфюм си е сложила Нети. – Страшно й важнда сберем кдес фърлил ссвината нтрална тилгентна ссема – хлъц!

О, не! Ако се напиеше, нямаше да успее да ги закара обратно до кораба!

– Нети! – кресна той. – Бъзз! Тряя смахнеш ттук!

– Как пък не! – възкликна Нети. – Мислиш, че можеш да се

оправиш по-добре с това само защото си мъж, така ли?

– Нне... нне... нсъм мъж... ткоя де... блеронтинец съм... – Журналиста бе изпаднал в кикот. Леовинус също се разкикоти.

– Престанете! – кресна Нети и ги раздруса, та белким се осветят. – Как можете да се смеете?! Трябва да намерим сърцевината на Титания! Къде е тя, Леовинус?

Ала колкото повече ги друсаше, толкова по-силно прекрасното й тяло лъхаше на ясакански парфюм и омайваше мозъците на двамата блеронтинци... и те се кискаха все по-силно и по-силно, докато най-накрая им потекоха сълзи. Леовинус усети, че му се вие свят. Журналиста подхвана стара блеронтинска песен, в която се разказваше за акробатка и репортер, и рухна на леглото.

Най-накрая Нети, отвратена, се предаде, изнесе се с гръм и трясък от килията и се втурна да търси дежурния сержант. Може би липсващата част на Титания беше у него и той я държеше под арест в сейфа.

В мига, в който Нети изчезна, Журналиста направи храбър опит да се съвземе. Успя – частично – да спре да се смее и щом мозъкът му започна да се прояснява, грабна Леовинус и го друса, друса, друса, докато старецът се освети.

– МИСЛИ! – викна му Журналиста. – Дори и нищо прилично да не си свършил в целия си загубен живот, сега поне направи! Спомни си къде си захвърлил липсващата част от мозъка на Титания!

Нямаше начин да прецени кои думи биха проникнали до великия, па макар и поркан ум на Леовинус.

– Сърцевината... Церебралната артерия на Титания... Къде ли я хвърлих?

– Точно така! Да му се не види бе, мъжки! Къде си я хвърлил?

– О! Сетих се! Ей там... в ъгъла... – Великият посочи единия от ъглите на килията. Журналиста мигом скочи и заопипва покрай кофата-клозет... и само след миг се изправи с блещукащия сребърен чиреп в ръка.

Ала преди да успее да нададе тържествуващ крясък, на вратата се появи Нети.

– Закъснели сме! – съобщи тя. – Сигурно часовникът ми не е бил верен. Според този тук, в участъка, вече е дванайсет часа... – и щом го изрече, те чуха как радиото на старшия офицер изпиука. Звездният кораб „Титаник“ вече бе потеглил към своето космическо гробище.

XXIX.

Дан и Люси си прекарваха много зле. Кръстосваха ливадите на Оксфордшър е все по-нарастващото чувство за безпомощност. Никой не беше виждал белобрад старец. Никой не беше чувал да са идвали извънземни. Нито пък искаше да чуе. В Оксфордшър такива работи не стават.

Най-накрая те се насочиха към хотела, където бяха отседнали. И тук – пак нищо. Да, Найджъл бе освободил стаята същия ден. Не, бил е сам. Не. Белобрад старец не се е регистрирал. Нищо. Нула.

Седяха над две мизерни кафета. Дан гледаше Люси с празен поглед. Изведнъж му се бе сторила толкова далечна. Какво винаги казваше тя за него? Че ѝ се струва толкова далечен? Опита се да мисли за всичко, което ги караше едно време да се чувстват близки... ала това, за което смогваше да се сети, му се струваше рожба на собственото му въображение. Като например ентузиазмът на Люси да превърнат стария свещенически дом в хотел... В известен смисъл, хрумна му, вероятно цялата им връзка се градеше на неговото въображение. Беше си измислил цялата история и след като тя се разклати веднъж, между тях не бе останало нищо. Дори и огорчение.

Люси гледаше Дан, навъсен над кафето, и се чудеше как ли ще се оправи той. Чувстваше се виновна. Знаеше, че го е наскърбила. Но сега, когато бе открила, че някаква част от нея е дремела през цялото това време, тя разбираше, че няма как да върне часовника назад. Сякаш сама бе създала връзката помежду им – може би за да се предпази от други, по-силни, по-плашещи чувства – но тя реално не съществуваше.

Люси положи длан върху неговата.

– Съжалявам...

За нейна изненада Дан вдигна поглед и се усмихна.

– Добър екип бяхме – рече той. – Помагахме си един на друг, за да стигнем дотук... а сега май е време да продължим нататък.

Люси се наведе и го целуна лекичко и точно в този миг на вратата се появиха Нети, Журналиста и Леовинус.

Докато убедят Оксфордската полиция, че Леовинус не е нелегален имигрант (макар че технически погледнато, той си беше), мина един и половина. Докато Нети успя да изплакне от себе си всичкия ясакански пиянски парфюм, стана два и половина. А докато намерят Люси и Дан,

крайният срок беше отишъл, та се невидял.

Всичките седяха прегърбени над кафетата и никой и дума не обелваше. Изведнъж Нети вдигна глава.

– Чуйте! – рече тя. – Ако висим тука като прани гащи, нищо няма да направим. Знаем, че няма особен смисъл, но предлагам да се върнем там, където оставихме кораба на орбита... ей така, за всеки случай... може пък да са оставили нещо... или пък някой да е останал... или пък... знаем ли. Но не мога да се успокоя, докато не видя с очите си, че го няма.

– Толкова сте очарователна, драга ми госпожице – рече Леовинус. – И какъв изящен ум притежавате!

Трудно е да се каже кой изревнува повече – Люси или Дан. И двамата не казаха нищо. Последва кратък спор на тема колко безсмислено ще е да послушат Нети, който като че ли грозеше да премине в дискусия за безсмислеността на съществуването изобщо, ала Нети го пресече:

– Е, аз тръгвам. Жу, ще ме закараш ли?

Странна работа, но щом малката ракета излетя, на всички им стана по-весело. Илюзията, че правиш нещо, без значение колко безсмислено е то, винаги действа добре на душата. Врязаха се с рев в стратосферата и там, докато Земята се въртеше под тях – прекрасна топка истински живот, съзряха друга, даже още по-прекрасна гледка. Невероятна гледка. Гледка, която ги накара да се смеят, да крещят и да се целуват... И Дан усети, че целува Нети и че Нети го целува, и че пак целува Нети, и че Нети пак го целува, и че пак целува Нети, а после тя целуна Леовинус и Дан си спомни, че вече беше отхвърлила стареца и няма смисъл да се спича... а след това изведнъж се сети за гледката – прекрасната гледка, която ги накара всички да се смеят и да се целуват: над сияйното синьобяло рамо на Земята се рееше огромният, невероятен силует на Звездния кораб „Титаник“!

– Но разбира се! – извика Нети. – Ама че сме идиоти! Капитан Болфас имаше предвид дормилионски дни! – тя погледна часовника си. – Имаме още дващсет минути!

Леовинус съзерцаваше прекрасното ѝ лице. Клепачите ѝ трепнаха, тя бавно отвори хубавите си очи и го погледна. Той беше поставил липсващата церебрална артерия – сърцевината на разума – в мозъка на Титания, колкото можа по-нежно. Знаеше, че трепетът на живота, който

щеше да премине през нея, ще ѝ причини и радост, и болка, щом по неизползваните неврони и задрямалите кибернетични пътеки запулсира нов живот.

– Титания! – прошепна старецът. – Все още те обичам!

Нети, Дан и другите наблюдаваха как прекрасното създание надигна глава от пода, облегна се на лакът и после се изправи с разпилени по раменете коси – величествено, царствено – и седна така, сякаш за това беше създадена, отпуснала замислено брадичка върху дланта си. Титания бе оживяла и най-после Звездният кораб „Титаник“ беше цял.

Нети веднага усети промяната в кораба – сякаш ги осени някакво могъщо, благо присъствие – присъствие, което беше невероятно интелигентно, добро, мъдро, грижливо, ведро, топло... Тя стисна ръката на Дан.

– Дан – помоли го, – би ли ме целунал пак?

И тук тази история наистина свършва. Капитан Болфас, Люси и Журналиста успяха да обезвредят бомбата веднага щом Титания оживя – за най-голямо облекчение на самата бомба; тя всъщност никога не бе искала да експлодира.

Благодарните ясаканци предложиха на Дан, Нети, Люси и Журналиста дялове в кораба като награда за тяхното участие в спасяването му. Освен това поканиха Люси и Дан да го превърнат в хотел и да го управляват.

Дан се оттегли с финес; искал да се върне на Земята, обясни той, и така Люси и Журналиста станаха собственици на хотел „Звезден кораб «Титаник» инкорпорейтид“ – луксозното ваканционно заведение с най-големия и най-невероятен успех в цялата Галактика, което на всичко отгоре за една година успя да изправи ясаканската икономика отново на крака.

Ясаканците се върнаха към мирния си и благоденстващ начин на живот и майсторлък и почетоха Звездния кораб с паметник в мащаб едно към едно (със съвършено изпипани детайли – и отвътре, и отвън), който издигнаха на централния площад на Ясаканда.

Люси и Журналиста се ожениха със сложен обред и тук, на Земята, и на Блеронтин. Той описа тази история – тя се превърна в Големия удар на десетилетието – и спечели толкова пари от нея, че можа да си позволи да се откаже от журналистиката и да се посвети на къде-къде по-смислени неща. Това, че вече не е журналист, разбира се, означаваше

и че вече може да каже на Люси истинското си име, което излезе, че било Тидълпус. И така, тя започна да му вика Тидълс и той нямаше нищо против. Ала за нищо на света не би й казал какво означава „Люси“ на блеронтински.

Леовинус успя да преодолее мимолетната си страст към Нети, отчасти възникнала под упойващото влияние на парфюма ѝ. Той прекарваше все повече време в бърбрене с Титания в тайния ѝ будоар. Знаеше, че не е истинска, но беше започнал да си мисли, че и без това е твърде стар за истински неща. Най-великият гений, известен някога на Галактиката, успя да възвърне до известна степен своята самоувереност, но приятелите и почитателите му го намираха по-скромен и по-чувствителен към нуждите на другите. Това може би се дължеше на влиянието на Титания. А може би на факта, че най-накрая веждите му пораснаха.

Добрият капитан Болфас така и не успя да се пребори с увлечение то си по Нети, макар че жена му го лекува с безброй билки, церове и мехлеми. Ала мисълта за прекрасната землянка го крепеше, докато будуваше на вахта сред космическия мрак, и окъпа залезните му години със златното сияние на трагична преданост. Всъщност сума ти ясаканци чувстваха същото към Нети. Нали разбирате, ясаканците са от онези хора, които могат да разпознаят едно невероятно интелигентно, добро, мъдро, грижовно, ведро и топло същество, когато го срещнат на живо.

Самата Нети не повярва на късмета си, когато Люси се оттегли и се омъжи за Журналиста. Тя веднага се почувства свободна да предложи женитба на Дан и тогава и той не повярва на късмета си. Двамата станаха не само любовна двойка, но и най-добри приятели. Нети завърши висша математика и помагаше на стария Леовинус в някои от по-късните му трудове. И това ѝ донесе толкова много пари, че двамата с Дан построиха наново стария свещенически дом и го превърнаха в спокойно семейно хотелче, специализирало се в централногалактическата кухня. Във фойето гостите на хотела – ясаканци – показваха на децата си прочутата снимка в рамка, под която имаше надпис: „Хотелът на Дан и Нети под звездите“.

Ами папагалът? Папагалът май намаза най-много от всички – от папагалска гледна точка. Всъщност той през цялото време си беше действал като ясакански агент под прикритие. Бяха го вкарвали тайно на борда на Звездния кораб „Титаник“, преди да преместят строителството на Блеронтин. Папагалът се бе държал геройски, бе рискувал живота и перата си, за да изпраща до Ясака репортажи за скандално мърляшкото строителство на кораба. Всъщност той беше източникът на всички

слухове, които се носеха. А когато папагалът се завърна в родния си град на Ясака, го наградиха със специална златна пръчка, на която да каца и с медал, специално изработен за него. И така той стана първият папагал на Ясака, отличен с награда за храброст и вярна служба на планетата.

Освен това му осигуриха снабдяване с просо и шамфъстък за цял живот. А както ви казах още в началото, папагалът всъщност беше папагалка. Скоро след това тя се чифтоса и стана горда майка на четири папагалчета, крито кръсти Дан, Нети, Люси и Жу.

КРАЙ

© 1997 Дъглас Адамс
© 1997 Тери Джоунс
© 1999 Светлана Комогорова, превод от английски

Douglas Adams, Terry Jones
Douglas Adams's Starship Titanic, 1997

Сканиране: sig_Ivanhoe, 2009
Разпознаване и редакция: Alegria, 2009

Издание:

Редактор Лидия Манолова
Издателска къща „Пан“
ISBN 954-657-230-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10419>]